CAPITOLUL I

Sorții de izbîndă se împuținează

Zgomotul l-a trezit din somn; un urlet prelung, stăruitor, ca de animal înfometat; îi călca pe nervi, insuportabil. Cînd sări în capul oaselor, cu un strigăt nerostit pe buze, partea de sus a trupului îi era scăldată în sudoare. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi țipat; cine știe, i-ar fi potolit greața apăsătoare pe care o simțea ca un nod în stomac. Dar nu putea, nu îndrăznea să dea frîu liber spaimei care-l gîtuia. Sta cu buzele strînse într-un mormăit, surd, domolit doar cînd își trecu peste gură mîna care-i tremura.

Nu pentru întîia oară se deșteptase în felul ăsta, dar de fiecare dată era tot mai rău. Calem Ware avea o senzație tot mai chinuitoare și se întreba pînă cînd o să-i mai poată rezista. Știa că nu-i departe clipa. Voința lui de fier avea să-i slăbească, trupul i se va îngreuna, n-o să-și mai poată controla tremurul mîinilor. Dar încă nu! Gîndul ăsta era o tortură și o mîngîiere.

Gemu și își cumpăni picioarele afară din cearșafurile răvășite, apoi rămase pe marginea patului, ascultînd. Zgomotul se auzea deslușit, ca nn vaier molcom de fiară hămesită. Se prinse cu mîinile de cap, strîns. O fiară cu o mie de capete și de inimi, o fiară cu două

mii de ochi la pîndă, holbîndu-se la el, căutînd să-i surprindă pe față slăbiciunile, așteptînd să-l vadă zdrobit. Încercă să alunge acest gînd, dar degeaba. Prea era aievea, prea limpede în minte. Fiara era orașul care îi aștepta moartea. Recunoscu sunetul, tremurat și nerăbdător, îi știa tîlcul — cineva îl aștepta pe undeva afară, pe străzile acelea uscate de soare. „Poate, de astă dată, șoptea vocea fiarei, Calem Ware va fi cel doborît, sîngele lui Calem Ware o să astîmpere praful însetat de pe strada Texas..."

Calem își trecu mîna prin păr. Era aproape alb, se mai zăreau doar cîteva șuvițe cenușiu-închis. Dar mustața și sprîncenele îi rămăseseră negre, cu ochii de un albastru spălăcit. Se ridică în picioare — era înalt de statură, subțire, într-o cămașă de noapte prea scurtă. Își trase cămașa peste cap și o aruncă pe pat. Rămase gol, cu trupul de un alb palid în lumina filtrată prin storurile verzi ale încăperii. O cicatrice urîtă, brună, îi încrețea pielea în dreapta, mai jos de abdomenul plat, și alte patru, foarte albe, îi punctau partea superioară a pieptului și umerii. Cinci reminiscențe brutale de pe cînd se aflase la un pas de moarte. Umărul drept îi rămăsese puțin amorțit, și pe vreme proastă îl durea. Făcu mișcări iuți din umeri ca să se mai dezmorțească, și acum, din pricina căldurii umede din cameră, corpul gol îi era numai broboane de sudoare. Se spălă în pripă, dîndu-și pe tot trupul, cît putea de bine, cu apa turnată din cana de porțelan alb de pe masa de toaletă. Se șterse, fiorul rece al apei îi mai limpezi capul.

Îmbrăcă niște indispensabili scurți, ciorapi negri și cizmele negre, simple, care îi țineau piciorul strîns pînă chiar sub genunchi. Nu mai călărea cine știe ce, dar obiceiul de a purta cizme îi intrase în sînge. Din nou

se ridică și trînti într-o parte o pernă mototolită. Dedesubt, se afla un pistol cu țeavă lungă, neagră. Pe tăblia de alamă a patului spînzura centironul lui, cu o armă de foc într-un toc de revolver deschis. Își petrecu centironul pe după mijloc, încheindu-l în catarame, patul armei repezindu-i-se înainte, de partea stîngă. Se aplecă, luă a doua armă, o răsuci cu o mișcare din încheietura mîinii și o vîrî în toc. Stătea în picioare — un chip răvășit, straniu; paturile armelor erau îndreptate în față. Doar puțini oameni și-au bătut cîndva capul să învețe să tragă cu arma răsucită; prea cerea multă iuțeală la țintit. Asta a fost pricina pentru care încasase cinci cicatrice pe trup, dar din aceeași pricină cinci oameni zăceau acum în groapă în locul lui.

Își lăsă umerii să-i cadă în voie, apoi ridică mîinile încet, pînă la înălțimea pieptului. Degetele îi erau curios încîrligate spre tors, aproape ca și cum ar fi vrut să ridice o bară aflată de-a lungul pieptului, ca să o îndoaie. Apoi mîna stîngă îi alunecă în jos și în sus, într-o mișcare continuă — iar arma automată cu încărcător lung fu dusă la ochi, țintind înainte, gata să tragă. Cu dreapta făcea aceeași mișcare aparent domoală, cea de-a doua armă ajungînd alături de prima. Schimbă din nou poziția armelor, apoi, într-o rapidă succesiune de mișcări, le manevră din toate pozițiile imaginabile — stînd în genunchi, în cădere înainte, lateral, sprijinit de perete, răsucindu-se ca o sfîrlează. Pînă cînd a fost sigur că nici o poziție, nici o atitudine, nici o mișcare ștîngace pe care ar fi făcut-o nu putea să-l oprească sau să-l împiedice de a pune una sau amîndouă armele în poziție de tragere. În cele din urmă dădu din cap, își desfăcu centironul și îl atîrnă din nou pe marginea patului. Indispensabilii i se umeziseră de

sudoare, dar scăpase de înțepeneala din umeri. Dădu satisfăcut din cap și se apucă de îmbrăcat.

Calem Ware era un produs al epocii sale cum puțini alți oameni au fost cîndva. O epocă unică și un produs unic. Plămada din care se formase era vremelnică, supusă anumitor adversități și presiuni, care niciodată nu se vor mai repeta. Își dădea seama de asta, își dădea seama cu adîncă amărăciune. Dar își mai dădea seama de ceva, și anume că era nevoie de un om ca el — și numai acest lucru îl oprea să plece. În acea dimineață de august 1881 împlinea treizeci și șase de ani, și în ultimii douăzeci de ani îndeletnicirea lui fusese legată de mînuirea armei.

O încruntătură îi adună spațiul dintre sprîncenele negre, apoi, conștient, o alungă. Fața îi era netedă, fără crețuri; îl privea din oglinda de deasupra mesei de toaletă și expresia chipului îl obseda. O față aspră, cioplită parcă dintr-un lemn brun, mai întunecată decît pielea de pe corp. Pielea feței semăna cu cea de pe mîinile ca niște gheare de șoim și se potrivea cu haina neagră, croită la modă, cu cămașa cu jabou și cu șiretul negru de la gît, pe care îl înnoda cu atîta luare-aminte. Îi sublinia figura slabă, cu zîmbetul ei sardonic, și era în ton cu cele două arme grele pe care și le prinse în catarame, la brîu.

Ridică portofelul de pe masa de toaletă, îl deschise și se uită înăuntru la fotografia unei fete. Un chip frumos și palid, încununat de o coroană înaltă de păr blond. Îl cuprinse un val puternic de regrete, chinuitor, pe care îl înlătură forțat, și-și vîrî portofelul în buzunarul dinăuntrul hainei. O pălărie albă de fetru, Stetson, cu calota teșită și boruri largi, atîrna lîngă oglinda mesei de toaletă. O potrivi pe cap, își trecu mîna peste barba nerasă de cîteva zile. Se opri. Pe masa de toaletă, stră-

lucea o plăcuță de metal. Se uită cu atenție; i se luase argintul cu care fusese suflată, lăsînd să se vadă roșul aramei de dedesubt. Era bătătoare la ochi, ieftină și totuși pe aceasta o purta și nu insigna de aur masiv primită anul trecut. O ridică și o prinse în găurile lăbărțate din stînga vestei de brocart, la două rînduri. Se mai privi o clipă în oglindă, își lăsă pe spate haina ca să-și așeze bine cele două arme la locul lor, apoi dădu iarăși din cap. Traversă odaia, rămase locului la unul din canaturile ferestrei, și ridică storurile verzi. O lumină orbitoare pătrunse înăuntru. Clipi pînă ce ochii încetară să-l mai doară, apoi se duse la ușă, o descuie și ieși pe culoar.

Coborî liniștit scările hotelului. Coridoarele erau pustii. Auzi zvon de glasuri venind dinspre intrarea în clădire, unde se afla vestibulul, dar se îndreptă către partea dindărăt. Deschise o ușă și pătrunse în bucătărie. O femeie greoaie stătea aplecată deasupra sobei. La intrarea lui Calem se întoarse și el îi zîmbi cînd se așeză la masa dintr-un ungher al încăperii. Îl aștepta o ceașcă goală și o farfurioară; femeia se apropie cu un vas cu cafea. Îi turnă lichidul negru în ceașcă. Aproape că nu scotea aburi, deși era clocotită. Se întoarse cu vasul la sobă, reveni cu o sticlă de coniac pe jumătate goală și o puse lîngă ceașcă. Ultimul deget din ceașcă și-l umplu cu coniac. Îi tremura mîna cînd turnă licoarea chihlimbarie.

Goli ceașca, sorbind lichidul fierbinte, care îl frigea. Femeia îi mai umplu o dată ceașca și el adăugă coniacul, amestecînd cu o linguriță, apoi se lăsă pe speteaza scaunului. Scoase o cutie de piele neagră cu țigări de foi, luă una subțire, de culoare întunecată, o trecu printre buzele strînse și o aprinse. Fumul era înecăcios; își simți o clipă plămînii arzîndu-i, apoi fumul

liniştitor îi ieşi din gură în vălătuci; începu să soarbă din a doua ceaşcă. Mîinile încetaseră să-i mai tremure. Femeia îl urmărea din ochi şi el îi zîmbi molcom.

— De astă dată cine-i, Molly?

Cnta de îngrijorare dintre ochii femeii se adînci.

— Dingo Brion! A venit călare în oraş azi dimineaţă. Hiram Hays a trecut pe aici să-mi spună.

Calem Ware sorbi din cafea. Ceasul de pe peretele celălalt arăta exact opt şi un minut. Trase fumul în piept, închise ochii şi imaginea unui om i se contură în minte. Un bărbat scund, bondoc, oacheş, cu o piele unsuroasă de parcă s-ar fi scăldat în ulei. O gură urîtă, strîmtă — şi îi mergea numele că trage cu arma fără cruţare. Dingo Brion. Calem deschise ochii, termină cafeaua, se sculă în picioare.

— Ce avem la prînz, Molly?

— Calem... Ea se întoarse încetişor ca să-l întîmpine, dar cuvintele îi rămaseră nerostite. Privi peste el ca şi cum nu l-ar fi putut vedea. Berbec cu varză, spuse în cele din urmă.

Calem ieşi pe uşa din spate, fără să rostească un cuvînt. Soarele îl izbea cu pumnii, năpustindu-se asupră-i. Începu să asude. Străbătu aleea pînă la capăt, dădu colţul şi o apucă pe strada Texas. La prima răspîntie se opri. Oraşul era liniştit, doar nn zumzet slab, pe care mai mult îl simţea decît îl auzea. Ca zbîrnîitul unei sîrme din cale afară de întinsă...

Tocurile grele ale cizmelor scoteau un bocănit puternic pe trotuarul podit. Cînd trecea pe lîngă oameni, aceştia dădeau din cap. Două femei zăboveau în pragul unei prăvălii — i-au zîmbit, iar el şi-a ridicat pălăria. Alţii îl opreau şi stăteau de vorbă cu el. Medicine Bend era în plină dezvoltare, se chivernisea. Văzu fundaţia

noii bănci și cărămizile roșii de la noua Operă a lui Dorry Dean, încă nedecolorate de soare. Dinaintea Operei, un afiș bătător la ochi anunța:

OPERA din
Medicine Bend

Sala de spectacole cea mai elegantă și mai bine echipată din vestul orașului Chicago prezintă pe

ELLA, NOSTIMA BLONDĂ
— Patru ore —

De delectare elegantă completate
De o serbare VOLUPTUOASĂ fără TRIVIALITATE

Mai era o litografie colorată reprezentînd o femeie în pantaloni colanți roz, cu păr blond strălucitor, care se revărsa pînă mai jos de gleznele absurd de subțiri. Cîțiva gură-cască tălălăiau pe acolo, admirînd noul afiș. Calem își văzu de drum.

Cînd se opri, înainte de a traversa, o trăsură trecea încet pe stradă: Omul care conducea era o namilă de bărbat, pe care vîrsta începuse, cît era de mare, să-l căptușească peste tot cu grăsime; avea o față de culoarea granitului roșu întunecat, și o mustață stufoasă îi ascundea gura. Asaph Dean îl văzu pe Calem și ridică biciul în semn de salut. Lîngă el ședea o femeie, îmbrăcată sobru în negru, și pe chipul ei, alb ca varul, nu se zărea nici urmă de zimbet. Calem se descoperi și nu-și puse din nou pălăria pe cap pînă nu trecu trăsura. Prinse privirea pe care femeia o îndreptase către cineva dincolo de el, dinapoia lui. Cora Dean, o brunetă încă frumoasă, în ciuda părului cărunt, era căsătorită cu omul care stăpînea Medicine Bend precum și jumătate din regiune.

Calem trecu strada. Clădirea din față; mare și nouă, din cărămidă roșie, avea pînă la etajul doi un portic din fier forjat, împodobit cu ghirlande și grilaje de fier. Peste fațada de la balconul superior atîrna o firmă stridentă colorată: *NOUL BAR DE GRANIȚĂ CODY CLARK — 40 ACTE FULMINANTE — NU SE AȘTEAPTĂ.*

Un bărbat stătea pe podina care ducea sub porticul străjuind intrarea. Era firav la trup, cu o față îngustă, ca o toporișcă, lățită de niște perciuni negri lucioși. Avea un zîmbet fix, totdeauna același. Ochii păreau negri ca tăciunele pe chipul de un alb păstos.

— 'neața Cody, spuse Calem. Să adăposti la umbra porticului.

Cody Clark se uita în susul străzii după trăsura care trecuse. El fusese, fără doar și poate, ținta privirilor iuți ale doamnei Dean. Dădu din cap.

— Halal femeie, Cora Dean, rosti el, dus pe gînduri. Își umezi buzele cu limba. Halal femeie! Mare păcat că-i măritată cu peștele ăsta congelat de Asaph.

— Gura omului, Cody, cîteodată e ca o cazma. Poate să-i sape groapa.

Iritarea și aceeași furie nejustificată pe care i-o stîrnea întotdeauna omul ăsta îl cuprinseră pe Calem.

— Așa se zice, răspunse Cody, rînjind.

Se întoarse cu spatele la stradă. De o parte a ușii duble, batante, a barului se afla o tablă neagră. Însemnările pe această tablă erau făcute cu cretă roșie — în scrisul cursiv al lui Cody.

SORȚII LUI CALEM WARE DE A-I VENI DE HAC LUI DINGO BRION — 6 la 5

— Se împuținează sorții, Calem. Dingo a căpătat mare faimă.

— Ești îngrijorat? Chipul lui Calem rămase neschimbat.

— Nu cînd e vorba de șase la cinci. Numai poveștile care se tărăgănează îi supără pe jucători. Cody continuă să se uite la el, o clipă, Calem deslușì ură în adîncul întunecat al ochilor lui. Apoi impresia se risipi. Cody începu să rîdă: Vrei să-ți fac cinste cu ceva de băut?

— Prea-i devreme pentru așa, ceva, răspunse Ware. Mai încolo.

— Sigur, oricînd.

Cînd plecă, simți cum Cody îl urmărește din priviri. Frizeria era în clădirea învecinată și Calem se îndreptă într-acolo fără să se grăbească. Prăvălia era goală. Tony Cabrillo își frecă barba zîmbind.

— 'nă ziua dom-șerif, spuse. Frumoasă dimineață, nu-i așa?

Calem încuviință din cap. Își scoase haina și o atîrnă în cuier. Puse alături centironul cu cele două arme la locul lor. Fără centiron simți o răceală ciudată la șolduri. Își slăbi puțin legătura de la gît și se sui pe scaun. Tony îi strecură un prosop de frizerie peste piept, pînă sub bărbie, sus. Trase de o pîrghie și scaunul se lăsă pe spate. Calem închise ochii. Auzea hîrșîitul briciului pe curea, apoi simți căldura unui prosop pe față; Tony i-o șterse și începu să-i acopere atent barba cu clăbucul cald. Briciul îi atinse pielea obrazului și lunecă încet în jos. Pe urmă, mîna lui Tony tresări, lama briciului crestă o zgaibă micuță de pe fața lui Calem, iar sîngele mînji spuma albă de săpun. Calem deschise ochii.

Un bărbat scund și îndesat ocupa cadrul ușii. Lumina soarelui din spate îi contura clar silueta. Era oacheș,

cu trăsăturile chipului încremenite într-o expresie de răutate rece. Rămase locului, chibzui, apoi ochii îi licăriră spre armele din tocuri la care Calem nu putea ajunge, şi buzele i se desfăcură într-un rînjet. Duse mîna dreaptă în jos, către arma lui. Deschise tocul de piele. În aceeaşi clipă, Calem descărcă două cartuşe din revolverul Derringer de buzunar. Gloanţele smuciră şervetul care-l acoperea, străpungîndu-l. Văzu cum îl lovesc pe Dingo Brion. Gloanţele dintr-un revolver Derringer au efecte îngrozitoare dacă se întîmplă să fie trase lateral. Chiar aşa a şi fost. Au scobit o gaură în pieptul lui Dingo, în care ar fi încăput două degete. Sîngele ţîşni: Dingo descărcă arma şi glonţul sparse oglinda din spatele lui Calem. Apoi Dingo se lăsă în jos. Căzu încet, încovoindu-se, întîi pe genunchi, pe urmă înainte, în mîini, apoi pe faţă.

— *Madre de Dios*! [1] exclamă Tony, gîfîind.

Calem simţi că-l părăseşte energia nervoasă. Dar nu putea ceda tocmai acum — trebuia să-şi joace rolul. Făcu un efort şi închise ochii.

— Tony, termină cu rasul, porunci, şi glasul nu-l dădu de gol; era egal, domol.

Frizerul veni lîngă el. Mîinile îi tremurau cînd antinseră faţa lui Calem. Şeriful deschise ochii, zîmbi.

— Nu-i nimic, Tony. Mă bărbieresc singur.

Apucă briciul din mîinile paralizate ale frizerului. Se ridică în picioare şi, privind în ciobul de oglindă rămas, se bărbieri. Simţea un tremur în degete, dar şi le stăpîni. Isprăvi treaba, conştient fiind că în faţa prăvăliei se adunase lume care se zgîia înăuntru, la el. Frizerul îi dădu un prosop după ce-i spălă urmele de clăbuc de pe faţă. Calem îşi încătărămă centironul cu

[1] Sfîntă fecioară (sp.).

armele, nu înainte de a-şi fi pus la loc revolverul Derringer pe cureluşa prinsă pe după gît, lăsîndu-l să-i atîrne sub cămaşă. Se scotoci în buzunare, apoi aruncă un dolar de argint pe o poliţă cu placă de marmură.

— Păstrează restul, Tony, spuse. Dar du-te la doctorul Wynn. Povesteşte-i ce s-a-ntîmplat.

Înfruntă privirile curioşilor, observînd aviditatea cu care sorbeau din ochi tragedia, oroarea momentului. Se dădeau la o parte din calea lui, ca şi cum n-ar fi fost o fiinţă umană ca toate celelalte — şi acesta era un crîmpei din rolul pe care trebuia să-l joace. Răzbi printre ei, afară, în lumina soarelui.

Cody Clark stătea în faţa tablei negre. Avea un teanc de bancnote în mînă. Îşi miji ochii întunecaţi.

— Ţin-te bine, rosti, cu asprime. N-am ştiut, Calem, că unuia i-ai şi făcut de petrecanie.

— Multe nu ştii tu, Cody, i-o întoarse Calem. Pilcul de oameni venea în urma lui. Un zîmbet abia schiţat îi flutură în colţul gurii. Oameni buni, Cody Clark vă dă de băut pe gratis, zise. Cody, mai încolo poţi face o colectă ca să-l îngropi pe Dingo.

Ochii lui Clark erau ca nişte mărgele negre, scăpărătoare. Rîse.

— Că bine zici. Băuturile-s pe daiboj. Oricine-i bine venit.

Se întoarse la tabla neagră. Şterse cu mîna cuvintele scrise.

— Sorţii de izbîndă continnă să scadă, Calem, spuse. Mîine or să fie egali. Ei, acum bei ceva?

— Nu acum. Calem se răsuci iute pe călcîie. *Data viitoare...*

O senzaţie de slăbiciune, de leşin, îi venea de la stomac. Era cît pe-aci să vomite şi nu voia să fie văzut.

Fața i se brobonise de o sudoare rece. O luă în sus pe stradă, apoi coti între două clădiri. I se făcuse rău. Cînd își reveni, în sfîrșit, gura îi era plină de ceva vîscos, acru. Scuipă ca să și-o curețe. Cafeaua și coniacul își pierduseră efectul și mîinile îi tremurau mai rău ca oricînd. Dar cînd se întoarse în stradă, fața îi era impasibilă, nici urmă din slăbiciunea care-l stăpînise. Numai că nu-și putea alunga un gînd — data viitoare... data viitoare...

CAPITOLUL II

Calem Ware

Primăria din Medicine Bend, o clădire din cărămidă, era postată la marginea unei piațete pustii. Trei sau patru copaci se înălțau semeți în fața ei, și vreo duzină de cai se aflau priponiți de o bară, bălăbănindu-și capetele în arșița soarelui din miezul dimineții. Calem traversă scuarul și o porni de-a lungul clădirii. În fund, cu fațada spre o alee, era un pridvor scund cu o firmă cu litere de-o șchioapă: *Biroul șerifului*. Arestul se afla la al doilea cat al clădirii, legat de birou cu o scară care pornea chiar din interior. Se scotoci prin buzunar după cheie — descuie ușa. Un aer greu îl izbi în obraz cînd intră.

Traversă incăperea și deschise fereastra care dădea în strada plină de praf. Fața îi era încă nepăsătoare, dar ochii, acum neurmăriți de nimeni, erau îngustați de durere. Se așeză în jilțul-balansoar uzat și privi absent afișul „URMĂRIT", murdărit de muște, de pe peretele din dosul pupitrului cu capac glisant. Se balansă în jilț înainte și înapoi, iar arcurile neunse scîrțîiră rău de tot; se opri locului și își puse amîndouă mîinile, cu palmele întinse, pe pupitru. Tremurau destul de tare, dar senzația că sînt lipicioase îi era mai

neplăcută, ca şi cum s-ar fi aplecat şi le-ar fi muiat în sîngele lui Dingo. Revolverul Derringer îl lovea încetişor pe piept; ridică o mînă, îl smulse, desprinzîndu-l, şi-l zvîrli cît colo. Arma se lovi de un perete, şi căzu zuruind pe duşumea. Se ridică în picioare, îl căută o clipă din priviri, apoi, aplecîndu-se, îl luă de jos şi-l aruncă pe pupitru. Se duse pe urmă la ligheanul din dreptul peretelui opus şi se spălă pe mîini, frecîndu-se cu săpunul cafeniu, leşios, pînă ce pielea începu să-l ustnre.

Calem se ştergea pe mîini, cînd cineva trînti uşa care dădea afară ; în birou apăru un bărbat, clipind din pricina soarelui dimineţii. Era gras, o rotunjime care depăşea noţiunea de burduhănos, tot trupul părea că-i e umflat. Avea o faţă rotundă şi zîmbea într-una. Ochii, însă, nu erau înfundaţi în grăsime, ca la majoritatea oamenilor graşi, ci mari, limpezi, galbeni-căprui. Cînd priveai în ochii lui Dorry Dean, uitai că-i gras şi că are o înfăţişare de om stîngaci — vedeai ceva cu totul diferit. Calem îşi dădea seama de acest contrast ciudat în legătură cu grăsanul şi, de cum intră, îl întîmpină cu un surîs.

— Bună, Dorry, spuse.

— Bună şi ţie! răspunse Dean. Vocea-i era răspicată, sonoră. Gura lui, rînjind stupid, se schimonosi puţin. Mi-ai dat bătaie de cap, Calem. Dingo nu prea dă greş cînd e vorba de armă. A dovedit asta în destule rînduri. Cînd am auzit că se află în oraş şi că are gînduri rele, am încercat să ajung la hotel înainte de a fi plecat, ca să te pun în gardă. Dar am venit prea tîrziu. Nu mai erai acolo.

— Mulţumesc oricum, zise Calem.

Întinse prosopul umed peste lavoar şi se întoarse la pupitru. Luă ţigări de foi, negricioase, şi-i oferi una

lui Dean. Acesta o apucă, răsucind-o între palmele lui scurte și grăsune. Clătină din cap.

— Chiar și acum cred că n-are nici un rost să-ți mai vorbesc, spuse. Și așa n-ai să asculți.

— Poate că nu, încuviință Calem. Aprinse cele două țigări de foi. Fumul se vălătucea, amestecîndu-se, înălțîndu-se în aerul umed.

— Aceeași poveste, de ce nu pleci de aici, Calem? Dorry se încruntă la țigara lui de foi. Tu n-ai sorți de izbîndă. Are dreptate Cody. O să mai rezişti încă un an și, dacă ai baftă, poate doi. Pe urmă, cine știe ce băiețandru trăsnit, cînd nici naiba nu și-ar închipui că ar avea curajul, îți arde un cartuș în spinare.

— Tot ce se poate, încuviință Calem. Suflă fumul ca un nor. Îi chiorăiau mațele, nodul acela greu din stomac i se dusese. Mîinile încetaseră să-i mai tremure. Curios, ce efect calmant avea Dorry asupra lui. Un lucru, totuși, nu pricepi tu — că nimic nu se schimbă dacă eu sînt sau nu în Medicine Bend — oriunde ar fi același lucru. Poate că-i greu pentru tine să pricepi, fiindcă *n-ai* de ce să pricepi. Eu însă da. Am un nume greu. Cunoscut în Texas și Montana, și peste tot prin preajmă. Știi de ce? Poate să pară o năzbîtie, dar așa este, pentru că în 1868 l-am ucis pe Ben Wryson în San Antonio. Pînă acum n-ai știut mare lucru despre Ben. Era căpetenia Bandei Sălbatice — din care făceau parte oameni ca Bass Haiducul, John Wesley Hardin și Harley Baskam — și ei comandau în San Antonio. În 1868, am ucis exact doi oameni, amîndoi în timpul războiului. Am fost la Santone numai două luni și jucam la bursă niște bani cîștigați într-o afacere în Missouri. În două rînduri m-am ciocnit de

Ben Wryson. A treia oară ne-am întîlnit pe stradă — și eu am fost cel cu noroc. Am plecat din oraș, înainte ca Harley Baskam să fi putut da de mine — dar mi s-a dus vestea. Eram cel care îl împușcase pe Ben Wryson. Fusesem trecut pe răboj, eram vizat. Unii, care niciodată nu mă băgaseră în seamă, mă luaseră la ochi. Și unde mai pui, situația începuse să-mi placă. Există două căi deschise pentru unul căruia-i merge numele că știe să mînuiască arma; nu știu dacă am nimerit-o pe cea bună. Dar așa s-a întîmplat. Am fost numit șerif la Deming, Sundance, Abilene, Dodge, Apache Wells și acum la Medicine Bend. De trei ori am șters-o, mi-am schimbat numele — și m-au luat de pe stradă. De cinci ani știu că nu e chip să dau bir cu fugiții, că n-am încotro. Pentru mine există o singură șansă. Doar una. Să supraviețuiesc. Asta și fac. Ai văzut schimbările de aici. Noua primărie, noua bancă, sala ta proprie de operă. Se înalță biserici. Duminica nu se trage cu arma. O să vină vremea cînd oamenii nu vor mai purta zi de zi arma cu ei. De-abia aștept ziua aceea.

Dorry suflă un rotocol perfect de fum, apoi flutură prin el o mînă grasă și-l împrăștie.

— Toate-s bune, Calem, dar tu ți-ai luat-o-n cap. Acum doi ani, ai pus la pămînt primul om aici, în Medicine Bend. Cody Clark a făcut rămășag de trei la unu în favoarea ta. Omul acela pe care l-ai ucis, primul, era mai primejdios decît ar putea fi vreodată Dingo Brion. Totuși, azi dimineață, sorții erau limitați. Știi de ce? Pentru că și tu, Calem, ești om, fie că admiți ori nu. Porți cu tine pe stradă o legendă vie — dar tot timpul te temi că oamenii au să descopere că ești om. Cody știe asta. Știe că într-o bună zi ceva o să se strice înăuntrul tău, spune-i cum vrei, dorința de a ucide, inimă de luptător, instinct de supraviețuire, ori, pur și simplu,

curaj. Şi cînd se întîmplă asta... Se opri, suflă un al doilea rotocol de fum, aşteptînd să se destrame.

— Crezi că eu nu m-am gîndit la toate astea, Dorry? Îţi închipui că dorm bine noaptea? Îţi închipui că nu ştiu că Dingo Brion era căsătorit, că are trei copii şi un altul pe drum? Nu s-a purtat cum trebuie; cineva tot avea să-l ucidă; mai devreme sau mai tîrziu. Dar pentru mine asta nu înseamnă o uşurare. Şi oricît de greu ar fi fost de data asta... data viitoare va fi şi mai rău. De fiecare dată e din ce în ce mai rău...

Între ei se aşternu tăcerea, apoi, în sfîrşit, Dorry începu să rîdă. Era un rîs teatral, acelaşi rîs răguşit care răsuna noapte de noapte prin Operă, şi totuşi, întrucîtva deosebit, mai adevărat. Ochii lui căprui se dilatară.

— Şi eu, Calem, cred că ai dreptate. Ştii asta.

Calem dădu din cap. Omul ăsta ciudat din faţa lui era unul din puţinii prieteni pe care şi-i făcuse vreodată, poate singurul căruia i-ar fi vorbit în felul ăsta. Şi totuşi, simţea o răceală îngrozitoare îndărătul ochilor gălbui, prietenoşi. Şi pe deasupra, hazul deschis, din toată inima, al acestui om, era de suprafaţă; se mai adăuga apoi o solicitudine stăruitoare, pe care numai puţini oameni ar fi putut s-o vadă, iar dincolo de aceasta, Calem simţea o răceală aproape înspăimîntătoare.

Dorry Dean oftă adînc; se mişcă greoi în scaun.

— Dar n-am venit aici să îndrug verzi şi uscate şi, zău, nici să-ţi ţin o predică. Ci pentru Gregg. Ai de gînd să-i dai drumul azi dimineaţă?

Calem se uită gînditor la scrumul lung, cilindric, al ţigării de foi. Încuviinţă din cap.

— Sigur, îi dau drumul. E un ticălos, dar cînd e treaz nu face nici un rău.

— Cred că știi că Asaph e în stare de crimă dacă află că l-ai ținut pe Gregg priponit toată noaptea?

— Știu... Calem se încruntă.

Asaph Dean era frate cu Dorry. Discordia dintre cei doi frați era cunoscută în tot orașul, totuși, Dorry venise să se intereseze de soarta fiului lui Asaph.

— Ăsta îți face de petrecanie, rosti Dorry. Urăsc îndrăzneala lui Asaph așa cum și el o urăște pe a mea. De dragul Corei mă gîndesc la băiat. Ai fost nițeluș cam aspru cu el, Calem.

Calem, pufăi, încet. Ochii săi căpătaseră culoarea incertă a fumului.

— Nu-mi plac, Dorry, oamenii care vin aici să-mi spună cum să-mi fac meseria, rosti, molcom. Nici chiar tu. Am spus că-i dau drumul lui Gregg azi dimineață. În ce mă privește, am terminat. Dacă o să calce iar strîmb...

— Ei, la asta mă gîndesc și eu, spuse repede Dorry. Băiatul are prea mulți bani pe mînă și prea mult timp liber. Și-a luat puțin lumea-n cap.

— Puțin? Astă-noapte a vrut să-l ucidă pe moș Hiram Hays. Hiram a spus nu știu ce. Știi ce aiurea trăncănește el, cum umblă cu vorba de cum aude ceva. L-am prevenit pe Hiram.

— L-am auzit și eu, reluă Dorry. Băiatul a avut motive. Hiram a legat numele Corei de Cody Clark. Așa, netam-nesam. Țapului ăsta bătrîn îi place să bage zizanie, mai ales cînd e să-l calce pe coadă pe Asaph. Dar există o limită.

— N-a pomenit numele Corei... nici de Cody.

— Nu, nu. Dar care e deosebirea? A văzut o femeie cu un bărbat într-o brișcă la marginea orașului. Pe femeie a recunoscut-o, de bărbat zicea că știe cine este.

Ei, și cum îl urăște pe Asaph, la ce altă femeie se putea gîndi?

— Hiram a povestit ce-a văzut sau ce-a crezut că vede, spuse Calem. Ăsta nu-i un motiv pentru Gregg să-l ucidă. Am luat arma puștiului și atunci s-au încăierat. L-am băgat la carceră. Acum i-au trecut aburii beției și n-o să-și mai amintească ce s-a întîmplat. S-a luat la harță și cu mine și atunci l-am băgat la mititica, să se răcorească peste noapte. Mai bine las-o baltă.

Dorry scutură din cap cu resemnare.

— Cum dorești, Calem.

Se auziră pași ușori, iuți, și un omuleț cu chip de pasăre intră în birou, tamponîndu-și fața lac de sudoare cu un fular uriaș de mătase roșie. Își suflă că nădejde nasul roșcat și clipi din ochi către ei.

— Bună, Calem, bună, Dorry! I-ai făcut bucata amicului Dingo, șerife! Pun rămășag pe ce vrei că de aici încolo n-are să mai iște tărăboi.

— Salnt, doctore, răspunse Calem, sobru.

Doctorul Amos Wynn își suflă nasul cu un smiorcăit gros.

— Aoleo, nene polițistule! Praf l-ai făcut! Scîrboasă afacere, pistoalele astea Derringer. Armele cu pătrundere lentă totdeauna fac prăpăd în măruntaiele omului. Eu unul, aș folosi un revolver ca lumea, de calibrul 36, arde la sigur. Ce mai încoace și-ncolo, arma tip Samuel Colt lucrează frumos, cum scrie la carte.

— N-am avut niciodată un Colt, doctore, rosti Calem. Își strecură mîna pe sub haină, la spate. Mînerele de sidef ale armelor ieșiră la iveală. Doctorul Wynn clipi din nou.

— Un Smith și Wesson, nu? Dorry întrebă cu un rînjet. Trebuie să fi costat ceva parale bune, Calem. Îmi aduc aminte de cînd aveam un automat vechi,

Volcanic, prin 1854. Tata ne-a dăruit mie și lui Asaph cîte unul cînd am împlinit cincisprezece ani. Vechi, calibrul 31.

Calem încuviință din cap.

— Smith și Wesson au făcut primele automate folosind cartușe de tipul celor pe care le cunoaștem noi astăzi. Am găsit un vechi model No. 1 la un ofițer răzvrătit, mort în timpul războiului. Zece ani l-am purtat asupra mea. Bătu cu mîna paturile de sidef ale armelor lui. De astea am făcut rost acum doi ani. Sînt numite model rusesc, deși de fapt sînt model No. 3. De calibrul 44, fără automat, dar cînd tragi într-un om l-ai și doborît. E cel mai precis revolver din lume, mai precis chiar și decît automatele Samuel Colt.

— Tu, însă, ca să-l ucizi pe Dingo Brion ai folosit un Derringer micuț cu pătrundere lentă. Doctorul Wynn se smiorcăi, apoi scutură din cap. Oricum, a murit... dar cred că ar fi mai bine să-ți dau ce-am găsit asupra lui.

Se scotoci în buzunarul vestei; ceva galben, strălucitor, se auzi zuruind pe suprafața dreaptă a biroului.

— Cinci dubloni de aur! exclamă Dorry, fluierînd. Dingo n-a avut în toată viața lui nepricopsită para chioară în buzunar. De unde-o fi pescuit o sută de dolari?

Cinci monezi de aur luceau pe biroul scrijelit. Calem simți în spate un junghi rece și ascuțit. Doctorul Amos Wynn îl urmărea din priviri, smucindu-și într-o parte capul ca de pasăre.

— Bani mînjiți cu sînge, Calem, așa cred eu, spuse. Pentru atîta aur, Dingo și-ar fi ucis și mama. Cineva trebuie să fi vrut tare mult să te vadă mort și a plătit dinainte pentru isprava asta.

Dorry pufni în rîs, glasul lui se auzi însă monoton, dezacordat.

— Așa s-ar părea, nu?

— Eu îmi pierd vremea, mormăi doctorul Wynn. Trebuie să-mi dau silința ca Dingo să mai arate cît de cît a om. Am trimis vorbă nevesti-si și fratelui său. Vor veni după el. Îi trimit la tine, șerifule, ca să ridice ce s-a găsit asupra lui. Nu prea mai e cine știe ce în afară de automat și de grămadă asta de aur. Și, șerifule, păzește-te de Dooley Brion. E cît un munte de mare și cam tot pe atît de domol în mișcări. Dar cînd se pornește, nimic nu-l mai poate opri. L-am văzut ridicînd coșcogea butoiul cu sare la prăvălia de alimente și la depozitul de cereale Wakely. Făcuse rămășag pe doi dolari. L-a ridicat și s-a tăbîrcit cu el în spinare vreo sută de metri. Două sute cincizeci de kilograme bătute pe muche. E prea prost ca să facă ticăloșii, doar dacă te agăți de el. Eu unul n-aș face asta, Calem, dacă aș fi în locul tău.

— Mulțumesc, doctore.

Calem se așeză. Doctorul ieși, parcă dansînd, cu picioarele lui subțiri de pasăre. Dorry scoase un mormăit. Se duse spre ușă.

— Trebuie să plec și eu, Calem. Am spus ce-am avut de spus. Bem ceva mai încolo?

— Sigur că da, mai încolo.

Calem se uită după el cînd plecă. Începuse să-l doară iar capul. Simțea o presiune în stomac, apoi își dădu seama că era din pricina foamei. Se sculă în picioare. Ușa din fundul biroului dădea pe scară. Porni în sus. Luă cheile de la ușa barată cu un drug de fier din capătul arestului cu celule. Desferecă ușa greoaie și intră. Un bărbat ședea pe un pat de fier, în dreapta. Între două vîrste, avea șuvițe albe prin părul de culoare

închisă. Haina, dintr-o stofă întunecată, cu croială frumoasă, era mototolită pentru că dormise îmbrăcat. Mîinile lui palide, cu degete prelungi, făceau de zor pasențe, pe măsuța lucrată rudimentar, așezată în centrul celulei neîncăpătoare.

— Bună dimineața, șerifule, spuse. Ochii lui de culoare închisă erau calmi cînd zîmbi.

Calem dădu din cap.

— Curînd o să vină și masa.

— Nu-i grabă, spuse jucătorul de cărți.

Numele lui era Charley Drew; fusese băgat la închisoare pentru a-i împiedica pe cîțiva scandalagii călări din Texas de a-l ucide. Judecătorul îi dăduse treizeci de zile, sub învinuirea de vagabondaj, ca să i se piardă urma. De o săptămînă se afla acolo. Făcu semn cu capul către restul celulelor.

— Ce mai e cu frumoasa din pădurea adormită? Zău, se vede că l-ai pus cu botul pe labe.

— E un băiețandru, spuse Calem, apoi subit îi păru rău. Parcă și-ar fi cerut iertare pentru băiat.

Continuă drumul de-a lungul celulelor. În ultima, tînărul sta tolănit pe patul de fier, răvășit, bălăbănindu-și picioarele. Avea un obraz cu oase lungi, fălci masive, în clipa aceea grea de tristețe. O vînătaie îngălbenită apărea pe maxilarul drept unde îl lovise Calem.

Se ridică. Gura cu buze cărnoase îi tremura la unul din colțuri.

— Dumneata... dumneata erai, lua-te-ar dracu! Am să te omor că m-ai lovit așa!

Calem se încruntă.

— Gregg, eu sînt gata să uit ce mi-ai spus. Omul cînd e la pîrnaie, are dreptul să bodogănească pînă-i piere pofta. N-am de gînd să-ți țin o predică, dar nu

mai eşti un ţîngău afurisit. Ai face mai bine să-ţi aduci aminte de asta.

Ochii băiatului, tiviţi cu roşu, se îngustară plini de răutate. Gura lui o expresie dispreţuitoare.

— O să-mi aduc aminte de o mulţime de lucruri! izbucni el.

Calem oftă din greu şi descuie uşa.

— Ieşi afară.

Cu un mîrîit domol băiatul trecu pe lîngă el.

— Arma o găseşti pe biroul meu. Ia-o şi zvîrle-o cît colo dacă ai puţin cap. Nu eşti destul de mare ca să umbli cu un pistol.

Gregg Dean plecă. Se auzeau paşii bocănind pe scări. Calem se întoarse pe coridor. Charley Drew îl urmărea din ochi, dojenitor.

— Faci o greşeală, şerifule, spuse. Băiatul ăsta e o pacoste!

— Toată lumea se amestecă în treburile mele, întoarse vorba Calem. O mai fi şi asta ceva.

— Mare netrebnic, puştiul, e prea laş ca să te înfrunte — de aceea-i primejdios... Zîmbetul neclintit dispăru de pe buzele lui Drew. Îţi datorez un serviciu. Poate c-ar trebui să am grijă de tînărul Dean înainte de părăsesc oraşul.

Calem oftă din nou.

— Nu vorbi prostii, Charley. Nu cumva vrei să faci tărăboi pe aici. Şi aşa pleci în două săptămîni. Iute şi tiptil.

— Cum doreşti. Charley înălţă din umeri. Ai o ţigară?

Calem îi dădu vreo două trabucuri. Făcu o mişcare din cap, se retrase pe coridor pînă la uşă, pe care o încuie în urma sa; coborî apoi scările. Jos se afla un

chelner de la hotel, cu o tavă acoperită cu un șervețel. Calem făcu semn cu capul spre scări.

— Du-o sus. Charley Drew e singur. Nu-ți face griji din pricina lui; Charley știe că e la adăpost. Încuie ușa după dumneata și atîrnă din nou cheile.

Își luă pălăria și plecă. Se făcea din ce în ce mai cald. În stomac simțea niște zvîcnituri aprige. Era lihnit de foame. Trecu pe alee și se întoarse la hotel. Intră în bucătărie prin ușa din dos. Chipul învăpăiat al lui Molly O'Brien avea o expresie de ușurare. Se trînti pe scaunul de la masa din colț. I se și pusese un tacîm acolo.

— Jumările de ouă cu jambon sînt gata într-un minut, Calem.

El încuviință din cap și se rezemă de speteaza scaunului. În bucătărie se făcuse o zăpușeală înăbușitoare, dar era un refugiu. Acolo își putea îngădui să se destindă. Era prea încordat. Prea multe amănunte vii îi fulgerau prin minte. De ce oare caută omul să pară cu totul altfel decît îi este firea? El adoptase o atitudine pe care niciodată n-a înțeles-o pe de-a-ntregul, și pe care trebuia să o mențină cu orice preț. Într-un fel își putea da seama că pentru el era o necesitate. Un om care nu-și îngăduie să-și trădeze emoțiile ridică o pavăză între el și lume, pavăză care îi ascunde slăbiciunile. O descoperire făcută la alții. Cel mai bine își amintea cînd l-a întîlnit pe Hickock, James Barton Hickock, poreclit de toți „Bill Sălbaticul". Recunoscuse numai-decît pavăza pe care Hickock o ridicase între el însuși și ceilalți oameni. Silueta aceea înaltă, grațioasă, încununată de un chip uimitor de frumos. O coamă de plete lungi, ca pe scenă, puternica paloare a trăsăturilor neclintite, zîmbetul capricios — și ochii de un albastru

pal, oglindind o adevărată tragedie. Pentru Calem a fost o lovitură cînd și-a dat seama că și ochii lui aveau aceeași expresie.

Molly îi puse dinainte, pe un platou lunguieț, o halcă de jambon prăjit, cu două ouă alături; pe o altă farfurie un morman de cartofi prăjiți. Îi turnă cafea fierbinte în ceașcă, iar sticla de coniac era pusă la îndemînă. Combină cafeaua cu alcoolul, apoi sorbi din amestec. Avea gust bun, simțea cum îl arde pe măsură ce înainta în stomac. Foamea era o senzație puternică, le înlătura pe toate celelalte. Mîncă încet, însă pînă la ultima bucățică. Dădu la o parte platoul gol și-și turnă încă o ceașcă de cafea. Umplu ceașca pînă sus cu coniac, pe urmă amestecă. Aprinse un trabuc de culoare întunecată; trăgea fumul aspru adînc în plămîni. Molly îi zîmbea.

— Vrei să te măriți cu mine, Molly? o întrebă.

Femeia corpolentă rîse cu gura pînă la urechi.

— Sigur, chiar dacă nu ești ca Hugh O'Brien, oricum, n-ai fi de lepădat. Să știi că te-aș lua.

— Oferta rămîne în picioare, Molly.

— Eh, da'nu pă mine mă iubești, ci fclu'cum gătesc eu, îl învinui ea.

— Așa e, recunosc, dar pîntecul omului are mai multă judecată și decît capul și decît inima.

Molly se prăpădea de rîs. Îl înțelegea. Acest lucru l-a uimit. Cu Molly O'Brien prefăcătoria n-avea ce căuta. El era bărbat nu o legendă, și n-avea nici un rost să se dea după deget în fața ei. Ar fi dorit să dureze acest simțămînt, mulțumirea, satisfacția de a fi Calem Ware, omul, și nu Calem Ware mînuitorul de arme,

Dar nu se putea. Încă nu. Peste zece ani — gîndul acesta era ciudat de sinistru. Sorții de izbîndă scădeau.

Ușa de deschise brusc. Apăru doctorul Wynn, clipind din ochi.

— Mai bine te-ai duce la birou, Calem. S-a înființat Dooley Brion și nevasta lui Dingo. Dooley se poartă mai nesăbuit ca de obicei... și naiba știe dacă n-o să iasă cu bucluc!

CAPITOLUL III

Dooley Brion

În fața biroului unde-şi făcea serviciul şeriful, era postat un docar, caii stînd cu capetele arcuite peste hăţurile legate laolaltă printr-o greutate de fier, azvîrlită în colbul străzii. Într-un fel, acesta era un semn al independenţei îndărătnice a lui Dooley Brion. Nu era el omul care să se slujească de locul de priponire a cailor aparţinînd altcuiva; el îşi urma calea lui singuratică şi Dumnezeu să-i aibă în pază pe cei care i-o tăiau. Nu era omul care să se facă temut prin arme, nici chiar prin cuţit; Dooley Brion n-avea nevoie de aşa ceva şi chiar simţea dispreţ să poarte arme la el. Se povestea că Dooley ar fi ucis odată cu mîna goală o puma, iar felul cum arăta faţa lui era o mărturie a acestui adevăr. Jumătatea stîngă a obrazului îi fusese smulsă, îi rămăsese numai ochiul. Cînd s-a vindecat, grăsimea nu i-a mai revenit, aşa încît chipul lui căpătase un aspect ciudat, crîmpoţit, cu pielea întinsă, ca foiţa de ţigară, peste craniul ciolănos. Dar nu înfăţişarea groaznică îl izbea pe cel care s-ar fi aflat dinaintea lui Dooley Brion, ci pur şi simplu masivitatea brutală a acestui om.

Calem nu-l vedea pentru prima dată pe Dooley și totuși din nou se simți descumpănit. Avea aproape doi metri înălțime și cîntărea cam a zecea parte dintr-o tonă. Astfel, pe lîngă Dooley, el părea încă un băiețandru. Îi ajungea pînă la umeri lui Dooley, care avea o pălărie sombrero ponosită, roasă, tuflită peste chica de păr negru, des și încîlcit. Umerii îi erau lați ca puntea unui șlep și la mers i se legănau tot cam ca aceasta. Brațele îi ajungeau aproape pînă la genunchi, terminîndu-se în niște mîini cu palme care atingeau treizeci și cinci centimetri. Greutatea — cu aproximație doar — trebuie să fi ajuns la peste o sută optzeci de kilograme. Avea un pîntec tare ca piatra, uriaș, și pentru că nu găsise cingătoare pe măsură, Dooley își confecționase singur un brîu dintr-o piele netăbăcită, care îi înfășura mijlocul imens.

Cînd Calem intră în birou, Dooley Brion se întoarse agale, cu mișcări aproape greoaie; dușumeaua protestă gemînd sub povara lui. Ridică încet mîinile, cu pumnii strînși ca niște bolovani, apoi le lăsă să-i cadă de o parte și de alta.

Pumnii aceia monstruoși — cum ar fi fost să se fi abătut ca niște ciocane asupra unui om, zdrobindu-i carnea și sfărîmîndu-i ciolanele sub greutatea lor? Ideea asta îi veni pe nepoftite lui Calem în minte, tulburîndu-l. Simți pe buza de sus o picătură înghețată de sudoare subțire, ivită nu din pricina umezelii din birou. În sufletul lui, Calem Ware era înfricoșat de uriașul Dooley și totuși nevoia de a se afirma, care-i dădea ghes, nu-i îngăduia nici un răgaz. Trase cu dreapta haina la o parte ca să libereze un pistol, și mîna-i rămase încleștată pe mîner.

— Dooley, n-am de gînd să fac pe nebunul cu tine. Ai venit aici cumva să faci tărăboi ca și Dingo?

Namila şovăi. Prezenţa rece a armei ucigătoare, atît de aproape, în mîna lui Calem, îl înfioră parcă, pentru că se cutremură. Calem citea spaimă în ochii lui, spaimă nu de el, ci de armele pe care le purta asupra sa. Lăsă anume mîna dreaptă să-i alunece în jos pe patul revolverului.

O clipă, ura birui frica din privirile lui Dooley Brion şi obrazul cu cicatricea se schimonosi; apoi, brusc, se dădu la o parte din ochii spălăciţi ai lui Calem.

— Nu! mormăi. Nu vreau nici un fel de tărăboi.

Doctorul Amos Wynn intrase pe uşa dinapoia lui Calem. Oftatul său de uşurare putu fi auzit.

— Dooley, cred că ştii ce s-a-ntîmplat. Poţi ridica trupul lui Dingo de la cabinetul meu. Şeriful are aici lucrurile lui.

Calem se duse la masa de lucru şi, lăsîndu-şi mîna în jos, pe lîngă corp, haina îi acoperi iarăşi arma. Dintr-o despărţitură a pupitrului cu capac glisant, luă arma lui Dingo Brion aşezată în tocul ei, un inel făcut dintr-un cui de la o potcoavă de argint şi cele cinci monede de aur a cîte douăzeci de dolari. Erau atît de noi încît străluceau chiar şi în lumina difuză a biroului.

— Aici sînt lucrurile lui.

Calem aştepta.

Dooley se apropie de pupitru, duşumeaua trosnind sub greutatea lui. Se uită în jos, aproape prosteşte, la puţinele lucruri găsite asupra fratelui său. Apoi întinse mîna şi apucă arma din cingătoare. Calem îşi îndreptă mîna dreaptă la pistol, tremurînd din tot trupul. Dooley însă nu se uita la el.

— Arme, rosti în şoaptă uriaşul, răguşit. Împuţitele astea de arme ucigătoare!

Mîinile i se mişcau spasmodic; se auzi un zăngănit metalic şi arma i se fărîmă în pumni. Aruncă bucăţile

pe jos şi scuipă a lehamite. Se întoarse spre Calem, clătinîndu-se, nesigur.

— Oprește-te, Dooley!

Glasul femeii sfredeli auzul uriaşului, destrămînd furia oarbă de care era stăpînit. Rămase pironit locului, tremurînd.

Abia atunci îşi dădu Calem seama de prezența văduvei. Nu era genul de femeie pe care un bărbat să o remarce imediat, nu atrăgea privirile nici măcar pentru o clipă. Era urîțică, avea un obraz ofilit, trecut, trupul istovit de muncă. Deşi gravidă, stătea cu fermitate, neclintită, înfruntîndu-l. În această femeie, Calem intui o energie demnă de admirație.

— Gata, Dooley, spuse cu un glas hotărît. Hai să-l luăm pe Dingo şi să plecăm odată de aici.

— Banii ăştia au fost ai lui Dingo, rosti Calem, molcom. I-am găsit la el. O să aveți nevoie de ei.

Ochii femeii se îndreptară spre chipul lui Calem, stăruitori. Niște ochi mari, încercănați de suferință, care vedeau mai mult decît ar fi trebuit.

— Poate că-ți pare rău pentru mine, domnule Ware, spuse cu asprime, dar nu e cazul. Ştiam că Dingo nu era bun de nimic, niciodată n-a fost bun de ceva. Dar era tot ce aveam. Acum s-a dus, cred c-o să-mi fie mai bine fără el. Nici Dingo şi nici eu nu sîntem oameni pentru care să-i pară rău cuiva. Numai pentru dumneata, Calem Ware — pentru dumneata care l-ai omorît! Pentru dumneata ar trebui să aibă oamenii păreri de rău. Dingo barem e liniştit — dumneata niciodată n-ai să fii!

Trecu pe lîngă el spre masa de lucru, apoi Dooley îi prinse, destul de delicat, mîna ridicată. Uriaşul o fulgeră cu niște priviri amenințătoare.

— Nu te-atinge de bani! strigă, plin de amărăciune. Ăştia-s bani spurcaţi — mînjiţi de sînge. Tu ştii că Dingo n-a cîştigat în viaţa lui o sută de dolari.

Întinse mîna peste capul ei, şi risipi monedele de aur pe jos. Zornăiră în cădere. Apoi Dooley şi văduva lui Dingo se îndreptară spre uşă, trecînd pe lîngă doctor şi pe lîngă Calem. Femeia ieşi, dar Dooley mai zăbovi, fixîndu-l pe Calem cu ochii lui sticloşi, inexpresivi, de astă dată plini de ură.

— Şerifule, nu-ţi port pică. Dar îţi spun — ţîn-te departe de mine! Fereşte-te! Eu nu umblu cu arme — dar nu există armă pe lumea asta care să mă oprească să-l înşfac pe ăl pe care vreau să pun mîna. Aşa că fereşte-te!

Dooley ieşi pe uşă şi plecă. Puţin mai tîrziu, docarul trecu pe dinaintea uşii deschise.

— Îţi închipui cam cum ar fi! rosti gîfîind doctorul Wynn. Calem, după punerea asta la punct, simt nevoia să beau ceva. Tu ce zici?

Şeriful încuviinţă din cap, serios. Era preocupat, prin minte îi umblau tot soiul de gînduri nesăbuite. Se uită o clipă la cele cinci monezi de aur de pe jos, apoi se plecă şi le strînse. Cîntăreau ceva în mînă! Bani mînjiţi cu sînge. Îi vîrî în buzunar.

— Am să-i trimit doamnei Brion, cînd Dooley n-o mai fi pe aici.

— Cu siguranţă că are nevoie de bani, dar nu fi nesăbuit, Calem. Dooley şi-a cam pierdut minţile; e ca un taur. Ca să-l faci să se mişte nu trebuie decît să-l întărîţi. Dar să te ferească Dumnezeu să-i ieşi în cale!

Calem însă nu-l asculta şi doctorul Wynn ridică din umerii lui slăbănogi.

Fără vîntul care bate de la răsărit, dinspre munţii albaştri, în Medicine Bend căldura ar fi de nesupor-

tat. Soarele ardea pe cerul de cobalt din Colorado; doar cîteva pîlcuri de nori se înşirau în zare, pînă hăt departe. Vîntul răcorit de zăpadă de pe înălţimi potolea îmbietor zăpuşeala. De la colţul străzii Texas, puteai străbate cu privirea şesul preeriei pînă la siluetele înalte ale munţilor dinspre soare-apune. Şinele strălucitoare de la calea ferată se grăbeau spre răsărit, apoi se povîrneau spre miazăzi, ocolind munţii mai departe de Medicine Bend. Dincolo de oraşul propriu-zis, se aflau ocolul de vite la sud şi glisierele de minereuri, la nord. Ca şi oraşul în sine, traficul pe şoseaua Idaho, un drum lung care străbătea localitatea de la un capăt la altul, era o adevărată babilonie pestriţă de negoţ cu produse metalurgice şi cu vite.

În Texas, după războiul civil, marea mişcare în domeniul producţiei animale a atras după sine şi alte îmbunătăţiri în afară de inaugurarea aşa-numitului Chrisholm Trail. Numărul oraşelor răsărite în Kansas, unde capetele de linii ferate în construcţie le legau între ele, s-a dublat cîţiva ani mai tîrziu spre nord şi spre vest. Nu toţi locuitorii din Texas au aşteptat desţelenirea drumurilor spre Dodge, Topeka şi Abilene. După ce războiul s-a terminat, mulţi şi-au mînat cirezile în nord, către noi meleaguri. Un puhoi agitat de oameni şi de vite s-a îndreptat spre nord-şi vest, în căutare de pămînturi noi, unde să scape de vitregie şi ură, consecinţe ale războiului. Oameni ca Maxwell, care a făcut o nouă împărăţie animalieră în statul New Mexico. Oameni care s-au mutat pe marile pămînturi nordice din Wyoming, Colorado, Montana şi Idaho.

Lupta dintre crescătorii de vite şi fermierii din sud a sporit prin vrăjmăşia acerbă dintre fermierii şi minerii din teritoriile nordice. Deocamdată nu se iviseră hărţuieli războinice. La drept vorbind, urgia se abă-

tuse în Montana, în Virginia City şi Alder Gulch, unde tîlhăriile lui Plummer vîrîseră spaima morţii deopotrivă în rîndurile crescătorilor de vite şi ale minerilor; dar scurta şi groaznica vîlvătaie a faclei vigilenţei populare a pus capăt acelui conflict, înainte de a fi culminat într-o răzmeriţă, aşa cum bîntuia acum prin Lincoln County, New Mexico. În cazul oraşelor din regiunile sălbatice însă, precum Medicine Bend, exista un teren comun de întîlnire şi răzbunările se mistuiau fără restricţii, cu excepţia anumitor legi în vigoare doar la frontieră.

Exista în Medicine Bend o influenţă liniştitoare şi anume faptul că se ştia că oraşul n-avea să se ruineze, ca Dodge City şi alte oraşe ridicate în regiuni sălbatice, din pricina înaintării lucrărilor feroviare. Liniile de cale ferată nu vor ajunge prea aproape de fermele din nord, şi chiar liniile în proiect, care eventual ar lega terenurile miniere, ar trebui să facă la Medicine Bend transbordarea pe apă. Se auzea tot mai mult vorbindu-se despre construirea unei topitorii, deoarece minereul de cupru se dovedise a fi rentabil. Medicine Bend avea să prospere; aproape de pe acum depăşise stadiul de localitate rudimentară, devenind un oraş în adevăratul sens al cuvîntului. În cei trei ani cît fusese şerif, Calem Ware îşi şi dăduse seama de anumit eschimbări radicale. Pe măsură ce oamenii de afaceri începeau să înţeleagă permanenţa oraşului, se înălţau edificii tot mai masive. Se clădise o a doua biserică; calea ferată justifica fundaţia unei noi gări din cărămidă şi se vorbea despre pietruirea căii Idaho şi a străzii Texas.

Doctorul Wynn strîmbă din nas, mergînd alături de Calem în drum spre barul lui Cody Clark „New Frontier".

— Locul ăsta, naiba să-l ia, Calem, i-un adevărat iad pentru bietul om care trăiește aici. Cît e vara de lungă te coci de viu, și toată iarna îngheți de zici ce-i asta. Mă asculți, Calem?

Ware nu-l asculta. Se uita atent la femeia din fața operei lui Dorry Dean. Avu o senzație de ireal, de șoc, care apoi se destrămă. Era o femeie înaltă, cu un păr blond-platinat, pe care trona o pălăriuță absurd de mică. Îmbrăcămintea trăda un stil care abia peste cinci ani avea să fie la modă în Medicine Bend. Încetini pasul o clipă, apoi scutură din cap.

— Scuză-mă, doctore, la un moment dat mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut.

Ochii lui Wynn se holbară pe după ochelari; strînse buzele fluierînd liniștit.

— Aș vrea s-o cunosc și eu. Trebuie să fie noul punct de atracție al lui Dorry Dean. Auzisem că a adus o vedetă pe cinste pentru reprezentațiile de la teatrul lui. Să-mi amintești că diseară mă duc la operă.

— Bine! făgădui Calem.

Se îndreptară întins către femeie și, o clipă, ochii ei căprui, ageri, lunecară pe chipul lui Calem și zăboviră puțin. Ce asemănare... scutură din cap buimăcit. Nu se poate, era doar un joc al memoriei. Și totuși...

Femeia era frumoasă, o frumusețe matură, mai coaptă decît părea la prima vedere, și fața ei nu trăda pic de emoție. Aceasta era impresia pe care i-o făcuse, dar senzația aceea stranie, copleșitoare, senzația de a fi pierdut ceva, îl stăpînea încă. Apoi femeia se răsuci pe călcîie, cu o nepăsare studiată, și se uită peste ei, în jos, de-a lungul străzii Texas plină de praf. Un camion încărcat cu marfă se strecură printre ei. Cei doi se îndepărtară. Cînd să intre pe ușile batante de la barul „New Frontier" Calem se uită înapoi, dar femeia

plecase. Simți o ciudată senzație de dezamăgire, care nu-i dădea pace.

Localul lui Cody Clark se întindea pe toată lungimea clădirii. Pereții uriași, acoperiți cu scene pastorale de un surprinzător bun gust, erau legați prin lambriuri de mahon sculptate. Barul avea mai bine de douăzeci de metri în lungime, peste tot numai oglinzi, acoperind interiorul împodobit. Candelabre de cristal atîrnau din tavan și, dincolo de bar, unde pardoseala se înclina către o scenă spațioasă, se aflau mese așezate pe covoare roșii. În dreapta, o scară spiralată ducea la sălile jocurilor de noroc, unde cîte unul era în stare să se ia rău de tot la harță cu partenerul de joc, ales de el. Dinapoia barului se aflau trei firide, la înălțime, unde în nopțile cînd se juca zdravăn, stăteau postați oameni înarmați cu pistoale. Alți oameni de-ai casei dădeau tîrcoale prin mulțime, și în sălile de sus, și în cele de jos. Cody Clark nu tolera scandalurile. Singurul lucru surprinzător era faptul că minerii și fermierii îl tolerau pe Cody Clark. Dar așa stăteau lucrurile; cît despre Calem, aceasta constituia încă un temei la credința lui că în regiunea de frontieră se petreceau schimbări, că spiritele se mai domoliseră.

Restaurantul nu era plin, dar la bar se făcuse îmbulzeală. Un bărbat așezat la pian, mai jos de scenă, scotea un lanț întreg de acompaniamente sonore, fără nici o melodie, dar cu un ritm accentuat. Doctorul Wynn își croia cu coatele drum spre bar, urmat la un pas de Calem. Înăuntru era răcoare, niște evantaie plane, orizontale, vînturau aerul încoace și încolo, acompaniate în chip ciudat de pianul care zdrăngănea de zor. Doi băieți andri negri manevrau evantaiele, constituind unul din numeroasele puncte de atracție din localul „New Frontier".

— Să-ți fie de cap, Calem, rosti doctorul Wynn și ridică paharul.

— Ia stai puțin!

Calem dădu să se întoarcă brusc, apoi se stăpîni. Întoarse capul domol pentru a întîlni privirea greoaie a lui Cody Clark, care venea pe neobservate din spate.

— Să știi că mă jignești, șerifule, dacă nu mă lași să-ți plătesc primul pahar. Eu ți-am cerut asta cel dintîi.

— Așa e Cody, zise Calem. Un whisky.

— Adu sticla mea, Joe, porunci Cody barmanului. Se apropie de Calem. Mîna lui era neclintită ca piatra cînd turnă lichidul chihlimbariu în cele două pahare. — Am ținut seamă de sugestia ta, Calem, și am făcut o chetă pentru înmormîntarea lui Dingo Brion. Vrei să contribui?

Ware nici nu clipi. Se uita țintă la Cody Clark. În cele din urmă, acesta își mută privirea.

— Sigur, rosti Calem.

Vîrî mîna în buzunar, pipăi piesele de aur. Le scoase din buzunar și mai puse una de la el pe deasupra.

Cody luă monezile de aur și le împinse către barman.

— Pune-le lîngă ceilalți bani. Foarte frumos din partea ta, Calem. Ce curios lucru, cum se îmbunează inima omului față de altul, odată ce l-a ucis, zău!

Calem se uită anume în altă parte.

— Știu eu, Cody? La fel aș fi făcut și dacă era înmormîntarea ta.

Proprietarul restaurantului păli. Ochii lui negri scînteiară, apoi rîse.

— Cred, Calem. Și eu, de asemenea. Împinse un pahar către șerif. Ce-ar fi să bem pentru vremea cînd ne-om întîlni cu Dingo în iad?

— Cum vrei, Cody. N-am nevoie de vreun motiv ca să beau.

— Nuu? Eu da. Niciodată însă nu beau prea mult. Îmi rezerv paharul cel mare pentru ó ocazie specială.

— Ca de exemplu înmormîntarea mea, Cody?

— Asta ar fi una din ele, firește. Dar nu vreau să recunosc acest lucru față de tine.

Cody Clark ridică paharul.

— Atunci am să schimb puțin toastul, reluă Calem. Vocea lui se rostogolea monoton. Să bem pentru cei doisprezece pe care i-am ucis — și pentru cel care-o să vină la rînd.

Era un toast brutal și știa asta. Dar se potrivea cu imaginea pe care și-o făcuse despre sine. Nu îngădui mîinii să-i tremure, și nici ochilor să se dezlipească de pe fața lui Cody. Proprietarul se uita fix la el și ochii lui păstrau un luciu straniu, jumătate ură, jumătate consternare. Dădu băutura pe gît dintr-o înghițitură.

— Sticla-i a ta, Calem, spuse scurt. Se întoarse către barman. — Joe, banii șerifului n-au ce căuta aici. Nu uita. Bărbatul dindărătul barului încuviință din cap. Clark șovăi, ținîndu-l pe Calem. Sînt uimit de tine, Ware. Am vrut să știi acest lucru. Pe cei mai mulți oameni sînt în stare să-i etichetez din ochi. Credeam că și ție ți-am pus o etichetă. Tu acționezi inuman, și aproape sînt încredințat că nu ești nimic altceva decît o mașină de ucis cu sînge rece. N-am de gînd să te ofensez, dar ori ești ce-am spus... ori dacă nu, ești un laș care săvîrșește cea mai mare farsă văzută vreodată pe meleagurile astea.

Calem sorbi băutura, apoi puse paharul pe tejghea.

— Cody, tu vorbeşti cam mult. Ţi-am mai spus asta o dată astăzi.

— Ei, da. Clark zîmbi. Tu ai pus un fel de capac peste oraşul nostru, Calem. L-ai ferecat bine şi-ţi închipui că astfel ai isprăvit cu el. Dar poate că nu ştii ce se întîmplă cînd pui capacul peste un vas care fierbe — atunci ori dă afară, ori sare-n aer. Tare-aş vrea să aflu ce-ai face într-un caz sau în altul.

Plecă, şi doctorul Wynn se uită după el. Apoi se întoarse către Calem.

— Ce dracu-o mai fi şi cu ăsta?

— Habar n-am, recunoscu sincer Calem.

— Oricum ar fi, ştii că într-un fel are dreptate. Cineva l-a plătit pe Dingo pentru tentativa de a-ţi lua viaţa. Nu-i nimic de rîs aici.

— Nici nu încerc să rîd.

— Vorbesc serios, Calem. Gluma se îngroaşă al naibii. Prea a fost linişte în Medicine Bend luna care-a trecut. Nici nu-ţi vine să crezi că nişte blestemate coclauri de graniţă s-au schimbat într-o comunitate respectabilă. Aşa o fi, dar pînă la urmă tot sare-n aer. Asta spunea şi Cody, şi ai face bine să te gîndeşti la vorbele lui.

Înainte ca şeriful să fi apucat să dea un răspuns, unul din băieţii negri veni la el. Faţa lui tăciunie era schimonosită de un rînjet cu subînţeles. Dinţii albi îi străluceau.

— Dom'şerif, am să vă spun ceva de la cineva.

Calem înclină capul. Abia putea auzi cuvintele şoptite de băiat.

— E o cucoană, dom'le, care vrea să vă vadă, şi-i grăbită foc. Mi-a spus să vă spun, dom'le că v-aşteaptă în dosu' operei lu'dom'Dorry. Şi vă rog să vă duceţi fuga, dom'le.

Calem scoase o monedă de cincizeci de cenți, și i-o înmînă băiatului, care o încercă între dinții lui albi, clipi din ochi bucuros și se făcu nevăzut. Doctorul Wynn se uită după el și Calem dădu din cap.

— Cineva vrea să mă vadă. Ne-ntîlnim mai tîrziu, doctore. Dat fiind că-i așa galanton Cody cu băutura lui, ce-ar fi să iei sticla asta cu tine?

Părăsind localul, întîrzie puțin pe trotuar. Părea că nimeni nu-l lua în seamă. Traversă drumul, trecu pe lîngă operă. Simțea cum îi zvîcnesc tîmplele. Avea o stranie presimțire, amestecată cu teamă. Și totuși nu putea trece cu vederea posibilitatea de a fi tras într-o cursă. Strînse buzele, subțiindu-le.

Coti pe aleea din dreptul noii clădiri în cărămidă a teatrului și porni de-a lungul ei. Pe o potecă îngustă și dosnică se afla un morman de decoruri aruncate și lăsate acolo claie peste grămadă; în voia soartei. Umbra clădirii din preajmă transforma locul într-un cuib sumbru de năluci. Calem apucă arma cu dreapta, o ținu la îndemînă, sub haină.

Apoi dădu cu ochii de femeie, stînd la oarecare depărtare de el. Era singură. Vîrî arma în toc și veni către ea. Se opri cam la cinci pași, stăpînit de presimțirile care-l năpădeau. Era blonda cu păr platinat pe care o văzuse în fața teatrului; acum nu mai avea nici o îndoială și totuși nu se putu apropia de ea.

Femeia făcu un pas spre dînsul, rămase locului, zîmbind. Surîsul era însă forțat și în ochii ei se citea limpede suferința. Calem nu putea scoate o vorbă. Vinele gîtului îi zvîcneau ca niște ciocane.

— Nu mă cunoști, Calem? șopti. Uită-te bine.. sînt Taleen... *soția ta!*

CAPITOLUL IV

Din trecut

Taleen Ware împlinea douăzeci și doi de ani în ziua în care sosiseră la Apache Wells. Era în 1871 — un an bun. Din dimineața cînd, cu patru luni în urmă, îl luase în căsătorie pe Calem Ware, împotriva voinței familiei și a prietenilor, se petrecuseră multe schimbări, și la multe trebuise ea să renunțe. Furișă o privire piezișă către Calem, în colțul unde se afla, pe banca vagonului, uitîndu-se hăt înspre groaznicele întinderi de șes, peste care de zile întregi îi tot hurduca trenul. Chiar și acum soțul acesta al ei era un străin, și totuși, cînd stăteau de vorbă, i se părea că-l cunoscuse de cînd se știa pe lume.

În clipa aceea, îl studia pe sub genele întunecate — liniile colțuroase și aspre ale feței lui, gura cu buze subțiri care părea atît de rece, atît de cumplit lipsită de pasiune — pînă cînd Calem îi zîmbi. Odată cu zîmbetul, ochii lui luară o altă expresie, albastrul lor spălăcit se adînci căpătînd parcă culoare și viață cînd se uită la ea. Rîsul înflori și pe buzele ei pline — înălță capul blond spre el.

— Aș da un ban, Calem, să aflu ce gîndești!

El se răsuci încet spre ea, şi zîmbi cu reticenţă. Clătină din cap.

— Ar merita mai mult decît atît. Mă gîndeam la tine. Sobrietatea expresiei i se accentuă. Mă întrebam dacă nu cumva am făcut o greşeală — una pe care să o regret — aducîndu-te aici. Acolo în Michigan era altfel... eram altfel. Ochii lui aveau o expresie molcomă, căutîndu-i chipul. Ştii foarte puţine lucruri, Taleen, despre bărbatul cu care te-ai măritat.

— Nu-mi pasă. Ştiu tot ce vreau să ştiu.

— Da? M-aş mira. Glasul lui avu o clipă o notă meditativă, apoi începu să rîdă. De ajuns cu astea! Într-un ceas sîntem la Apache Wells. Rămînem acolo două săptămîni. E cale lungă pînă în Colorado şi o să ai nevoie de multe lucruri.

În Colorado avea o crescătorie de vite, proprietatea lui şi totuşi stăruia, cu îndărătnicie, că regiunea n-o să cunoască în veci o mare dezvoltare pe tărîmul zootehniei. Ferma lui era doar un început, pentru că domeniile companiei engleze „Prairie Cattle" ajungeau la o întindere de peste 3500 mile pătrate şi 60.000 capete de vite, aşa încît năzuinţa lui Calem spre dezvoltare nu era poate zadarnică. Regiunea Colorado! Acest nume o făcu să se înfioare puţin. Averi importante erau pe cale să se făurească aici, afaceri cu vite mari şi oi, minerit; zeci de istorii despre regiunea Pike's Peak, despre îmbogăţiri peste noapte, stîrniseră zarvă în răsărit. Calem făcuse parte integrantă din această agitaţie şi se alesese cu ceva avere, sau cel puţin se descurcase binişor. Taleen îl întîlnise la Chicago, unde Calem venise să trateze cu o fabrică de conserve. Silueta lui înaltă, subţiratică, îi trezise interesul mai mult decît oricare alt bărbat întîlnit vreodată. Zilele întîlnirilor zburaseră ca fulgerul, şi apoi a urmat-o la locu-

inţa ei din Michigan. Într-o lună s-au şi căsătorit, şi acum urma marea aventură, întoarcerea pe pămîntul ales de el. Taleen clătină din cap, încet.

Calem o privea atent, cu neliniște.

— Taleen, există ceva în legătură cu mine de care ar trebui să afli. O să-ţi ajungă la ureche tot felul de istorii, lucruri îngrozitoare, unele din ele foarte exagerate, altele destul de aproape de adevăr. Ştii că am ucis oameni...

Ştia. Dar parcă acum era altceva. Cînd fuseseră acasă, alături de-ai ei, poveştile astea i se păruseră care de care mai fascinante, şi ea nu se sinchisise să le examineze spre a descoperi cît de mult adevăr ascundeau în miezul lor. Ştia că soţul ei era binecunoscut, aproape celebru; fusese ofiţer de poliţie, şi în exerciţiul funcţiunii omorîse oameni. Pur şi simplu palavre fără nici un temei real. Dar acum, în zilele călătoriei lor căpătase o perspectivă nouă. Asprimea regiunii, a localnicilor şi mai cu seamă a oamenilor cu priviri sfredelitoare, care pe ea o făceau să se înfioare...

— Dar toate astea, dragă, s-au terminat, s-au dus, şopti ea. Acum eşti proprietarul unei crescătorii de vite. O să avem un cămin...

Îşi alcătuise în minte imaginea completă şi ademenitoare a acestui cămin, şi el o încurajase. Dar simţise o reticenţă din ce în ce mai mare în sufletul lui. Îl sărută şi îşi dădu seama că asprimea îl părăseşte. Cînd Taleen se retrase, îi zîmbi din nou. Ca şi cum i-ar fi subminat marea fericire, simţea cum creşte în ea îndoiala, avea senzaţia groaznică de pierdere a ceva ce poate nu avusese niciciînd.

Era un simţămînt care, mai apoi, spori în intensitate. În Calem se produsese o schimbare din ziua cînd

pusese piciorul în Apache Wells. Înainte de a părăsi trenul, scosese din sacul de voiaj o pereche de revolvere lungi, grele, și le prinsese în catarame pe după mijloc. Și în privința asta Calem se deosebea de alți oameni pe care îi cunoștea; armele lui erau răsturnate, cu paturile în față, și pentru ea acest lucru avea un tîlc mai profund decît o simplă poză din partea lui. Văzu felul cum se uitau alții la el, expresia lor circumspectă, felul cum coborau glasul în prezența lui, atenția studiată față de ea, și nu o dată deslușise remarca de „pistolar". Fericirea ei oarbă făcu loc unei stări de neliniște, la început ușoară, apoi crescîndă, pînă ce ajunse ca o povară grea, apăsătoare.

Prima noapte în Apache Wells a fost un coșmar pentru Taleen. Peste tot răsunau focuri de armă; hotelul se afla deasupra unei cîrciumi și auzea rîsul răgușit al bărbaților, țipetele obscene ale femeilor și nelipsitul zuruit de pahare. Era înfricoșată și totuși, avînd brațele lui Calem în jurul ei, teama se mai potoli și pînă la urmă scăpă de ea. În timpul zilei, orașul parcă se cufunda într-un fel de somn letargic, de după beție, dar odată cu venirea nopții se trezea la viață. A doua noapte, un om beat bătu cu pumnul în ușa camerei lor și insistă, cu toate că soțul ei se burzuluise, cerîndu-i, ursuz, să plece de acolo. Calem o lăsă singură un timp și cînd se întoarse avea o vînătaie la mîna dreaptă, dar după aceea n-au mai fost tulburați.

Taleen încercase să înceapă cumpărarea lucrurilor pentru noul ei cămin, pe care nici nu-l văzuse încă. Calem îl numea, făcînd mare haz, „bîrloaga", cuvînt despre care mai tîrziu a aflat că amintea în primul rînd, de ascunzișurile cu pereți de pămînt de prin munți ale haiducilor. Tensiunea care creștea în sufletul ei, laolaltă cu dorul de căminul părintesc de care era departe,

singură, pentru întîia oară, a dus la prima lor ceartă, scurtă și violentă. În noaptea aceea Calem o lăsase singură în camera de hotel; plecase pentru un șir întreg de ceasuri de groază, în care orice detunătură de armă, orice zgomot puternic, o făceau să tresară. Cînd se întoarse, se vedea că băuse. Taleen a plîns tot restul nopții — între ei ceva se rupsese.

Deoarece momentul plecării lor se apropia din ce în ce, pentru ea lucrurile începuseră să se limpezească, pînă în ziua în care Calem o anunță că nu vor putea părăsi Apache Wells decît la primăvară, pentru că cei din banda lui Kiowa făceau iar ravagii și voiajul în grupuri restrînse ar fi fost primejdios. Mai mult decît atît, banii se duseseră, cheltuiți cu nemiluita pe cumpărături pentru noul lor cămin — gospodăria lor. Le mai rămăsese puțini bani pentru iarnă așa încît Calem acceptă postul de șerif în Apache Wells. De un singur lucru se bucura ea — aveau să părăsească hotelul acela gălăgios ca să se mute în locuința primarului, un anume Livingston. Taleen se împotrivise puțin, pînă la urmă zîmbi din colțul buzelor.

— Îmi pare rău, Calem, șopti ea, nădăjduiam să nasc copilul nostru în propria noastră casă.

De două ori în timpul iernii aceleia reci, de bărăgan, auzise despre încăierări cu schimb de focuri, în care Calem omorîse oameni — dar toate acestea erau ceva îndepărtat, în afara vieții lor. Nici nu îndrăznise să se gîndească la aceste lucruri, și în puținele ceasuri petrecute zilnic cu ea, Calem nu pomenea niciodată de munca lui, vorbea numai despre primăvară și de mutarea lor în vest. Săptămînile se învolburau aidoma unui caleidoscop viu colorat, bîntuite de vînturile aspre și reci ale iernii. Niciodată, parcă, nu-i fusese cald de-a lungul acelei ierni groaznice.

Zăpada dispăruse de timpuriu în noul an și bucuria ei creștea. Se dezvoltase din pricina sarcinii, și copilul o oțelea. Calem era plin de tandrețe și atent cu ea. Rareori ieșea pe străzile lugubrului oraș, răsărit din coclauri, și atunci numai la nevoie.

Pe la începutul lui aprilie, se dusesc în oraș să facă ultimele cumpărături necesare pentru călătoria lor, care urma să aibă loc de îndată ce s-ar fi restabilit, după venirea copilului pe lume și ar fi putut suporta drumul. Terminase tîrguielile la magazinul „Bon Ton" și tocmai ieșea pe ușă cînd auzi primele împușcături. Chiar în fața ei, trei bărbați dădură buzna pe ușa turnantă a unei cîrciumi. Purtau barbă, erau îmbrăcați grosolan și cu arme în mînă. Ea încremeni locului de spaimă și cînd îl văzu pe Calem venind de pe trotuar ca să-i înfrunte, un țipăt îi ieși din gîtlej.

Era un alt Calem, vedea în el un străin îngrozitor. Haina îi era dată la o parte în dreptul pistoalelor. Avea un chip împietrit, ca o mască. Steaua de argint strălucea viu pe postavul vestei. Cei trei dădură cu ochii de el. I-a văzut cum s-au întors. Mîinile lui Calem au dat să apuce armele, cu o iuțeală amețitoare, — dar prea tîrziu. S-ar fi spus că glonțul care l-a lovit pe el o atinsese și pe ea. Îi simțise efectul sfîrtecător. Se văită — ochii i se închiseră. O sfîșiau dureri cumplite în vreme ce alerga pe stradă. Calem se ridică, zăcînd pe o parte. Avea arma în mînă. Trase; un bărbat se răsuci în aer, nebunește și căzu jos în praf. La încă un foc de-al lui Calem, sîngele țîșni din fața unui al doilea bărbat. Cel de-al treilea începu să tragă în Calem. Ea văzu stofa neagră a hainei lui sfîșiindu-se. Apoi arma lui Calem detună o ultimă dată și al treilea om căzu încet pe spate, prăbușindu-se la pămînt cu un zgomot înfundat, perceptibil.

Taleen era chinuită de niște dureri înspăimîntătoare. Ajunse în stradă, dar nu putu merge mai departe. Căzu, totul din jurul ei topindu-se într-un frison dureros, care-o frigea ca jăraticul.

Pentru Taleen, luna următoare a fost o tortură pe care nu va putea s-o uite niciodată. Nu mai știa mare lucru despre Calem. Fusese trimis la un spital din St. Louis și se credea că are să moară. Apoi i se trimise vorbă că va trăi, dar ea nu mai dorea să-l vadă. Nu mai putea reveni nici la viața pe care o cunoscuse înainte de a-l fi întîlnit. Era de mult apusă, nu mai exista nici o cale de întoarcere într-acolo. Cînd se puse din nou pe picioare, îi scrise lui Calem o scrisoare, luîndu-și rămas bun de la tot ce se lega de Casa Livingston. Din ziua aceea, tumultul uriaș al vestului o înghiți de parcă nici n-ar fi fost vreodată.

Abia după încă o lună Calem Ware citise scrisoarea. Era scurtă:

„Calem,

Fiul nostru s-a născut mort. Știu că n-ai fost de vină tu și totuși, în sinea mea, altceva nu pot crede decît că tu l-ai ucis. Acum știu ceea ce înainte eram prea tînără, oarbă ca să fi știut — ești un om cu pecete, un pistolar. Și așa va fi întotdeauna — violența și ura sînt viața ta, o parte din ea mai importantă decît aș fi putut ajunge eu cîndva. Pentru scurt timp am împărtășit același vis cu tine, pentru care îți sînt recunoscătoare. A fost însă un vis nesăbuit, și niciodată n-ar putea deveni aievea. Te rog, nu căuta să dai de mine. Nu mă întorc acasă, și nici nu te voi mai întîlni vreodată.

Adio,

Taleen"

CAPITOLUL V

„Eu nu te-am uitat niciodată!"

Ochii căprui rămaseră pironiți într-ai lui, și Calem socotea imposibil să se desprindă de ei.

— Taleen! exclamă, cu respirația întretăiată. Glasul îi răsuna ca un horcăit din gîtlej.

— Da, Calem. Zîmbetul ei era silit. Clătină din cap, încet. Nu m-ai recunoscut. Dar, desigur, a trecut mult, mult timp.

— Taleen! repetă el. Apoi scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge tulburarea. Te-am căutat... Doamne, cît am umblat după tine!

— Știu.

Ea șovăi, urmărindu-l din priviri, ca și cum încerca să-l mai accepte o dată, suprapunîndu-i amintirea celui pe care totdeauna îl purtase cu sine.

— Zece ani. Mult a mai trecut! Între timp m-am întors la Michigan de două ori; familia ta nu știa nimic despre tine, și chiar dacă ar fi știut, tot nu mi-ar fi spus ceva. Te pierdusem.

— Da, Calem, rosti domol, mă pierdușești.

Schimbarea din ea, liniile ciudate brăzdate pe chipul ei spuneau mult mai multe. După zece ani... Fața lui se aspri ușor, își pierdu expresia.

— De ce ai venit aici?

— Ca să te văd. Trebuia să te mai văd o dată, Calem. Auzisem despre tine. Chiar și ziarele din vest îl ridicau în slăvi pe „aprigul șerif din Medicine Bend". Glasul ei căpătă o nuanță de amărăciune. Cîți oameni ai ucis, Calem? Ziarele socoteau vreo douăzeci și mai bine... trebuie să mai fi fost și alții de care n-au pomenit.

— Asta ai venit să-mi spui?

Ea tăcu. Plecă ochii, închise pleoapele o clipă.

— Nu, Calem. Voiam să te înștiințez asupra unui lucru. Voiam să te înștiințez că, într-un fel, acum înțeleg totul. Înțeleg ce te hărțuia, mereu, mereu. Știu că oameni ca tine n-au niciodată liniște... atîta vreme cît un automat este tot atît de important ca și haina pe care o îmbracă. Nu e vorba să te iert pentru ceea ce s-a întîmplat între noi... mai mult, acum îmi dau seama că nu e nimic de iertat. Dacă știam înainte de a ne fi căsătorit...

— Ai știut. Ți-am spus-o.

— Da, mi-ai spus. Dar nu pricepeam ce însemna pentru un om să trăiască prin arme. Acum am înțeles. Nu poți ști ce a însemnat pentru mine să te văd alergînd pe străzile din Apache Wells ca o țintă vie în fața oricărui bețiv răufăcător. Cu fiecare zi care trecea, mai făceam un pas către moarte. Mă îngrozeam de fiecare dată la venirea nopții. Cînd am fost împreună, mă așteptam zi de zi să te văd mort. Cînd lumea vorbea despre tine, îți spunea „criminalul salvator", afirmau că folosești insigna ca să-ți ascunzi instinctele tale de ucigaș.

— Și tu ai crezut asta?

— Ce altceva puteam eu crede? Ce să mai cred acum?

— Nu știu. Adevărul, poate.

— Care-i adevărul? Pentru ce lupți tu, Calem? Nu te-ai schimbat și n-ai să te schimbi niciodată, Dorry Dean mi-a povestit ce ți-a spus văduva lui Dingo Brion... că-i părea rău de tine, nu de Dingo. Pricepi de ce-a spus asta? Fiindcă ai să continui să ucizi cît timp vei trăi... și lumea pune rămășag, în public, că n-are să mai dureze mult.

— S-ar putea să aibă dreptate, zise, tărăgănat. Fața-i era întunecată, ochii care vedeau dincolo de ea, aveau o lumină stranie, straniu de limpede! În orice caz, astăzi, femeile pot merge nestînjenite pe stradă, în oricare din orașele regiunii; copiii lor se pot duce la școală fără a mai fi ținta călăreților beți. Bărbații își pot vedea de treabă, toți cei de prin partea locului trăiesc în voie. O privi drept în ochi, reținînd-o. Ai văzut vreodată un oraș încălcat de hoarda crescătorilor de turme? Ai idee ce s-a întîmplat în Dodge și Hay City, și în alte orașe cu crescători de vite, înainte ca un om al legii să fi pus piciorul în prag? Acum trei ani, Medicine Bend ajunsese la media de cinci crime pe noapte, trei copii au murit pe stradă cînd conducătorii de cirezi beți și-au mînat vitele prin oraș, după chef. Dingo Brion a fost primul om, în trei săptămîni, care moare pe străzile orașului Medicine Bend. Și știi de ce? Pentru că le-am băgat frica-n sîn, iată de ce! I-am auzit și eu vorbind... Doamne, de cîte ori nu i-am auzit! Îmi spuneau „ucigaș turbat"... dar țara s-a dat pe brazdă fiindcă, există oameni ca mine care se ocupă de asta.

Se uită la el, apoi clătină din cap, încet.

— Aș vrea să cred acest lucru, Calem. Aș vrea, din toată inima.

— N-am cum să-ţi aduc dovezi.

Se afla foarte aproape de el şi deodată se trase înapoi, de parcă n-ar fi avut încredere să stea atît de aproape.

— Eu... eu nu ştiu, rosti ea în şoaptă. Poate că de asta am şi venit aici. Eu... eu nu te-am uitat niciodată, n-am putut alunga din suflet tot ce-am simţit cîndva unul pentru altul... Trebuia să ştiu, să fiu sigură. Eram încă soţ şi soţie, acum...

Stătea liniştită; el încuviinţă din cap, încet.

— A intervenit un alt bărbat.

— Da, Calem. Dorry Dean m-a cerut în căsătorie. De aceea am vrut să te văd, din nou, să-ţi spun. După ce te-am părăsit în Apache Wells, m-am descurcat cum am putut. Am cîntat prin restaurante în Texas... în Amarillo m-a auzit cineva şi s-a prezentat. Era un agent teatral cu renume. De-atunci am fost într-una pe scenă. Mi-am luat alt nume. A mers bine... am cîntat şi în Europa, şi la New York. Aşa l-am întîlnit pe Dorry. Era la New York în căutare de talente pentru noua Operă din Medicine Bend, proprietatea lui. Mi-a plăcut de prima dată, poate am simţit pentru el mai mult decît o simplă simpatie. Acum o lună a revenit la New York să mă ceară în căsătorie. I-am spus că nu sînt sigură, că aveam nevoie de timp să iau o hotărîre.

— Ştie că eşti măritată cu mine?

— Nu, încă nu. Va trebui să-i spun. Ştie că am venit aici ca să... ca să iau o hotărîre. Ce s-a întîmplat astăzi... cînd te-am văzut...

El dădu din cap, încet.

— Acum ştii.

În glasul lui răsuna o amărăciune profundă.

Chipul ei își schimbă expresia, părea ciudat de tulburată.

— Nu. Cînd te-am văzut azi dimineață... după ce auzisem de ciocnirea cu Dingo Brion, eram sigură că totul se sfîrșise. Credeam că o să fie ușor, după toți acești ani, să-ți spun. Dar nu este. Am îndoieli și știu că sînt false, fără o semnificație reală... dar nu le pot înlătura. Nici acum.

Ceva de care gîndea că murise în el, prinsese acum viață. Fața ei căpătase altă expresie, era mai matură, își luase o mască pentru a-și ascunde adevăratele sentimente, dar masca dispăru într-o clipă și ceea ce vedea acum înaintea lui făcea să-i zvîcnească sîngele în vine.

Se îndreptă din șale, aproape țeapăn.

— Eu nu sînt omul care să meargă la risc, Taleen. Niciodată nu mă lansez în joc pînă nu știu pe ce mă pot bizui. Știi, cred că te mai iubesc încă. Totdeauna te-am iubit. Dacă asta înseamnă că te-am pierdut pe vecie... atunci, așa e.

— Nu știu... ce simt pentru tine. Sînt rătăcită între sentiment și realitate. Poate n-ar trebui să-ți spun. Se opri, îi întîlni privirile fără o emoție vădită. Va trebui să fie ca și cum nu ne-am cunoscut niciodată. O să-ncerc să nu-mi amintesc trecutul, ci numai de prezent. Deocamdată, voi rămîne pur și simplu Tally Dickenson, o cîntăreață de la noua Operă a lui Dorry Dean.

El încuviință din cap, domol. Ochii lor exprimau ceea ce în cuvinte nu s-ar putea tălmăci. Apoi, deodată, o trase spre el, o strînse în brațe, buzele căutîndu-se hămesite. Ea se retrase apoi.

— Deocamdată, adio Calem.

O urmări din ochi cum se depărta. Sîngele îi mai zvîcnea încă în tîmple. „Taleen", șopti. Era un vis și totuși îl zguduise cum de puține ori i s-a mai întîm-

plat. Pentru prima dată, de ani întregi, își îngădui reînnoirea unei speranțe pe care refuzase să o exprime. Timpurile se schimbaseră, era mai liniște — fără nici o tăgadă. El mai avea încă proprietatea din Colorado; banii nu însemnau o problemă chiar așa de mare, pentru că salariul lui de șerif la oraș fusese totdeauna bun și cheltuise puțin. Cu Taleen alături de el, din nou...

Calem mai așteptă un minut, două, pînă să plece din locul unde se afla, în spatele Operei. Apoi se îndreptă repede spre stradă. Era preocupat în sinea lui, mereu va fi preocupat, atîta vreme cît se putea bucura de speranța, oricît de îndepărtată, că Taleen se va întoarce iarăși la el. Trecu pe lîngă bătrînul Hiram Hays fără să-l fi văzut, o porni pe strada Texas, în jos, aproape orbecăind. Voia să fie singur, să-aibă timp să-și adune gîndurile, să înțeleagă ceea ce se întîmplase.

Coti pe alee. Soarele încă nu asfințise și aleea era cufundată în umbră. Mergea repede, apoi încetini pasul, ciuli urechile. Ceva se apropia de el. Era liniște, o liniște ușor amenințătoare, care-l împresura. Se opri, își trecu mîna împingînd haina îndărăt și atinse patul revolverului.

O armă detună undeva în față. Calem continuă să meargă chiar și cînd s-a tras. Pălăria îi zbură de pe cap și o arsură, ca sărutul unui fier înroșit, îi trecu razant peste creștetul capului. Apoi se lăsă în genunchi și pe mîini, cu arma pregătită. Ceva se mișcă la capătul aleii. Trase două focuri, și alergă înainte. Ieși în lumina soarelui. Aleea era pustie. Un șir de uși închise se aliniau de ambele părți, în spatele clădirilor de lemn, scăldate în razele argintii ale soarelui. O ușă se deschise încet, șovăitor, și un om cu priviri rătăcite scoase capul afară.

— Ce naiba? întrebă, apoi dădu cu ochii de Calem. Aa, dumneata eşti, şerifule! Ce s-a-ntîmplat?

Calem clătină din cap. Îşi trecu degetele peste rana din creştet. Era uşoară, mai mult o arsură a pielii decît o tăietură. Îşi vîrî domol arma în toc, încruntîndu-se.

— Nimic, răspunse laconic. Mi s-a părut c-am văzut un coiot colo, la capătul aleii. Vezi-ţi de treabă.

Omul se retrase. Calem se uită din nou în sus şi-n jos, prin preajmă. Pentru a doua oară într-o singură zi se atentase la viaţa lui. Cum spusese Cody Clark? *„Poate nu ştii ce se întîmplă cînd pui capacul peste un vas care fierbe — atunci ori dă afară, ori sare-n aer"*.

Simţise de luni de zile că transformarea finală a oraşului Medicine Bend dintr-o localitate de frontieră într-o cîtadelă paşnică se apropia, şi mai simţise că această transformare va fi marcată de cele mai mari tulburări din cîte văzuse oraşul vreodată. Coclaurile mor greu, şi un lucru era evident, anume că — cineva — *cineva* — era hotărît să nu-l lase pe Calem Ware să-i supravieţuiască...

CAPITOLUL VI

Boicotul

Juan Tobrez era înspăimîntat, atît de înspăimîntat încît abia își mai trăgea răsuflarea printre dinții lui cariați, gîfîind din greu. Ținea dinții încleștați, altfel i-ar fi clănțănit în cap ca niște castaniete.

— *Por Dios*! [1] exclamă el cu un geamăt.

În noaptea aceea trebuia să aprindă două lumînări în fața icoanei Sfintei Fecioare, pentru că abătuse solii de plumb ai morții, care au șuierat atît de aproape de el. Unul îl atinsese în pelerină, sfîrtecînd în ea o gaură mare; celălalt cît pe ce să-l lovească în cap! Afurisitul de șerif era să-i ia viața! Mii de draci, de ce n-a nimerit în plin, el, Juan Tobrez? Fusese sigur că glonțul din arma lui avea să-l lovească pe Calem Ware chiar la numele tatălui — și cînd colo, acesta avusese parcă presimțiri rele, se aplecase înainte, și cartușul i-a smuls doar pălăria de pe cap. Și focurile de răspuns ale șerifului au băgat spaima morții în sufletul lui Juan.

Fusese treabă de cîteva clipe să treacă prin prăvălia de textile din stînga aleii, dar nu era sigur că șeriful nu-l va urmări. Tiptil, se strecură iute, neobservat,

[1] Pentru Dumnezeu (sp.).

și odată ajuns pe strada Texas, dădu buzna în prima cîrciumă, ca să se ascundă. Acolo rămase doar un moment, ieșind apoi pe ușa din spate. Își croia acum drum pe aleile dosnice ale orașului, pe furiș, cum numai un datornic vîndut ca el se pricepea. Arma și-o ascunsese sub haină și se ruga lui Dumnezeu ca fața lui speriată, lac de sudoare, să nu-l dea cumva de gol. Ajunse în dosul barului „New Frontier", și răsuflarea șuierătoare i se mai domoli în gîtlej. Stătu locului, privi înapoi de cîteva ori în șir, apoi, încredințat că n-a fost urmărit sau văzut de cineva, se furișă înăuntru.

Cody Clark ședea la biroul spațios, negru, cînd Juan Tobrez bătu ușor la ușă. Grămezi de monezi de argint și aur se aflau stivuite pe masă; Cody se ridică precaut, ținînd în mînă o armă pe care o scoase din sertarul biroului. Se duse la ușă și strigă tare:

— Cine-i acolo?

— Eu sînt, *patron*, Juan!

— Juan! Ce dracu' vrei?

— *Señor*... e cît se poate de urgent!

Cody mormăi ceva, supărat, dar trase la o parte zăvoarele, două la număr; ușa era căptușită cu plăci de metal, care ar fi oprit pînă și un cartuș tras de-aproape cu o armă de calibrul 44. Se dădu îndărăt cîțiva pași, cu revolverul pregătit.

— Bine, atunci intră!

Ușa se deschise și, repede, mexicanul se strecură pe o rînă, închizînd-o. Chipul îi era bîntuit de spaimă.

— Ah, *señor, señor*! gemu. N-am nimerit.

— N-ai nimerit ce? Cody trase la loc zăvoarele, apoi reveni la birou. Ținea arma în mînă, sprijinită pe capătul biroului. Despre ce vorbești?

— Şeriful!

— Ei? Calem Ware... ce vrei să spui?

Juan Tobrez îşi adună puterile, cu un efort. Dădu să rînjească mieros, dar nu izbuti şi făcu o grimasă.

— *Patron*... păi, v-am auzit cum îi spuneaţi lui Dingo, că cele cinci monezi de aur erau ale ăluia care ardea un glonte în tigva blestematului de *señor* Ware.

— Ce mai e şi asta? Cody împietri. Ai auzit tu aşa ceva?

— *Si, patron*! murmură mexicanul. Am auzit cu urechile mele. Eram aici, pe coridorul din faţa uşii 'mneavoastră cînd a intrat Dingo. Am... am auzit ce se vorbea fără să vreau. L-am pizmuit pe Dingo, ce noroc pe capul lui, să risipiţi atîta bănet pe el. Şi cînd Dingo a dat greş... M-am gîndit că-i mai bine totdeauna să baţi fieru' cît e cald... şerifu' şi-aşa nu s-aştepta aşa repede la încă o încercare pe pielea lui, *como no*?

Faţa cu trăsături întinse a lui Cody era spelbă.

— Bine, bine... şi ce s-a-ntîmplat?

— *Patron*... jur pe *mia madre* care era o sfîntă, o ocazie mai bună nici că aş fi găsit! *Don* Calem parcă dormea mergînd, avea ochii întunecaţi, gîndurile îi zburaseră pe meleaguri unde nimeni nu le putea urmări. Numaidecît cum a păşit din umbră în plin soare, am aşteptat. L-am văzut şi mi-am sprijinit arma pe o ladă ca să fiu sigur că ochesc bine. Nu trebuie să dau greş! Nu trebuie! Numai la asta mă gîndeam... Am apăsat pe trăgaci, încet...

— Zi mai departe, fi-ţi-ar ochii ai naibii ! se răsti Cody. Ce s-a-ntîmplat?

Juan ridică din umeri, ţinînd mîinile larg răşchirate.

— A fost mîna lui Dumnezeu la mijloc, *patron*... şerifu' s-a poticnit.. împuşcătura mea i-a smuls doar

pălăria de pe cap. Cu revolveru... *Dios !* ce iuțeală avea în mîini!... cu revolveru' a împroșcat moartea în mine, da' m-am dus ca umbra.

Cody răsuflă ușurat. O clipă, cu stînga, bătu darabana pe birou.

— Te-a văzut?... Te-a văzut cineva?

— Nu, *señor !* Jur! Mexicanul deslușì amenințarea în ochii lui Cody Clark, și fruntea i se făcu iar lac de sudoare. Aș mai fi venit eu aici dacă mă vedea? Oare dragostea lui Juan Tobrez pentru *patron* nu e prea mare ca să-i fi pus cumva viața în primejdie, chiar și pentru o clipă? Nu m-a văzut nimeni.

Clark șovăi, ridică arma în dreptul capului mexicanului, apoi, domol, lăsă revolverul în jos. Pe urmă, trase încet o înjurătură printre dinți. Juan aștepta, cu ochii țintă la stivele de monezi de aur și argint. Cody îi surprinse privirea și un zîmbet îi schimonosi buzele. Luă în dolar de argint și i-l aruncă. Mîinile avide ale mexicanului îl scăpară din zbor și banul căzu, cu un clinchet, pe dușumea. Se aplecă, îl culese de jos.

— Ascultă aici, Juan, zise Cody, răstit. Te bagi ca un tîmpit unde nu-ți fierbe oala. Pentru ce-ai făcut nu pățești nimic... dar dacă sufli un cuvînt numai... îți tai limba din gură cu mîinile mele. Înțelegi? Și dacă te-a văzut cineva, dacă știe cineva ce-ai vrut să faci... îi dau voie să te spînzure și eu îți pun știreangul de gît.

Mexicanul tremura, dîrdîind într-una din cap.

— *Si patron!* se văită. Se dădu înapoi spre ușă.

— Și, Juan... — ochii negri ai lui Cody Clark scînteiau umezi — arma de foc nu ți-e prea la îndemînă. Odată ce nu l-ai nimerit pe Calem-Ware și ai scăpat cu zile... ești singurul om în viață care ar putea trăncăni. Nu uita, și dacă vrei să mai încerci... ia un jungher...

apropie-te și dă la sigur! Trebuie să fii al dracului de sigur!

Mexicanul holbă ochii și buzele lui molatice se răsfrînseră într-un rînjet strîmb. Dădu zăvoarele la o parte, se retrase, închise ușa în urma lui. Cody trase zăvoarele la loc și se rezemă de ușa căptușită cu metal. Fața-i era udă de sudoare. Mexican blestemat, tîmpitul dracului! Trebuia să-l fi ucis pe Juan numaidecît, și totuși, cine știe, poate cîndva Juan are să fie necesar...

Lui Cody Clark îi tremurau mîinile cînd termină de stivuit monezile, apoi, nerăbdător, le răsturnă într-un săculeț de pînză și le puse iarăși în casa de bani. Rămase o clipă îngîndurat, apoi, cu un zîmbet încremenit pe buze, își luă pălăria și părăsi localul.

În stradă, se opri sub porticul din fier forjat, examinîndu-i pe trecători. Nu-l văzu pe Calem Ware și dădu mulțumit din cap. Traversă strada agale și zăbovi ca să privească afișele pompoase din fața Operei. Una din ușile de la vestibul era întredeschisă și după ce se încredință, prudent, că nu-l vede nimeni, Cody păși înăuntru. Îl întîmpină întunericul ciudat al unei săli de spectacole pustii, dar nu șovăi odată aflat în interiorul mohorît, ci își văzu de drum, trecînd prin foaier spre scări, pe care le urcă apoi iute. La capătul coridorului superior dădu cu ochii de căldarea de lemn a unei femei care spăla pe jos cu un șomoiog — femeia însă nu se vedea. Bătu la o ușă pe care scria *Accesul publicului interzis*, apoi o deschise larg.

Dorry Dean ședea la un birou spațios, dinaintea ferestrelor în formă de evantai, care dădeau în stradă și spre munții albăstrii din zare. Fața lui durdulie zîmbea, dar ochii galbeni-bruni, păreau a fi învăluiți în fum. Cu mîna lui butucănoasă, înșfăcă un revolver

Derringer cu două țevi, îndreptîndu-l exact spre pîntecul lui Cody.

— Tu ești, Cody! Arma dispăru.

— Eu, în persoană! Închise ușa în urma lui și se apropie rămînînd în picioare dinaintea biroului. Ai auzit niște împușcături cu puțin în urmă? Trei focuri.

Dorry încuviință din cap.

— În Medicine Bend focul de armă, Cody, este încă ceva destul de obișnuit.

— Dar nu destul de obișnuit, de acum încolo ca să mă mulțumească și pe mine... și nu prea obișnuit cînd aceste focuri sînt trase în stimatul nostru șerif.

Dorry se dumiri. Scaunul se înclină cu zgomot pe picioarele din față, rămase o clipă în această poziție, apoi încet reveni la loc.

— Din nou a eșuat, nu? Asta trebuie să fie, că altfel n-ai fi acum aici. Mîine vor fi îngropați în Medicine Bend doi oameni în loc de unul. Dingo are tovarăș.

— De astă dată, nu, îi tăie vorba scurt, Cody. Tîmpitul ăla afurisit de Juan, el a fost... a tras în Calem cu gîndul la bani și nu l-a nimerit. Calem n-a fost nici el mai breaz. Nici măcar nu l-a văzut pe Juan.

Dorry strînse buzele, fluierînd surd. Ochii i se cătrăniră.

— Nu prea-mi place să mă amestec în treburile altuia... dar ăsta a fost un joc al dracului de nesăbuit.

— Crezi că nu-mi dau seama? Zănaticul ăla m-a surprins vorbind cu Dingo... și s-a gîndit, de vreme ce Dingo a dat greș, că i-ar plăcea că cîștige cu ușurință o sută de dolari. În două zile și-ar fi băut și mințile, dar merita...

— Nu și în cazul nostru, Cody. Dean își bălăbănea greutatea enormă înainte și înapoi. Ochii lui galbeni, posomoriți se întoarseră îndărăt la fereastră, pe dea-

supra acoperișurilor, spre munții din zare. N-aș fi crezut că ai să fii în halul ăsta de prost. Dacă știam așa, nu m-aș fi asociat cu tine în treaba asta.

— Ce ușor e să vorbești! i-o reteză Cody. Nici măcar tu nu i-ai fi putut veni de hac unuia ca Ware numai cu vorba. Ar fi trebuit să se tragă cu o armă care merge la sigur.

— Spuneai că Dingo merge la sigur.

— Așa-i dacă e să se întîmple. Dar atît i-a fost. Data viitoare...

— Mai poate fi vorba de data viitoare? Cu Calem nu-i de glumit. Și mai e și periculos. Te ucide cît ai clipi dacă-și dă seama că e-n primejdie. Ce șanse crezi că ar avea vreunul din noi în fața pistoalelor lui Calem Ware, Smith & Wesson, calibrul patruzeci și patru? Nici prin gînd nu-mi trece, Cody, să-i slujesc drept țintă. Scopul nostru era descotorosirea de Calem Ware.

— Oare ce știe Ware? Bănuiește probabil că cineva i-a plătit lui Dingo o sută de dolari ca să-l ucidă. Asta-i tot, și nici măcar n-are certitudinea. Nu l-a văzut pe Juan. În privința asta nici o primejdie. Cînd ai de făcut un lucru, trebuie mai întîi să-ți alegi unealta potrivită. Eu am avut ghinion în legătură cu unealta folosită, asta-i tot.

— Poate că da, poate că nu. Ei, și dacă Dingo nu murea pe loc... Dacă Ware punea mîna pe zănaticul ăla de mexican? Cît timp îi trebuie pînă să vină la tine! Și fără tine...

— Fără mine, tu ești pierdut! îi întoarse vorba Clark, răstit. Să-ți intre asta bine-n cap.

— Da, da, Cody! pleoapele se lăsaseră peste ochii gălbui ai lui Dorry. Pentru că ești aici, să-ți arăt ceva. Trase un sertar de la birou și luă o hîrtie împăturită.

Am primit-o de la cei din societatea „North American Smelter". Acceptă propunerea noastră. Am încheiat ieri tranzacția în legătură cu terenul. Am plătit opt dolari per pogon, pentru o mie de hectare, cu drept de folosință a căii ferate. Cei de la „North American" concesionează acest teren, destinat unei topitorii, pentru suma de douăzeci de mii dolari de îndată ce se ajunge la o învoială cu Asaph. El n-o să aibă nici un motiv să dea înapoi. Îl vor plăti deopotrivă și pentru minereu, și nu vor mai trebui să trambaleze totul cu vaporul cale de șase sute de mile. La Medicine Bend dezvoltarea se va face simțită anul viitor, cam pe vremea asta. Minele vor funcționa din plin. Am căpătat opțiune asupra fiecărui acru de pămînt care nu este proprietatea lui Asaph, și drepturi de exploatare asupra unora care-i aparțin. Și el habar n-are. Ce rămîne, ia orașul.

Dorry strînse, încet, un pumn gras.

— Crezi că Asaph o să ne dea de furcă?

— Cînd e vorba de fratele lui? Dorry se porni pe un rîs teatral. O să-l înghită flăcările iadului, dar n-o să se apuce să facă nimic. E un om bogat și asta o să-l îmbogățească și mai mult. Dar deocamdată cineva i-a venit de hac în propriul lui joc. Dorry clătină din cap. Tot ce rămîne este să se dea sfoară în țară prin Medicine Bend. Cînd o să se ducă vestea despre asta n-o să se mai găsească nici un petic de pămînt de vînzare, cinci mile de-a lungul căii ferate. Noi am cumpărat cît ne-a ținut punga fără să fi fost dați în vileag. Pe măsură ce „North American" îl cîștigă pe Asaph, el are să miroasă că nu-i a bine și atunci trece la acțiune. Noi va trebui să-l împiedicăm, să-i punem bețe-n roate pînă atunci.

— Cît timp avem în față? Ochii lui Cody se subțiară.

— Al naibii de puțin. Și dacă te gîndești bine ai să-ți dai seama cît de mult ai riscat în atentatul ăsta tîmpit la viața lui Calem. Nu mai poți risca deloc. Nici n-ai cum să-l alungi pe Calem. Am făcut eu sondaje în ce-l privește. Știe exact pînă unde trebuie să meargă. El mizează pe faptul că are să supraviețuiască actelor de violență din acest oraș... și după cum se vede are să cîștige.

— Pe dracu'! mormăi Clark. A, nu, chiar de-o fi să-l ucid cu mîna mea.

Dorry ridică din umeri.

— Treaba ta. Eu am lansat afacerea pe piață. Noi am vîrît pînă la ultimul dolar în chestia asta. Topitoria o să scoată banii înapoi cu vîrf și îndesat, dar nu-i de ajuns. Cei care stăpînesc Medicine Bend vor cîștiga bani grei lună de lună. Orașul însă va trebui să fie larg deschis. Vom avea procente la orice fleac. Epoca creșterii animalelor a venit și s-a dus în Colorado. Vitele lui Asaph mor de foame, trebuie să-și taie turmele. El se îmbogățește de pe urma minelor, dar transportul pe apă cale de șase sute de mile îi mănîncă cea mai mare parte din venit. Cu o topitorie aici — ne vom procura transportul minereului pe apă de la orice mină pînă la trei sute de mile de oraș. Și nu e vorba de un oraș care să existe cîțiva ani și apoi să moară; minele sînt bogate și vor dăinui. Pe meleagurile astea mineritul va fi totdeauna în floare — și orașul are să prospere. Averea însă nu se face totdeauna legal; de la fiecare bar, de la fiecare blestemat de tripou și cîrciumă vom avea partea noastră. În doi ani vom fi oameni bogați, în zece vom fi stăpîni pe o treime din bunurile regiunii. Astea nu sînt presupuneri, ci fapte. Argint, aur și mai cu seamă cupru. Vom stăpîni minele, orașul, mijloacele de transport pe apă, topitoria. Nu se

poate să dăm greș. Și un singur om nu ne poate sta în cale.

Se opri ca să-și tragă răsuflarea, gîfîind grotesc.

— Cody, gîndește-te la asta! Ce sus o să ajungem! Atît de sus încît unul ca Asaph Dean o să fie un nimic. Îl cumpărăm și-l vindem pe bani buni. Noi trebuie în orice caz să punem mîna pe oraș. Nu mă interesează cum o să facem — dar trebuie negreșit. În clipa de față, Medicine Bend se află în cumpănă: ori să se statornicească și să înceapă treptat construirea, ori să se avînte spre a ajunge cel mai mare și mai răsunător oraș de graniță, cum n-a văzut America nicicînd. Noi sîntem pe cale să-i dăm un brînci în direcția cea bună. Am lucrat destul pe sub mînă; pînă ce Calem Ware moare sau o șterge de aici, trebuie s-o ducem așa mai departe. Nimic nu l-ar reține să ne ucidă pe amîndoi, dacă află cumva că noi am pus la cale să-l omorîm. Avem însă prea multe motive să trăim, ca să ne riscăm beregata tocmai acum.

— Totdeauna există un anumit risc, Dorry, zise Cody, încet. Ascultă-mă ce-ți spun, astăzi, în Medicine Bend și pesemne în toată regiunea nu există nici un om care să-i poată ține piept cu arma lui Ware.

Ochii mohoriți ai lui Dean se limpeziră.

— Dar într-un alt stat, Cody?

Proprietarul tripoului ridică din umeri.

— Păi, în alte părți există vreo zece oameni deopotrivă cu Ware în ale armelor. John Wesley Hardin din Texas, băiatul ăla Bonney din New Mexico, Wyatt Earp din Tombstone, Bat Masterson, Harley Baskam din San Antonio care-i probabil cel mai mare dintre toți. Aș mai putea numi încă șase, să zicem, care să aibă sorți de izbîndă asupra lui Calem Ware.

— Nu-i nevoie, Cody. Dorry schiță un zîmbet. Am trimis după Harley Baskam. Vine aici săptămîna asta. Este singurul în viață care l-a pus cîndva pe Ware cu botul pe labe. Probabil singura creatură de care Ware se teme. Mi-a spus odată că a rămas în camera de hotel, în San Antonio, în noaptea următoare uciderii lui Ben Wryson, fiindcă știa că Harley Baskam l-ar fi ucis dacă dădea cu ochii de el. Am cumpărat arma lui Baskam — prețul e însă de speriat. Va trebui să mai obținem un rabat.

— Harley Baskam! Cody Clark pronunță numele cu un soi de venerație amestecată cu teamă. Omul care manevrează arma cel mai iute din lume. Douăzeci și șase de morți la activul lui. Se încruntă. Nu știu, Dorry. S-ar putea să fie o greșeală că mai băgăm încă un om în afacerea asta. Dar merită, numai să-l înlăturăm din drum pe Calem.

Dorry Dean încuviință din cap.

— Un om ca Baskam e altceva decît Calem Ware. Poate nu-i așa ușor să-l ucizi, dar să-i bagi frica-n sîn e sigur mai lesne. Cînd o să-l doboare pe Ware, n-are să aibă nici o insignă pe piept. Ne putem sluji de un om ca el pentru a aduce orașul pe brazdă. Asta trebuie făcut, cu o mînă forte și iute.

Cody îl întrerupse, fața lui întunecată luminîndu-se.

— Am luat parte la jocuri, Dorry, cînd potul ajungea la cincizeci de mii dolari — dar afacerea asta le întrece pe toate.

Se întoarse, făcu vreo cîțiva pași spre ușă, apoi rămase locului.

— Și în timp ce îl așteptăm pe Baskam să apară, eu o să mai pregătesc ceva, ca să duc la bun sfîrșit partea mea din tîrgul nostru. Acum am să încerc o altă pistă.

Dorry urmări din priviri cum ușa se închise în urma proprietarului de tripou. Se întoarse cus caun cu tot. Privea în stradă prin fereastra în formă de evantai. Îl văzu pe Cody ieșind cu pași iuți, uitîndu-se în susul și în josul străzii, apoi traversînd-o fără să mai privească în urmă. Dorry ținea în mînă lui grasă pistolul Derringer; fața-i era numai broboane de sudoare. Zîmbetul lui era o strîmbătură, fără nici o noimă, cînd ținti partea cea mai lată din spatele lui Clark. Apoi încet, cu părere de rău aproape, lăsă jos arma.

— Și cînd vine scadența, am să încerc și eu o pistă, Cody, șopti.

CAPITOLUL VII

Complotul

Era puțin după ora patru după amiază, cînd Calem s-a dus la birou. Deși trecuse de prînz, nu-i era prea foame. Nodul greu, musculos, din stomac îi mai dădea crampe și simțea un tremur ușor în picioare. În birou avea o sticlă cu wshisky, dar nu se încumetă să tragă o duşcă. Încruntă sprîncenele și fața lui slabă căpătă o expresie aproape buimacă. Închise ochii și ascultă; același zgomot îndepărtat, miorlăitul pierdut parcă în zarva orașului.

Fața i se făcu numai broboane de sudoare; scuturâ capul. Nu putea continua să se supună acestei veșnic prezente amăgiri. Nu era nici o fiară, ci pur și simplu un oraș, un oraș de graniță abia înfiripat, care avea prilejul fericit să ajungă ceva mai ca lumea. Prea îndelung trăise la un pas de moarte, prea ajunse să o cunoască bine — asta era nenorocirea. Tocmai simțul morții îl făcea să-și închipuie că aude vaierul acela de fiară înfometată... și totuși, Doamne, cît de limpede se auzea!

Se duse cu un pas nesigur la scară și o urcă. Găsi ușa neîncuiată, dar cheile atîrnau în locul lor obișnuit. Iar uitase chelnerul să încuie ușa — dar nu era nimic. În arest se afla numai Charley Drew, și el n-avea unde

să plece. Calem intră în secția celulelor, trase ușa după el și o încuie, apoi puse cheile în cuiul de pe partea dinăuntru a ușii. Acolo, sus, era cald, însă ferestrele odată deschise, promiteau aer.

Charley Drew ședea pe pat, cu masa rudimentar construită dinaintea lui. Fila atent niște cărți și se uită în sus, zîmbind, la Ware.

— Bună, șerifule, spuse. Își trecu degetele subțiratice prin părul tărcat cu alb. Era nebărbierit și ochii îi ardeau ciudat. O paloare îi năpădise pielea arsă de soare. Deodată se porni pe o tuse cumplită. Spasmul a fost scurt, dar l-a lăsat gîfîind, cu răsuflarea întretăiată. Nu se lăsa copleșit de boală. Rîse. Am auzit spunîndu-se că ai avut de furcă azi dimineață. Niciodată nu l-am socotit pe Dingo un răufăcător. Dooley ar fi trebuit doborît.

— Îți mulțumesc, Charley, dacă vrei cumva să mă pui în gardă, rosti Calem, plictisit. L-am și văzut pe Dooley Brion. Venise pentru Dingo. N-o să fie tărăboi.

Charley mișca mîinile cu dexteritate. O carte de joc apăru ca din pămînt. Era un as.

— Curioși oameni și cartoforii ăștia, spuse, dus pe gînduri. Își bat capul să învețe toate pungășiile la joc și pe urmă niciodată nu le pun în practică. Nu există nătărăi mai mari ca cei ahtiați după jocul de cărți. O dată am cîștigat o sută de mii într-o croazieră pe Mississippi, în '68, și apoi am pierdut toată blestemăția asta dintr-un foc, la New Orleans.

— Norocul omului e capricios, Charley.

— Da, asta așa-i.

Drew se uită fix în altă parte; Calem înțelese unde voia să bată. Simți iar nodul din stomac strîngîndu-i-se și plecă mai departe.

Intră în ultimă celulă pe stînga. Își atîrnă haina, se desfăcu la guler și la cravată, descheie cataramele de la centiron și-l puse în cuier. Apoi scoase cizmele și își frecă picioarele în ciorapi unul de altul. Auzea foșnetul cărților de joc ale lui Charley Drew, în timp ce se lungea pe spate în patul tare. Închise ochii. Se zvîrcoli neliniștit, apoi se așeză în capul oaselor, scoase un trabuc din buzunarul cămășii și îl aprinse. Pufăi în tăcere cîteva clipe.

Taleen se afla în Medicine Bend. Gîndul ăsta se ivi brusc, forțat din ungherele ascunse ale minții lui, unde îl îndepărtase. Nu cuteza să se gîndească prea mult. Avea prea mare nevoie de ea. O mai iubea încă, niciodată nu contenise să o iubească. Încerca să se gîndească anume la o altă femeie, să facă în așa fel încît un alt chip să-i sălășluiască limpede în minte. Pentru o clipă izbuti, gîndindu-se la Cora Dean, cu ochii ei negri, tragici; apoi imaginea Corei se înceţoșă, schimbîndu-se în aceea a Taleenei. Era un chip binevoitor, cu niște ochi ageri, semeți și o gură cărnoasă. Fata frumoasă de odinioară devenise o femeie puternică, plină de încredere în sine. Dorry Dean era îndrăgostit de Taleen, voia să o ia în căsătorie. Colțurile gurii i se lăsară în jos; își îndreptă ochii spre armele din perete, apoi clătină capul. Nu era nicidecum o soluție; mai rău, îl va costa și ultima șansă pe care ar fi avut-o ca Taleen să se mai întoarcă...

Strivi trabucul pe dușumea aproape cu sălbăticie, apoi se lungi din nou. Închise ochii. La naiba cu Dorry Dean și Dooley Brion, cu Cody Clark și cu toți ceilalți — mai cu seamă cu Medicine Bend și cu fiara care se tînguia, caracterizînd viața lui aici...

Se trezi lac de sudoare. Aripa arestului era cufundată în întuneric. Cînd se ridică, o pală de vînt răco-

ros îl izbi în față. Bezna învăluia orașul și încet, încet, zgomotele nopții începură să se deslușească. Calem ședea pe marginea patului, cu gura parcă plină de vată; plămînii îl dureau, nodul apăsător strîngîndu-i-se în pîntece. Se ridică în picioare dinaintea ferestrei cu gratii și inspiră adînc. Aerul era curat, mirosea a ploaie parcă. Dar n-o să plouă la noapte, și n-o să plouă săptămîni întregi. Norii aveau să se bulucească în înalturi, iar vîntul se va abate către preeria îndepărtată și, în cele din urmă, ca și cum reprezentația de pe cer ar fi ajuns la un deznodămînt, avea să se pornească ploaia. Cînd se pornea, ținea zile în șir, și Texas Street devenea o mlaștină în toată legea.

Se auzi scăpărarea unui chibrit la celălalt capăt al coridorului, și lumina slabă, gălbinicioasă, aruncă umbre lungi peste tencuiala pereților. Îi veni un iz acru de fum de trabuc. Calem scuturâ din cap ca să-și alunge rămășițele somnului; se așeză în pat și-și încălță din nou cizmele. Își prinse centironul cu armele, puse haina pe el, se încheie la guler și își potrivi cravata. Apoi ieși, mergînd cu un pas sigur pe coridorul întunecat unde, la capăt, găsi lampa și o aprinse. O clipă, flacăra pîlpîi fumegînd, apoi începu să lumineze din plin. Calem îl văzu pe Charlie Drew rezemat de perete, în celulă, cu un trabuc între dinții albi. Ochii lor se întîlniră o secundă, totuși amîndoi tăcură. Calem descuie ușa căptușită cu o placă de fier și ieși afară, pe scări. Trase ușa după el dar nu o încuie, prinse cheile în cui, apoi coborî încet treptele.

Cineva aprinsese lampa în birou, dar încăperea era goală. Cînd se îndreptă cu fața spre pupitrul de lucru, ușa principală se deschise cu zgomot și intră chelnerul mexican încovoiat din pricina tăvii împovărate. Rînji, așeză ibricul cu cafea și o ceașcă pe pupitru.

— Molly a trimis-o, i se adresă chelnerul.

Aşteptă o clipă, dar Calem nu spuse nimic, aşa că porni pe scări în sus cu cina pentru Charley Drew.

Calem turnă cafeaua neagră în ceaşcă, trase un sertar, scoase o sticlă. Turnă alcool în cafea şi aşeză la loc sticla în pupitru. Ridică ceaşca şi mirosi lichidul aburind. Îl durea rău burta de foame. Sorbi încet cafeaua, apoi scurse ceaşca; o umplu din nou, dar nu mai adăugă whisky. Dădu pe gît cafeaua cu înghiţituri lacome — îi plăcea cum îl ardea pe beregată.

Oraşul se trezise la viaţă, cînd Calem ieşi din birou. Pe strada din faţa barului lui Cody Clark, „New Frontier", patru butoaie cu smoală aruncau în sus flăcări şerpuitoare, iar un bărbat într-o uniformă roşie bătea de zor într-o tobă de alamă. O jumătate duzină de cai stăteau priponiţi, iar călăreţii umblau de colo colo pe stradă. Peste drum, un grup gălăgios de mineri, uşor identificabili, intra într-o cîrciumă. Un pian se auzea ca o zdrăngăneală nearmonioasă. Ferestrele de deasupra foaierului de la Operă erau luminate şi un om de culoare aprindea lămpile cu abajururi de aluminiu din dreptul celor trei ochiuri de geam.

Calem se opri să-şi aprindă o ţigară de foi. Trase fumul în plămîni, îl degajă uşor într-un firicel vaporos. Ochii i se îngustară. Pipăi cu mîinile armele din tocuri, le slăbi puţin, apoi porni să facă primul rond. Mergea încet, cu pas măsurat; niciodată nu trecea pe acelaşi drum seară de seară; prea ar fi fost la îndemînă cuiva să se aşeze în aşteptarea lui. Dacă stătea locului înainte de a pătrunde în fundături sau pe alei întunecoase, popasul se făcea pe neobservate. Şi cu toate că apariţia lui era neprevăzută, observa orice mişcare a fiecărui om de pe stradă.

Prin mijlocul Medicine Bendului treeea o linie invizibilă de demarcație, o linie despre care știa oricine în oraș. Capătul nordic al orașului aparținea crescătorilor de vite; însoțitorii călări, conducătorii de cirezi, proprietarii de vite patronau cîrciumile și magazinele aflate la nord de Calea Idaho. La sud de strada principală care tăia orașul, aveau prioritate minerii, în vecinătatea debușeurilor navale pentru transportul minereului; aici, în partea de sud a orașului, se iscau cel mai adesea scandaluri, pentru că posesorii de vite stăruiau în a patrona localurile minerilor. Unele din ele, ca de pildă „New Frontier" a lui Cody Clark, sau Opera lui Dorry Dean, erau deschise pentru ambele grupări — dar în general fiecare în parte își favoriza propria fracțiune din oraș.

Legal, funcțiunea de șerif era remunerată din impozite, dar în cazul lui Calem Ware, în urma propriilor lui insistențe, s-a renunțat la acest sistem. A fost în avantajul lui Calem, pentru că de la arest nu scotea prea mulți bani — onorariul lui rămînea același, indiferent de numărul arestărilor făcute. Atitudinea lui a influențat poziția orașului față de el. Majoritatea șerifilor prea erau înclinați să se slujească de calitatea lor de a percepe impozite ca să stoarcă salarii enorme de pe spinarea cetățenilor — iar resentimentele față de asemenea tactici duceau de obicei la vărsări de sînge.

Buclucul a început la capătul sudic al străzii Texas. Calem traversă strada, nedumerit de atîta monotonie; era după opt și nu auzise nici un foc de armă, nu se amestecase în nici o încăierare. Prea era liniște. Se afla la a treia ușă lîngă cîrciuma „Gland Hand", cînd deodată geamul din față se făcu țăndări; niște oameni vociferau și dinăuntru se auzea venind un zgomot ca mugetul de taur. Fără a-și întrerupe firul gîndurilor,

Calem alergă spre uşile batante, scoţînd armele. Încăperea era plină de-un fum să-l tai cu cuţitul, iar căldura atîtor trupuri aburise oglinda din dosul barului. Oamenii erau împinşi în lături de la mijlocul duşumelii şi, în spaţiul creat, doi mineri se tăbîrceau într-o încăierare.

Erau de statură egală, amîndoi cu început de chelie, amîndoi asudînd de mama focului şi, cu toate că neîndemînatici, îşi cărau la pumni grei, forţîndu-se să se doboare unul pe celălalt. O clipă, Calem rămase locului. Nimeni nu băgase de seamă apariţia lui acolo, pînă şi barmanul se aplecase peste tejghea, atent să urmărească evoluţia celor doi luptători. Timp de două minute, poate, bătălia se desfăşura cam la egalitate; apoi, unul dintre ei trase o lovitură ca de măciucă, iar celălalt se prăvăli. Numaidecît învingătorul urlă triumfător şi sări înainte să-i mai ardă cîteva celui căzut la pămînt. Cizmele de miner, ţintuite cu piroane grele, l-ar fi vătămat rău de tot. Calem îşi dădu seama şi interveni imediat. Făcu vreo cîţiva paşi, aruncînd la o parte pe unul care-i stătea în cale şi îl lovi pe minerul cu pricina, cu patul armei. Spatele acestuia se curbă ca un arc, sub forţa loviturii, şi căzu de parcă ar fi fost un sac. Celălalt se ridică în picioare, poticnindu-se cu ochii înceţoşaţi de băutură, aţinţiţi bezmetic asupra adversarului.

— Ia-l sus! porunci Calem. Voi doi o s-aveţi timp să vă săturaţi de somn.

Minerul rînji, hăbăuc.

— Aa, al naibii, ne jucam şi noi, şerifule!

— O să continuaţi la răcoare. Hai, şterge-o!

Un moment, minerul pus pe harţă se zgîi, apoi dădu din umeri, se aplecă şi-l ridică în braţe pe vrăjmaşul

doborît, proptindu-l cu o smucitură pe un umăr. Rînji la mulțimea de bărbați strînși ciotcă.

— Halal, a fost o scărmăncală pe cinste!

Calem mergea în urma lor și ușile se trîntiră după el. Oamenii se prăpădeau de rîs, bine dispuși, și un pian mecanic, unul din primele din regiune, începuse să cînte, strident, o melodie populară de jale. Calem ajunsese cu prizonierii săi în mijlocul străzii, oamenii îi ocoleau ca să poată trece. Cînd se aflară în fața Operei, se auzi o droșcă uruind lîngă ei. Calem deslușî un bărbat și o femeie, rezemați de spetează ca și cum n-ar fi vrut să fie recunoscuți. Era trăsura lui Dorry Dean; Calem recunoscu perechea de cai roibi. Dorry și Talcen? Buzele i se lăsară în jos cu răutate, și minerul, uitîndu-se în urmă, mări iute pasul.

Femeia își împinse umerii înapoi, pe scaunul acoperit cu un material din păr de cal, și își lăsă capul în jos, deși avea un văl pe obraz. Butoaiele cu catran din fața barului „New Frontier Saloon" luminau strada aproape ca ziua.

— Trebuie neapărat să treci pe strada Texas? întrebă ea iritată.

Bărbatul întoarse capul. Fața-i era întunecată, ochii strălucitori. Zîmbi arătîndu-și dinții albi și egali.

— Pentru ce ți-e teamă, Cora? Calem n-are ochi de pisică, știi foarte bine. Și chiar dacă ar avea, vălul ăsta te ține tăinuită.

— Nu sînt sigură, rosti femeia repede. Cody, asta-i nebunie curată. Mergi prea departe.

— Crezi? Judecătorul riscă întotdeauna.

— Dar, te rog, nu m-amesteca pe mine. Cîteodată, Cody, am impresia că ți-ai pierdut mințile.

— S-ar putea, Cora — cel puțin în ce te privește. Întinse o mînă și o apucă pe a ei. O clipă se retrase, apoi rămase cu mîna într-a lui.

— Aș vrea să cred asta.

— Nu ți-am dovedit-o?

— Cred că da.. în felul tău.

Cînd droșca ajunse la capătul străzii luminate, iar orașul rămăsese mult în urmă, ei îi veni inima la loc. Ridică vălul de pe chip și se răsuci în scaun ca să-i vină în față.

— Nu putem s-o ducem așa o veșnicie. Au și început clevetelile.

— Pe care nimeni nu le crede.

— Dar pe care destul de curînd oamenii se vor apuca să le creadă.

— Știu și asta. Îți închipui că nu mă trec nădușelile clipă de clipă, zilnic, la gîndul ăsta?

Pe întuneric, chipul lui părea un oval nedeslușit.

— Prea te pricepi să le ticluiești, Cody! Uneori mă întreb dacă ții la mine cît negru sub unghie. Ce urmărești, Cody?

Își petrecu brațul în jurul ei, o trase spre el.

— Pe tine și nimic mai mult!

— Ăsta nu-i un răspuns. Pe mine mă ai. Voi face tot ce-mi ceri. Dacă vrei să-l părăsesc pe Asaph, să fug... numai să-mi spui. Nu mă-ntreba nimic, Cody, tu spune-mi numai!

El se retrase brusc.

— Asta ar stîrni un tărăboi nemaipomenit, nu crezi? Asaph Dean stăpînește jumătate din regiunea Colorado... este omul cel mai bogat din vest. Ce șanse am putea avea noi? Îți închipui că ne-ar lăsa să plecăm? E un moșneag, Cora, cu douăzeci de ani mai în vîrstă ca tine... tu ești un bun al lui, la fel ca pămîntul, vitele,

minele. S-a luptat ca un nebun să păstreze ce-i aparţine... niciodată n-o să te lase să pleci... deocamdată n-am avea cum să-i ţinem piept.

— Deocamdată? Aşa o să fie mereu!

— N-ai încredere în mine?

Ea se împietri.

— Cody, să nu mă-ntrebi niciodată asta. Eu sînt îndrăgostită de tine, dar nu-s idioată. N-am încredere în tine. Ştiu că eşti un mincinos şi un escroc, iar eu destul de vanitoasă ca să gîndesc că aş fi o excepţie pentru tine. Dacă n-aş gîndi astfel, aş mai fi eu aici, acum? Dacă Asaph ar afla vreodată...

— Ne-ar ucide pe amîndoi. Nici o scăpare n-ar exista. Nu s-ar lăsa pînă nu ne-ar nimici. Cu arma n-aş putea ajunge la el. Are oamenii lui, oameni ca Ware... n-aş avea nici o şansă.

— Cred că nu.

— Trebuie să aşteptăm. Se opri. Nu prea mult. Îţi făgăduiesc acest lucru. Am pus ceva la cale...

— Tu totdeauna pui cîte ceva la cale, Cody... şi niciodată nu-ţi merge. Glasul ei era plin de amărăciune. Ce rost mai are, Cody? Viitorul nu ne pregăteşte nimic. Uneori, uneori...

El tăcu pentru moment, apoi îşi trecu din nou braţul în jurul ei.

— Tu ştii foarte bine.

— Dacă te-aş putea crede, Cody... oh, numai dacă te-aş putea crede!

Se aşternu liniştea între ei. Droşca uruia mai departe, copitele cailor răsunînd desluşit. Răsări luna — smocuri de nori iuţi se îngrămădeau dinainte-i, ca şi cum ar fi stat în calea înaintării astrului pe bolta cerească. Silueta uriaşă, neagră, a reşedinţei lui Asaph

Dean se ivi în zare. Două ferestre, la jumătatea inferioară a imensei clădiri, erau luminate; restul se afla cufundat în beznă. Droşca făcu puţin zgomot cînd intră pe poarta trăsurilor, apucînd-o pe alee spre casă.

— Asaph nu se întoarce de la Denver decît mîine, Cody, şopti ea. Aş putea să scap de cei doi mexicani...

— Acum cine riscă? întrebă el, aspru. Nu fi proastă, Cora. Ne-ntîlnim şi noi cînd om putea. La noapte... la noapte am altceva de făcut.

— Ceva în legătură cu... noi?

El şovăi o clipă.

— Da.

Trăpaşii se opriră brusc. Femeia lunecă de pe scaun în braţele lui. Rămaseră înlănţuiţi un moment, apoi el se desprinse.

— Să nu mă amăgeşti, Cody! rosti ea pe şoptite, cu o voce aspră, violentă. N-aş putea rezista, nu, după...

O sărută.

— Nu fi nebună. Te iubesc, Cora, pentru că eşti tare, pentru că ştii ce vrei şi te zbaţi să obţii ce ţi-ai pus în gînd, cu orice preţ. Lucrurile vor merge bine. Îţi făgăduiesc.

Îl sărută încă o dată, pătimaş, apoi se strecură afară din trăsură. Auzea pasul ei uşor pe prundişul drumeagului — o uşă se deschise şi se închise, încet. Îmboldi caii. În lumina de un galben spălăcit ce răzbea pe fereastra prin faţa căreia trecu, faţa lui avea o expresie lugubră, batjocoritoare. Duse mîna la gură, îşi frecă buzele, apoi se porni pe chicotit — lovi cu hăţurile ca să iuţească roibii, s-o ia la trap.

Jumătate de oră mai tîrziu, mînă caii pe un drum tivit de arbori, care ducea spre nord. La o casă se vedea lumină şi opri în curte. Clădirea era mică, gardul într-o stare jalnică, acoperişul într-o rînă. Părea aplecat, o

coamă în bătaia vîntului de munte, care sufla veşnic prin preajmă, în rafale. Cody Clark stătu liniştit un moment, pînă ce uşa se deschise şi silueta unei femei se profilă în lumina tremurîndă a unei lămpi. Apoi coborî agale.

— Cine-i acolo? întrebă femeia, speriată.

— Cody Clark, doamnă Brion, răspunse. Am auzit că Dooley se află în oraş şi voiam să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Bănuiesc c-aşa o fi, spuse femeia. Dă-te jos şi poftim înăuntru.

Cody veni la uşă. Casa nu avea aproape nici un fel de dichis, dar era curată. În dosul cocioabei fusese înjghebat un fel de şopron cu o singură odaie, şi o pătură murdară spînzura pe o frînghie, slujind drept perdea. În stînga, în prima încăpere, se aflau un bufet nevopsit şi o sobă neagră de tuci. Burlanul era crăpat şi un praf roşietic se adunase acolo unde ploaia se prelingea, prin spărturile din acoperiş. Scîndurile duşumelei erau scîlciate şi printre găuri se vedea pămîntul răscolit. Două balansoare hodorogite se găseau în cealaltă parte a încăperii, iar un pat de proporţii uriaşe, înjghebat ca vai de lume, ocupa un perete întreg. Patul lui Dooley; femeia şi copiii dormeau în şopron.

Cody Clark intră în odaie, clipi în lumina lămpii care pîlpîia pe o masă de brad ponosită. Două covoare de Navajo mîncate de molii, o masă lucrată de mîntuială şi o banchetă, completau mobila casei. Cody îşi drese glasul; scoase din haină un săculeţ de piele. Cînd îl puse pe masă se auzi un sunet metalic.

— Am făcut o colectă, doamnă Brion. Dooley e cam smintit uneori... dar mi-am închipuit că ai nevoie de bani. Nu trebuie să afle neapărat. Copiii...

Femeia avea obrajii scofîlciți, iar ochii înfundați adînc în orbite. Își freca mîinile cu nervozitate de capotul roz, care nu prea îi ascundea sarcina. Își linse buzele și privi nervoasă spre ușă.

— Numai Dumnezeu știe, orice sumă ar fi și tot nu-mi ajunge, rosti în șoaptă. Copiii n-au niciodată ce-ncălța.... și Dingo s-a dus... și încă unu' care-i pe drum... Închise ochii și stropi mici de cristal se adunară sub pleaoapele cafenii. Numai că Dooley n-are scaun la cap, dom'le. Te omoară dacă află.

— Dooley nu trebuie să afle, spuse Cody, repede. L-am auzit pe Dingo lăudîndu-se că te tragi dintr-o familie bună, din Minnesota... aici, în sacul ăsta sînt peste cinci sute de dolari. O grămadă de bani...

— Cinci-su-te-de-do-lari, silabisi încet cuvintele. Nici nu prea știu cît face, habar n-am, pentru mine-s doar niște cuvinte. Da' cu bani se cumpără lucruri... ghete pentru copii, și poate o rochie pentru mine... Strînse buzele și întinse mîinile, încet. Apoi, iute, înșfăcă săculețul de piele și-i vîrî în sîn. Am să-l iau dom'le! Nu-mi pasă dacă Dooley mă ucide, tot am să-l iau!

Un zîmbet straniu îi schimonosi fața lui Cody. Se dădu înapoi spre ușă, dar se opri brusc, la auzul unui zgomot de cizme grele, care venea din cerdac. Ușa se deschise înăuntru, cu o smucitură, și Dooley Brion ocupă tot pragul. Umerii lui povîrniți atingeau amîndouă laturile pervazului și stătea cu capul plecat înainte ca să nu se lovească de pragul de sus. Fața lui, toată numai cicatrice, era neagră de mînie și ochii îi ucau de colo colo.

— A cui e trăsura aia de-afară? întrebă.

Apoi îl văzu pe Cody. Proprietarul de tripou își strecură mîna în haină și dădu repede să plece.

Uriașul rămase locului, clipind în lumină. Se uita de la Cody la femeie. O clipă, chipul lui se schimonosi de uimire, apoi mîji ochii.

— I-ai adus banii, rosti. Pe Dumuezeul meu, i-ai adus banii!

Înaintă și Cody scoase din haină mîua înarmată. Fața îi era numai broboane de năduşeală.

— Stai locului, dracu' să te ia! Te ucid, Dooley, dacă încerci să pui mîna pe mine!

Uriașul se clătină, șovăind. Femeia stătea foarte calmă, fața ei chinuită se îmbujoră.

— Dă-i banii înapoi, strigă Dooley. Dă-i banii ăia spurcați înapoi.

Femeia se îndreptă din șale. Chipul ei veștejit luă aspectul unei pietre de gresie. Închise ochii.

— Ba n-am să-i dau, Dooley! Îi păstrez. Am căpătat bani; bani pentru copii...și bani pentru mine. Nu poți să-i mai iei de la mine. Te omor înainte!

Dooley se holbă la ea, ca și cum atunci o vedea pentru prima oară. Clipi din ochi. Apoi își bălăbăni trupul prin casă. Porni spre Cody, și numaidecît acesta scoase arma.

— Bagă-ți mințile-n cap, Dooley! răcni el. Nu vreau să te ucid... și tu nu vrei să mă ucizi pe mine. N-a fost ideea mea... știi foarte bine. Mi s-a spus să aduc banii aici. Mi s-a spus să vin cu ei cînd n-ai să fii aici. Făceam întocmai ceea ce mi s-a spus să fac.

Namila se opri locului, făcînd fețe-fețe.

— Cine ți-a spus? Cine ți-a spus?

Cody nu răspunse. Femeia îl fixa speriată. Apoi Dooley se dădu cîțiva pași înapoi, de parcă ar fi fost lovit direct în obraz.

— Știu. Știu, pe Dumnezeul meu! Ware... Calem Ware. N-a fost de ajuns că l-a ucis pe Dingo... nimic

nu-i de ajuns pentru o viperă de ucigaş ca Ware... totdeauna cu arma-n mînă, totdeauna o face pe grozavu' şi omoară oamenii care-i ies în cale. I-am spus să mă lase-n pace. I-am spus! Se bălăbăni într-o parte şi deodată trase un pumn în perete. Şandramaua se zgîlţîi de forţa teribilă a loviturii, şi Dooley se uită la pumnul strîns, unde o scrijelitură începea să se umple de sînge, ce i se prelingea încet pe mînă. Se răsuci pe călcîie, aproape pe uşă, şi dus a fost.

Cody se uită fix la femeie. Aceasta se ghemui lîngă perete, plîngînd în hohote. Ţinea ochii închişi. Clark ieşi afară. Se urcă în droşcă, trase cu putere de hăţuri; caii se smuciră la fugă, apoi îşi potriviră pasul. Drumul numai hîrtoape făcea droşca să se hurduce. Cody luă biciul şi îl folosi ca să-şi mînc roibii mai repede. Dar oricît de iute ar fi alergat caii, nu putea lăsa în urmă demonul pe care-l văzuse în noaptea asta, pentru că sălăşluia în adîncurile sufletului său.

CAPITOLUL VIII

La Operă

Doctorul Amos Wynn își întoarse gîtul scofîlcit, într-un fel care-l făcea să semene mai mult ca de obicei cu o pasăre. Mîinile lui subțiratice, vînoase, se mișcau dibace, prinzînd bandajul lung pe după capul omului sleit de puteri. Al doilea miner stătea pe celălalt pat, cu capul în mîini, răsuflînd anevoie.

— Are cap tare, pare-mi-se, mormăi doctorul Wynn, uitîndu-se în sus spre Calem Ware, prin ochelarii cu lentile groase. Mă-ndoiesc pînă și c-o să-l doară capul mai mult ca de obicei, cînd s-o trezi. Trebuie să umbli ușor, Calem... ultimul om pe care l-ai luat în coarne s-a ales cu tigva spartă.

Calem încuviință din cap, fără să fi luat în seamă observația doctorului Wynn. Încă se mai gîndea la droșca lui Dorry Dean și la bărbatul și femeia pe care-i zărise înăuntru. Mînia mai stăruia în sufletul lui, nu putea să și-o domolească. Doctorul Wynn oftă, își terminase treaba, înfășură un bandaj, pe care îl îndesă la loc, în valijoara lui neagră.

— Gata șerifule. Habar n-o să aibă ce l-a lovit cînd și-o veni în fire. Are să apuce vremea să-și mintă strănepoții cum că a ripostat zdravăn într-o încăierare cu

șeriful din Medicine Bend, pe vremea cînd era tînăr.

Au ieșit, și Calem încuie ușa celulei. În aripa arestului existau opt celule și în nopțile de sîmbătă, în mod normal, toate erau ticsite de beți și scandalagii. Noaptea aceea era însă joi, așa încît cei doi o porniseră cam de timpuriu. Charley Drew stătea întins pe patul său din prima celulă și cînd trecură prin dreptul lui își flutură amical mîna spre ei. Citea de zor un roman polițist de Ned Buntline [1].

Cînd, după ce coborîră scara, ajunseră în birou doctorul Wynn tuși și se uită la Calem, miop cum era.

— Aș vrea să-ți spun ceva, Calem. Zău, nu știu cum să-ncep.

Șeriful se așeză pe scaunul dinaintea pupitrului și făcu semn doctorului către un altul.

— Bei un păhărel, doctore? Scoase sticla de whisky și două pahare de apă. Le umplu pe jumătate.

Doctorul Wynn dădu pe gît whiskyul dintr-o înghițitură și se strîmbă.

— Ptii! Mulțumesc; Calem. Se uită pieziș, mijind ochii. Cred că n-are rost să umblu pe ocolite. O să-ți spun direct... Ce naiba se-ntîmplă în Medicine Bend, tu știi, Calem? Afurisit să fiu dacă eu unu-mi dau seama, dar încep să vin de acasă.

— Cum adică, doctore?

— Uite-așa cum spun! Pe Dumnezeul meu, începusem să cred că orașul ăsta are să supraviețuiască nenorocirilor care se abat mereu asupra lui, că are să ajungă ceva în rînd cu lumea. Puneam toate astea pe seama banilor, că ce-a fost greu a trecut. Acum nu-s așa de-sigur. Mă gîndeam la Dingo Brion... proprietarul barului de la „Mountain Queen" zicea că a știut că cineva

[1] Pseudonimul lui *Edward Zone Caroll Judson* (1827—1886), scriitor american.

avea să tragă un foc de armă în tine. Nu știu, sigur, dar corespunde cu alte lucruri care mi-au ajuns la urechi. Se opri, își mușcă buza de jos, săltă capul într-o parte. Ăsta nu-i primul oraș văzut de mine din cele care se ridică vertiginos, Calem. Am văzut o mulțime, pe cele mai multe dintre ele, Dodge, Hays, Abilene și, mai de curînd, Central City. Dar Medicine Bend niciodată n-a dus-o așa rău ca ele, și n-are să se-mpotmolească, desigur, ca majoritatea lor. Calea ferată n-o să ajungă prea aproape de negustorii care transportă vitele pe apă, așa că stocurile strînse prin părțile astea vor fi îmbarcate de aici. Știu, tu totdeauna ai susținut că asta nu-i o regiune de crescătorii și, pare-mi-se, se adevărește ce-ai spus. Dar totdeauna prin partea locului are să fie cît de cît o industrie animalieră, iar minele încă n-au început să joace un rol. Aur niciodată nu prea a fost pe aici, și argintul e pe ducă. Însă cuprul... ai auzit zvonurile. Săptămîna trecută am dat peste un voiajor comercial din Philadelphia și omul ăsta susținea că toată lumea știe despre înființarea de către Societatea „North American" a unei topitorii aici, în Medicine Bend. Știi ce-nseamnă asta, Calem? Medicine Bend e pe cale să cunoască un nou avînt... și cineva o să vrea să-i ia caimacul!

Calem se încruntă.

— Am auzit vorbindu-se despre asta. Dar mai sînt și alte zvonuri?

— Fir-ar să fie, da! Dar astea nu-s nici jumătate din cîte se aud. Se joacă o carte mare, cu Asaph Dean la mijloc strîns rău cu ușa. E pe cale să fie lăsat pe dinafară, ca să i se taie apa de la moară. Omul ăsta care ar trebui să fie stăpîn peste tot în Medicine Bend, calea ferată, topitoria și portul, este pur și simplu trimis la plimbare, într-un fel sau altul. Ești atent?

Calem încuviinţă din cap.

— Dar există o anumită ordine, doctore. Nu înseamnă neapărat sfîrşitul pămîntului, faptul că vine o perioadă de avînt.

— Poate că nu... dar ia priveşte lucrurile dintr-un alt unghi. Ia presupune — fă doar o presupunere — — că ar exista în Medicine Bend un cap de om influent, plin de idei. Ştie despre asaltul cuprului, cunoaşte toate rapoartele în legătură cu puritatea metalelor şi este angrenat în toate afacerile din domeniul mineralelor, cu privilegii pe care ar putea pune mîna. Va exista o asociaţie care se va ocupa de exploatarea minelor dacă Asaph Dean se duce de rîpă — şi cine va conduce această asociaţie? Cel care controlează transportul naval şi topitoria! Ei, şi dacă acel cap influent are să fie deştept, va cumpăra orice loc viran din oraş; va pune mîna pe orice petic de pămînt necesar topitorici. Societatea „North American" i se va adresa lui, desigur, şi el s-ar ţine la înălţime. Mare lucru, Calem, şi o să ţină mult. Nu e ca exploatarea aurului unde terenurile secătuiesc. Munţii ăştia-s plini de cupru, au destul minereu de argint şi aur risipit ca să facă din ei raiul pe pămînt. Aşa că, primul lucru e să se dea peste cap să pună mîna pe oraş... o să taie şi-o să spînzure — îţi dai seama? Orice local public, orice casă de moravuri uşoare, orice tripou afurisit din oraş îi va plăti cîte ceva. Dar oraşul trebuie să se dezvolte fără îngrădirile legii — şi să rămînă astfel. Şi odată ce pune laba pe tot, mai departe şobolanului o să-i fie lesne să scape de omul legii.

Era clar. Totul era atît de clar încît Calem simţi că-l ustură ţeasta. Focul tras asupra lui, încercarea nesăbuită a lui Dingo de a-l ucide...

Doctorul Wynn scoase din nou un mormăit şi făcu acecaşi mişcare din capul ca de pasăre.

— Ei, să presupunem că a făcut totul, a pus laba pe pămînt, a căpătat dreptul de exploatare — următorul pas va fi oraşul. Dar Medicine Bend nu-i o treabă prea uşoară. Asaph Dean a lăsat oraşul în plata Domnului; pentru el era o nimica toată şi l-a lăsat de capul lui. Mai întîi s-a ales Consiliul, a fost numit primarul şi şeriful — înaintea ta, Calem. Apoi oraşul a fost încorporat în stat, s-au făcut alegeri. Asta a fost primul pas pentru a-i pune cu botul pe labe pe rebeli. Cînd ai apărut în oraş, numele tău s-a pus la vot şi ai fost ales în chip legal şi oficial. Lucrul nu se mai poate schimba; nu poţi fi dat afară şi nici n-ai putea fi alungat, asta-i sigur — cum te văd şi cum mă vezi. E greu să-ţi calce în picioare faima — îi piere omului piuitul numai cînd te vede trecînd pe stradă. Aşa că trebuie să fii înlăturat; altă cale nu există. N-ai să fii primul şerif din Medicine Bend care o să ajungă în cimitir. Ce urmează e lesne de înţeles. Are să fie dandanaua dracului — cei care n-or să vîndă terenurile o să fie băgaţi în sperieţi sau ucişi. Pînă să se urnească din loc Asaph Dean va fi prea tîrziu. O să se vadă cu tolba goală, şi cu altcineva care să pună în aplicare legea. E simplu ca bună ziua.

Doctorul Wynn tăcu şi se uită la Calem. Şeriful rămase o clipă fără să spună nimic.

— La cine te referi, doctore?

— Fir-ar afurisit să fie! Chiar de-aş şti, nu-s sigur că-ţi pot spune. Se ridică în picioare, scuturînd din cap. — Voiam doar să te fac să ştii cum văd eu lucrurile. Poate că-i de prisos, poate nu. Tu ai găsit o cale de a lua în piept viaţa cu greutăţile şi surprizele ei. Aşa se întîmplă totdeauna cu oameni ca tine, Calem —

atîta vreme cît eşti în stare să manevrezi un trăgaci, norocul e de partea ta. Oricît de bine ar fi măsluite cărţile împotriva ta, nu interesează. Dar nimic nu poate birui un pistol bine mînuit în spatele căruia se ascunde o intenţie criminală. Se îndreptă spre uşă. Apropo, Dorry a angajat o cîntăreaţă nouă. Curios lucru, fata m-a întrebat despre tine... cum arăţi, cine eşti, chestii de-astea. Nu-i nici un secret, cred, că Dorry se ţine de capul ei. Îi trage serios clopotele, vrea să o ia de nevastă. Credeam că te interesează s-o vezi jucînd... este din toate punctele de vedere cel mai bun lucru de cînd există Medicine Bend.

— Pune-mă şi pe mine la socoteală, doctore. Ce-ai zice să mergem diseară?

— S-a făcut. Şi, Calem... Chipul lui Wynn se schimonosi. Se zvoneşte că Cody Clark pune la bătaie bani grei pentru terenuri lăsate în paragină.

Trînti în urma lui uşa cu ramă de metal şi Calem rămase singur.

Cody Clark. Se gîndi la chipul întunecat al proprietarului de tripou. Nutrea, în sinea lui, ură faţă de Cody; o ură oarbă, instinctivă, de neînduplecat. Şi, destul de ciudat, era sigur că şi Cody simţea acelaşi lucru în ce-l privea. Dacă n-ar fi respectat atît de temeinic legea, de mult l-ar fi provocat pe Cody la luptă — dar crima, chiar şi cea legală, era incompatibilă cu principiile lui. Era cît se poate de lesne să lunece prea departe, făcînd abuz de armă. Dacă lăsa frîu liber unui asemenea impuls, jocul lugubru în care se angrenase ar fi dat greş. El putea supravieţui mentalităţii în care se născuse, dar aceasta doar dacă lua în piept orice situaţie, şi preîntîmpina totul cum se cuvine. Dar, strîns cu uşa, ştia că armele şi-ar fi spus cuvîntul în

locul lui, repede și mortal — și de atitudinea asta extremă trebuia să se ferească.

Deveni conștient de scîrțiitul protestatar al scaunului său cu pivot și, mai cu seamă, de un alt sunet. Îi era familiar și se potrivea cu ideea, plină de temei, expusă de doctorul Wynn atît de fără înconjur. Fiara din Medicine Bend era reală și vie, așteptînd nerăbdătoare să dezlănțuie un adevărat iad care să-l înghită pe Calem Ware dintr-o dată. Încruntă din sprîncene și duse mîna spre sticla cu whisky, apoi se opri. Sticla era chihlimbar învăluit în fum, lampa din birou făcînd-o să pară închisă la culoare, înnorată de forme bizare, întemnițate înăuntru. O clipă se uită la ea, luptînd cu pofta care-i dădea ghes. Era o luptă pe care înainte o cîștiga și o cîștigă și acum. Luă sticla și o puse la loc în sertarul biroului.

Cînd Calem reveni pe strada Texas, orașul era în plină forfotă. Un grup de bărbați călări se opri în fața unei cîrciumi, își legară caii și se duseră înăuntru tropăind. Muzica se revărsa strident, nearmonios; un țipăt sălbatic, de răzvrătire, străbătu hărmălaia tumultuoasă, și o clipă totul se potoli. Apoi răsunară alte țipete sălbatice și rîsete grosolane. Rîsetele erau o bună dovadă a spiritului care domnea atunci în oraș. Calem dădu din cap, porni în jos pe strada Texas. Mergea încet, fără să șovăie, și picioarele lui lungi mușcau din distanță, lăsînd-o parcă în urmă, pas cu pas. Zăbovea dinaintea fiecărei cîrciumi, fiecărui tripou, ca să asculte atent, înainte de a pleca mai departe. Își făcu rondurile de la un capăt la altul și se întoarse. În bucătăria hotelului, Molly O'Brien plecase pentru noaptea aceea; o fată mexicană îi servi cina. Mîncă puțin, ascultînd, cu urechile ciulite. Termină masa aprinse un trabuc și se ridică. Simțea o ciudată împotrivire de a se întoarce

în stradă. Nu știa să definească această stare, dar simțea nevoia să evite... ceva. Un zîmbet trist îi flutură pe buze. Taleen era cea care avea această influență asupra lui; gîndul de a o revedea îl făcea aproape să se înfioare. Nevoia lui de ea nu contenise niciodată, și faptul de a o vedea iarăși, de a-și da seama că e lîngă el, îl tulbura și mai mult. De ce nu putea ea oare să înțeleagă, să-l accepte așa cum e și să-și petreacă împreună timpul fericit care va veni? Oftă, și clătină din cap.

O zi sau două înainte fusese atît de sigur, atît de de încredințat că perioada de frontieră depășise punctul culminant, că momentele cele mai grele trecuseră. Acum nu mai era atît de sigur. Avea el dreptul să-i ceară să împartă cu el ceea ce putea fi o viață foarte scurtă? Amenințările erau evidente, chiar dacă sursa lor nu. Era o problemă la care nu fusese în stare să răspundă în urmă cu zece ani și desigur că nu putea găsi nici acum un răspuns.

Iar Dorry Dean — curios cum omul acesta pe care l-a socotit prieten a trebuit să se interpună între el și femeia iubită. Dorry Dean — ce puțin știa, într-adevăr, despre grăsanul cu ochi reci. Dorry îi păruse întotdeauna detașat, nu o parte din sălbăticia orașului Medicine Bend ci, la drept vorbind, un simbol a ceea ce localitatea avea să devină. Poate clădind noua Operă, Dorry se situase pe sine în acel viitor nou și mai bun, pe care Calem îl intuia pentru oraș. De mult își făgăduise că actuala funcție de om al legii în Medicine Bend va fi și ultima; că va trăi sau muri odată cu orașul. Și, pînă în această dimineață, perspectivele fuseseră bune. Pînă în această dimineață... Ca și cum ceva care totdeauna ar fi fost prezent în oraș, atingea

acum un punct culminant. Calem oftă din nou și părăsi hotelul.

Toboșarul înveșmîntat în roșu, din fața barului „New Frontier Saloon" ținut de Cody Clark, bătea darabana cu aceeași energie, iar poloboacele cu catran își înălțau sus limbile de foc. Rîsul năvălea pe stradă, ca să se izbească, în valuri de sunete intermitente, de puhoaiele sonore din alte localuri. Peste drum, Opera era luminată și îl văzu pe Dorry Dean urmărindu-l din priviri, cu un zîmbet abia mijit pe chipul lui rotund. Flutură o mînă greoi. Calem îi răspunse la salut. Un bărbat venind călare, sări din șa. Legă dîrlogii calului de bara pentru priponit și trecu aplecîndu-se pe sub ea. Era Cody Clark și zîmbetul lui sumbru îi fulgeră pe față.

— Bună, Calem.

— Salut, Cody. Ai fost călare?

— După cum vezi. Clark șovăi, apoi începu să rîdă. Un rîs forțat. Am dus banii pe care i-am strîns pentru doamna Brion. I-a primit.

— Bine.

— Nu prea sînt sigur de asta. Cody părea profund jignit, îl preocupa ceva. Dooley a fost de față.

Asta veni ca un trăsnet pentru Calem. De fapt se și așteptase, și totuși îl luă pe nepregătite. Se sili să dea din cap într-o doară.

— Dar banii i-a păstrat?

— Da. Dooley începuse să facă scandal, dar cînd femeia s-a rățoit la el, a șters-o cu coada-ntre picioare. E nebun, de legat, Calem. Știi că are ce are cu tine. Zice că de la tine a pornit ideea.

— Are dreptate, așa și este, rosti Calem, scurt. Acum am să beau un pahar.

Cody îl conduse înăuntru. Barul „New Frontier" era luminat puternic. Părea ticsit, dar oamenii, o sumedenie, stăteau liniştiţi, nu prea zgomotoşi. Un continuu du-te-vino pe scări, spre tripou.

Doctorul Amos Wynn se afla la bar şi îi văzu venind. Ridică mîna în semn de salut şi Calem se apropie de el.

Doctorul Wynn închise un ochi, încetişor.

— E aici tînărul Gregg Dean — beat criţă, Calem, şi-i pus pe harţă.

Cody Clark strîmbă din nas.

— Băieţandrul ăsta, beat... are să facă mare tărăboi mîine, poimîine.

Înainte ca barmanul să fi venit la ei, se auzi un răcnet puternic; oamenii se retraseră repede în lături. Calem făcut un ocol, dădu cu mîna la o parte haina din dreptul pistoalelor, un gest mecanic, extrem de iute. Îl văzu pe Gregg Dean, la capătul barului, aţinîndu-i calea, iar între el şi Calem se afla un văcar bondoc, scurt în picioare. Părul roşcat i se resfira din pălăria cu gardini largi, răsucite în sus, şi înjura în gura mare. Faţa lui Gregg era roşie, ochii tulburi de băutură.

— Nu mai beau cu nici un păduchios de cioban din Texas! răcni Gregg.

— Păi, tu eşti un filfizon netrebnic...

Pumnul lui Gregg zbură cu răutate şi se opri în falca omuleţului, care căzu la pămînt. Numaidecît Gregg vîrî mîna în haină, după armă.

— *Stai aşa*, Gregg! strigă Calem.

Se apropie cu paşi mari. Văcarul zăcea leşinat. Unul din prietenii lui se afla lîngă el.

— Ce dracu se petrece în tîrgu' ăsta prăpădit? întrebă texanul. Maimuţoiu' ăsta zărghit are să ucidă pe cineva.

Gregg se uita atent la Calem. Mîna îi rămăsese înăuntrul hainei. Chipul îi era încordat. Își plimbă ochii la mîna dreaptă a lui Calem, care se mișca ușor, lateral. Fața lui avea o paloare cadaverică; își umezi buzele.

— Nu încerca să tragi, Gregg, îl preveni domol Calem. Dacă o faci, te ucid.

Scena se prelungi o bună bucată de vreme; lumina puternică marca fiecare figură, fiecare spirală șerpuitoare de fum profilată pe tavanul împodobit în stil rococo. Tînărul Dean era încordat, se lăsă puțin pe spate; dar Calem părea destins, la largul său.

Fața lui Gregg avu apoi un tremur. Ochii i se încețoșaseră. Părea să șovăie. Lăsă mîna jos de pe armă.

— Dacă așa vrei, fie! se dezvinovăți el. Dar să știi că n-am să-ți fac jocul... ucigaș blestemat!

Calem nu-l luă în seamă. Văcarul se ridicase de jos, privind în jur buimac. Tovarășul său îl sprijinea pe după umăr, ajutîndu-l să se țină pe picioare.

— Ți-e mai bine, băiete?

— Uf! Aa, fir-ar să fie, sigur. M-a prăpădit. Vita asta cornută...

— Ține-ți gura, Curly, i-o reteză tovarășul lui. Vorbești cu Calem Ware. Făcu semn către șerif. O să plecăm în liniște, șerifule.

Calem clătină din cap.

— Nu-i nevoie, fiule, rosti cu blîndețe. Tînărul Dean are să plece.

— Așa să crezi tu!

Gregg Dean, cu chipul puhav de băutură, era pus pe harță.

Vocea lui Calem păstră un ton domol, dar avea ceva deosebit de aspru.

— Am tolerat, Gregg, mai mult decît s-ar fi cuvenit. Data viitoare cînd mai faci scandal n-ai să stai numai o noapte la răcoare. Ai s-o ştergi din oraş... şi-o să rămîi pînă te trezeşti. Prima cîrciumă care-ţi mai vinde de băut, o închid.

Cody Clark interveni.

— L-ai auzit Gregg. Nu vreau să am balamuc. Du-te acasă.

Gregg se uită în jur prin încăpere. Oamenii se fereau să-i întîlnească privirile. Un rînjet batjocoritor îi încreţi buzele cînd se întoarse, clătinîndu-se, spre Calem.

— Eşti... eşti un ucigaş afurisit! Ai pus tot oraşul ăsta cu botul pe labe.. dar nu şi pe mine! Vedea-te-aş mort!

— Ai putea să-ţi încerci norocul, Gregg, spuse Calem, liniştit. Chiar acum ţi l-ai putea încerca.

Aşadar, o provocare deschisă. Lucru incorect; fusese luat în zeflemea de un om care nu era egalul lui în mînuirea armei. Altminteri, Calem n-ar fi putut să-i pună pe ceilalţi pe fugă şi astfel să trăiască mai departe sub masca aprigă aleasă de el.

Chipul lui Dean se împietri, roşeaţa îi dispăru din obraji, lăsîndu-i albi ca varul. Îşi frecă buzele, trecînd cu privirile de la unul la altul. Mîinile îi tremurau. Apoi izbucni:

— Nu! zbieră, şi vocea lui era piţigăiată, trădînd frica.

Făcu stînga-mprejur, o zbughi printre beţivi şi dus a fost.

— Aşa mai zic şi eu. Doctorul Wynn strîmbă din nas. Pe lîngă celelalte metehne, tînărul Gregg mai e şi laş. L-ai luat tare, Calem.

Şeriful dădu din cap.

— Dar nu l-aş fi ucis, doctore, spuse. Şi e un lucru pe care nu l-aş afirma în legătură cu mulţi oameni. Tovarăşul lui Curly e acolo. ... Sigur că l-ar fi doborît pe Gregg. Ai văzut cum mînuieşte arma?

Cei doi texani se întoarseră la bar, văcarul scund frecîndu-se la falcă. Celălalt era înalt, zvelt, şi unica lui armă, cu şase cartuşe, o avea prinsă la şold, cu tocul scurt şi înnegrit din pricina întrebuinţării. Se vedea cît de colo că era un ţintaş bun. Doctorul Wynn mormăi ceva şi se întoarse la bar.

— Cred că ai fost ca de obicei drept, Calem... dar nimic pe lume n-ar putea să-l facă şi pe Gregg să vadă lucrurile astfel.

Cody Clark veni la el.

— Ţii cu tot dinadinsul să nu-i mai vînd alcool lui Gregg de acum încolo?

— Da, cu tot dinadinsul, Cody. Am să închid primul local în care-l prind bînd. Şi închis rămîne.

— Voiam numai să fiu sigur. Hai să bem ceva.

Băură în tăcere.

— Îţi încerci norocul, doctore, în noaptea asta?

Doctorul Wynn se încruntă.

— Astă-seară nu, Cody. Era cît pe-aci să uit. Scoase ceasul, de mărimea unui nap, din buzunarul vestei înflorate. E trecut de nouă şi voiam s-o mai prind pe cîntăreaţa aia venită de curînd la Operă. Vii, Calem?

Calem puse paharul pe tejgheaua barului.

— Ţi-am spus că merg.

Părăsind localul „New Frontier", traversară strada. Dorry Dean stătea pe noul trotuar de ciment din faţa clădirii de cărămidă roşie, cu privirile aţintite asupra localului. Dădu din cap în semn de salut cînd ajunseră acolo.

— Am auzit de tărăboi. Mă întrebam dacă tu l-ai făcut, Calem. Rînji. Du-te înainte, doctore. Am ceva personal să vorbesc cu Calem, un minut, aici.

Doctorul Wynn se uită şi la unul şi la altul, apoi intră; Dorry se îndreptă spre capătul clădirii.

— Pe aici, Calem. Te ţin numai un minut. Calem îl urmă.

Ochii gălbinicioşi ai lui Dorry păreau şi mai tulburi ca de obicei, complet inexpresivi.

— Mi-a spus Taleen, începu el, simplu. Voiam să fiu sigur că înţelegi că n-am ştiut, n-am bănuit nimic pînă nu mi-a spus ea.

— E-n ordine, Dorry, rosti Calem. De ce oare nu-l putea urî pe omul ăsta dinaintea lui? Nu simţea nimic, nici un resentiment, nimic. Totul s-a sfîrşit între noi de acum zece ani.

— Eşti sigur de asta, Calem?

Nu era sigur. Mintea. Nu putea spune. Dorry n-avea nici o vină. N-a fost vina nimănui, doar a lui, poate.

Dorry îi luă tăcerea drept un răspuns.

— Mă bucur, Calem, adăugă, repede. Nu ştiam cum ai să te simţi...

Nervozitatea pusese stăpînire pe Dorry. Grăsanul se temea de el. Calem îşi dădu seama de asta şi un rîs convulsiv îi gîlgîi în gît. I se părea absurd că singurul om care stătea între Calem Ware şi fiinţa cea mai dorită de el din lume, n-avea de ce să se teamă din pricina lui. Cîtuşi de puţin.

— Ea... ar dori să te vadă după spectacol, Calem, continuă Dorry. Ştii cum se ajunge în culise. Vrea să te vadă singur. După... după aceea, dacă vrei să vorbeşti cu mine, voi fi în birou.

Calem dădu din cap, dar nu-i răspunse. Nu se încumeta să scoată un cuvînt.

Intrară în teatru. O sală plină pînă la refuz. Femei și copii, fără beţivi gălăgioși. Era o dovadă a veleităților celor din Medicine Bend. O orchestră de patru persoane tocmai atunci termina o melodie drăguță. Dorry îl conduse într-o lojă din dreapta sălii. Doctorul Wynn se și afla acolo; bătea entuziasmat din palme la sfîrșitul numărului.

— Astă seară sîntem cineva, Calem. Asta-i loja lui Dorry.

Grăsanul rînji.

— Distrați-vă. Eu mai am niște treburi. Poate ne vedem mai tîrziu, Calem. Se uită în ochii șerifului, apoi îi lăsă singuri.

Scena era puternic luminată de niște lămpi așezate de-a lungul podiumului. Cortina roșie, grea, cădea în falduri grațioase. Un soi de așteptare mută se așternu în public de îndată ce ultimele aplauze se stinseră. Prima parte a reprezentației cu *„Ella, nostima blondă"* se terminase, urmau primele trei numere de varietăți muzicale. Venea un număr după care publicul se dădea în vînt; o binecunoscută cîntăreață, îndeajuns de atrăgătoare și, pe deasupra, cine nu știa că Dorry Dean, fratele lui Asaph, era mort după ea? — asta făcea din apariția Taleenei un eveniment mult așteptat. Calem simți cum i se accelerează pulsul. Ciudat, niciodată n-o mai auzise cîntînd. De cîte lucruri, de cît de multe lucruri n-a avut el habar în legătură cu Taleen. Dar acum era prea tîrziu. Nu se mai îndoia de motivul pentru care voia să-l vadă, în seara aceea, după spectacol. Ea luase o hotărîre, iar Calem știa răspunsul cu înspăimîntătoare certitudine.

Cortina roșie, luminată, se dădu la o parte și orchestra atacă o melodie obsedantă. Calem o recunoscu a fi una din piesele lui Stephen Foster, compozitor

apreciat în acea regiune de graniță. Decorul fundalului era dintr-un material alb, lucios, pe care se proiecta lemnul negru al unui pian lung; dinaintea acestuia sta un bărbat în haine negre, cu mîinile pregătite pe claviatură. Făcu un semn din cap spre orchestră și muzica deveni mai amplă. De deasupra balconului, o dîră albă de lumină se răsfrîngea în jos, prinsă de o sumedenie de reflectoare scînteietoare care o intensificau — în acest fascicol de lumină păși Taleen. Calem simți că i se taie respirația. Nu o mai văzuse niciodată astfel, suplă, ca trecută prin inel, vibrantă, stăpînă pe sine, păși plină de grație pe scenă, aplecîndu-se delicat în fața tumultului răsunător de aplauze. Calem aplauda la fel de tare ca și ceilalți. Întîlni privirea mirată a doctorului Wynn.

— Ce naiba, Calem, protestă doctorul, nici măcar n-ai auzit-o cîntînd!

— Nu e nevoie să o aud cîntînd, îi întoarse vorba Calem; era palid la față, ochii aproape complet lipsiți de culoare.

Doctorul Wynn se uită fix la el apoi clătină capul dintr-o parte într-alta.

Nu era o voce mare, și totuși ținea încordat acel public neexperimentat, îl ținea încordat și-l vrăjea. Glasul ei acoperea întreaga sală și lua frumos notele de sus. Gîtul subțire, splendid, era ca o coloană imaculată; cînta de parcă fiecare cuvînt ar fi avut o anume semnificație pentru ea. Mai întîi un cîntec de leagăn gingaș, apoi se auzi corul emoționant în *Oh, Susanna* iar publicul se alătură și el. Pianul se curmă în tăcere apoi începu din nou, încetișor:

O văd în vis pe Jeannie, cu părul blond al ei...

Pentru Calem melodia era fermecătoare, plină de un tîlc nou. Cîntăreața termină. Mulțimea se înfier-

bîntase, tropăind din picioare cînd căzu cortina roşie, bătînd din palme, fără să mai ţină seama de demnitatea proaspăt cîştigată, pînă ce cortina se dădu din nou la o parte şi Taleen veni la rampă, cu rochia-i albă fluturînd liberă ca o flacără jucăuşă.

Calem se ridică în picioare. Îi era ciudat de rece. Doctorul Wynn se uită la el, atent. Părea pe jumătate orb, poticnindu-se cînd ieşi din lojă. Trebuia să se ducă la ea, s-o vadă — şi totuşi ar fi preferat să dea ochi cu o duzină de bărbaţi înarmaţi, pentru că această întrevedere însemna tot aşa de sigur sfîrşitul vieţii lui, ba cu mult mai groaznic încă. Iubirea care nu-l părăsise niciodată, acaparase din el mai mult decît şi-ar fi închipuit. Era o parte din pulsul care-i bătea cu putere, o parte din fiecare răsuflare, din aerul pe care-l trăgea în plămîni.

La piciorul scării dădu să intre în culise, dar se opri locului. Un bărbat alerga spre el, prin foaierul acoperit de covoare. Din sală se auzeau stingîndu-se şi ultimele aplauze. Luminile rampei se micşorau anume pentru scena finală. Dorry Dean veni spre el, răsuflînd din greu, faţa lui durdulie numai pete de roşeaţă.

— Calem, ar fi bine să te duci într-un suflet la „New Frontier"! strigă. Dooley Brion a înnebunit de-a binelea. Am auzit că l-ar fi omorît pe Cody Clark, şi că face prăpăd prin localul acela afurisit!

Calem împietrise parcă. Fusese stăpînit de un straniu sentiment de frică şi acum, încet ceva de care se temuse îl îmboldea. Frică. Frica de uriaşul Dooley şi de înspăimîntătoarele lui mîini ucigaşe. O clipă rămase în cumpănă, apoi înjură şi părăsi teatrul, alergînd.

CAPITOLUL IX

La un pas de moarte

Lumea se strînse pe străzile orașului de parcă s-ar fi dat alarmă, iar zgomotul înăbușit al vocilor îi răsunau lui Calem în cap ca niște lovituri întreite de baros. Se uitau la el, ochii lor scăpărînd la lumina limbilor de foc de la poloboacele cu smoală. Toboșarul ședea pe scările barului „New Frontier", cu uniforma lui bătătoare la ochi numai zdrențe, cu toba sfîrtecată, mînjit tot cu sînge pe față și pe mîinile cu care și-o acoperea. Tocmai cînd Calem veni trecînd strada în goană, ușile batante, masive, cu două canaturi, se smuciră din țîțîni, iar trupul unui om fu pur și simplu catapultat afară. O clipă omul rămase nemișcat pe locul unde apoi se ridică pe picioare și o rupse la fugă prin mijlocul străzii.

Se auzi zgomot de geamuri sparte; un bărbat zbură pe ușă, cu fața albă, ochii rostogolindu-i-se în cap. Îl izbi pe Calem într-o parte, făcîndu-l să-și piardă echilibrul, apoi dus a fost. Calem își recăpătă echilibrul și se apropie cu arma în mîna dreaptă. Înaintă cîțiva pași, trînti ușa în lături cu o lovitură de cizmă, și intră.

În localul „New Frontier" era un adevărat măcel. Namila descreierată luptase, nu glumă. Oamenii stă-

teau strînşi la perete, de-a lungul scării. Oglinda uriaşă dinapoia barului era spartă în mai multe locuri, iar ciobu-rile rămase aruncau fîşii de lumină. Totul învăluit în fum. Pe scara mică de la capătul salonului, cîţiva actori, cu chipuri de strigoi din pricina fardului exagerat, se holbau în jos la reprezentaţia şi mai mare, care se dădea la picioarele lor.

Trei bărbaţi zăceau pe duşumea; doi dintre ei gemeau şi se zvîrcoleau. Cel de-al treilea zăcea foarte liniştit, şi Calem a fost foarte mirat recunoscînd faţa bătucită a lui Cody Clark. Într-adevăr, Dooley Brion îl lăsase lat. Faţa era o masă de carne sîngerîndă, dar trăia, deoarece Calem deslusi mişcarea în sus şi în jos a vestei înflorate în culori vesele.

Dooley Brion stătea dinaintea barului, învîrtind un scaun greu deasupra capului, gata să-l azvîrle într-un ochi nespart de oglindă din spatele barului. Se răsuci încet pe călcîie cînd veni Calem. La lumina puternică a lămpilor, chipul lui brăzdat de cicatrice avea ceva diabolic. Zgîrieturile groaznice pricinuite de ghearele pumei îl transformaseră aparent într-un monstru — dar în aceeaşi măsură îi deviaseră şi mintea. În căutătura hăbăucă a ochilor, în freamătul spasmodic al buzelor spumegînde de sînge, se citea demenţa. Îl văzu pe Calem deslusit şi un urlet îi năvăli din piept. Scaunul îi zbură din mînă la întîmplare şi el lăsă capul în jos.

— Opreşte-te, Dooley! porunci Calem.

— Încearcă şi mă opreşte cu mîna ta, otreapă afurisită de ucigaş!

Dooley stătea acolo bălăbănindu-se pe picioare. Îşi vărsase bezmetic prima furie şi acum era stăpînit de un acces şi mai groaznic. Pîntecul lui mare se curbă, umerii îi săltau în sus şi în jos. Strîngea şi desfăcea

încet mîinile. N-avea armă la el, cămaşa-i era pe jumătate smulsă de pe corp şi se vedea limpede că lupta nu-i secătuise puterile. Rănile lui nu însemnau nimic pe lîngă prăpădul pe care-l făcuse. O tăietură mică îi apărea pe pieptul păros, şi încheieturile degetelor de la amîndouă mîinile îi sîngerau.

— Toate astea-s din cauza ta, Calem Ware! Rosti cuvintele răspicat, denaturate întrucîtva, dar în orice caz nu nedeslușite. — Te-am făcut atent să mă ocoleşti... acum ai să plăteşti oalele sparte! Făcu un pas înainte.

— Te-ntreci cu gluma, Dooley!

Arma lui Calem ţintea pieptul uriaş.

— Ţi-am mai spus, Calem Ware, nu mă dobori tu pînă nu pun eu mîna pe tine. Acu să te ţii!

Lăsă capul în jos, picioarele i se încovoiară, mînîndu-l înainte. Calem înlătură cu degetul cel mare piedica trăgaciului, dar nu trase. Pentru prima oară în viaţă, instinctul de a ucide îl părăsi. Nu avea timp să chibzuiască de ce — ştia însă că nu putea ucide omul ăsta aşa cum ucisese pe atiţia alţii. Înjură, se feri în lături ca să evite atacul, şi trase, ţintind chica de păr negru des, cîrlionţat. Simţi şocul în braţ, sus, văzu cum se face o cărare în păr şi sîngele ţîşnind din scalpul sfîrtecat. Dooley îndoi genunchii, dînd să cadă — apoi se năpusti cu o iuţeală cumplită.

N-a mai fost timp pentru al doilea foc de armă; pumnul lui Dooley răbufni în obrazul lui Calem, care, din pricina şocului, cu toate că se apărase de izbitură, fu proiectat de-a-ndăratelea, abia mai putînd să se ţină pe picioare. Arma îi căzu din mînă. Simţi un nor de întunecime năvălind în încăpere, şi duse mîna după a doua armă, dar Dooley a fost mai iute. Calem se

pomeni cu o cizmă în burtă, care îl azvîrli îndărăt, cam în centrul salonului. Arma zburăcăi colo — apoi Calem căzu, și auzi tropăitul ucigaș al cizmelor cu ținte de fier ale lui Dooley Brion venind în goană după el. Se rostogoli cu disperare, evită lovitura mortală, care i-ar fi împrăștiat creierii pe pereții barului „New Frontier". Lovitura dementă a lui Dooley îl făcu să se izbească de perete; se ridică pe picioare, clătinîndu-se, și căzu într-un genunchi. Ținea capul plecat și sîngele i se prelingea pe fața care era într-un hal fără de hal.

Calem se ridică din nou în picioare. Armele erau pierdute; nu mai avea timp să le caute. Dooley venea spre el, cu mîinile desfăcute în lături, cu pumnii strînși, tari cu piatra.

— Ei, acu!... gîfîi Dooley. Acu o să ne batem cum vreau eu, spurcatule! Fără arme, fără junghere, doar cu pumnii ăștia lăsați de la Dumnezeu! Arată și tu că ești bărbat, Calem Ware — vino la mine!

În cazul lui Dooley Brion ar fi fost zadarnică încercarea de a i se vorbi cu noimă, iar încercarea de a stăvili atacul odată dezlănțuit de el, s-ar fi dovedit la fel de fără rost. Știind aceasta, Calem acționă primul, apropiindu-se, intrînd cu pumnii în poziția de apărare stîngace a celuilalt. Era ca și cum ar fi cărat la pumni în trunchiul solid al unui stejar. Vremelnic, opri înaintarea lui Dooley; capul i se zgîlțiia de șocul năprasnic al izbiturilor, ochii lui tiviți cu roșu rămaseră netulburați, și un zîmbet îi schimonosi buzele. Calem căută să se dea înapoi, să pareze loviturile care se abăteau asupra lui; antebrațul îi zvîcnea de amorțeală și Dooley îi căra la pumni, cu toată apărarea lui, zdrobindu-i coastele. Cîndva, în copilărie, Calem se trezise în calea unui armăsar în goană mare și lovit fiind cu plină forță

de crupa masivă , a fost azvîrlit în lături. Așa și acum. Prima lovitură a lui Dooley îi opri înaintarea, tăindu-i respirația; a doua l-a făcut să se învîrtească, a treia l-a dat înapoi. Pierzîndu-și echilibrul, căzu în față; picioarele îl lăsară, și rumegușul murdar care acoperea dușumeaua i se frecă de obraz. Un val de întuneric nedefinit, străpuns de fulgerări roșii, îl învălui. O clipă rămase acolo întins, abia trăgîndu-și răsuflarea.

Fiara, urletul ei apăsător atît de aproape de el... se rostogoli cu toată deznădejdea omului în fața unei morți sigure. Ridică brațele și apucă cizma cu ținte, repezind-o în sus. Dooley, în avîntul său, întîmpinat de gestul de apărare a lui Calem, se smuci pe picioare și căzu pe spate. Mai întîi se lovi cu capul de dușumeaua care săltă sub izbitura puternică. Cîteva clipe bune, cei doi bărbați zăcură pe jos la un cot distanță unul de celălalt. Calem, răsuflînd din greu, Dooley cu ochii dați peste cap, gura căscată, limba atîrnîndu-i afară.

Calem își restabili respirația și acest lucru îi limpezi capul. Gîfîind, se ridică anevoie de jos; văzu cum Dooley se scoală și el în capul oaselor. Fața uriașului își pierduse roșeața, ochii i se apropiaseră, stinși. Un rîs pripit izbucni din pieptul lui stîncos.

— Zău!... gîfîi. Zău, c-a meritat să vin aici!

Calem înaintă un pas cînd Dooley dădu să se tîrîie de-a bușilea, în mîini și în genunchi. Își împinse brutal genunchiul înainte, în obrazul plin de cicatrice. Capul lui Dooley se smuci pe spate. Îi țîșnea sîngele din nasul zdrelit, dar întinse brațele lungi și îl trînti iarăși pe Calem la pămînt. O clipă, brațele lui Dooley îl încinseră strîns după mijloc — ca o menghine — încleștîndu-l. Apoi își repezi cu putere coatele îndărăt, lovind în mutra bătucită a namilei, și scăpă din strînsoare.

Acum Dooley venea precaut spre el, fluturînd brațele în lături.

Calem Ware știa să se lupte, ca profesionist. În funcția de șerif la frontieră avusese de-a face cu cele mai diferite orașe din vest. Își petrecuse ani de zile printre pielile roșii, și cunoștea toate tertipurile scîrboase, murdare, de prin regiunea de graniță. Se încăierase mai mult decît s-ar fi cuvenit în bătăi dezorganizate. Nu merge totdeauna să pui cu botul pe labe un om. Luptase în viața lui cu jungherul și cu pumnii. Totdeauna împotriva unui adversar mai slab decît el. Impresurarea brațelor lui Dooley de scurtă durată, ca o chingă, îl făcu să-și dea seama că nu avea șanse de izbîndă. Nici un truc, nici o combinație de trucuri nu putea răzbi superioritatea lui Dooley Brion în proporții și putere. Dăduse peste cap o sală întreagă de oameni; doborîse prin forța pumnilor săi cinci bărbați, primise o ripostă brutală din partea lui Calem Ware, și totuși ochii lui mai erau limpezi, răsuflarea adîncă și regulată. Pe chip i se citea triumful care-i era predestinat.

Calem scutură din cap și făcu un pas îndărăt. Exista o șansă, una slabă, de a-i veni de hac uriașului — dacă izbutea să nu-i încapă în mîini. Dar Dooley și-ar fi dat seama de asta, și l-ar fi ținut tot timpul în șah, pînă ce puterea celui mai slab avea să secătuiască; rezultatul — Calem știa prea bine, va fi moartea, în forma ei cea mai groaznică, cea mai brutală. Pentru că Dooley Brion nu s-ar fi oprit pînă nu-l vedea cu orice preț mort pe Calem Ware.

Deodată Dooley lovi cu picioarele în dușumea și tăbărî asupra lui Calem ca un taur în arenă. Șeriful sări înapoi, simți marginea tare a tejghelei de la bar în spinare și se strecură în lungul ei. Dooley venea

spre el cu mîinile în vînt. Calem se feri de unele lovituri, pe altele le pară şi de două ori ripostă solid, izbindu-l pe Dooley drept în faţă. Loviturile erau date cu putere, cu toată tăria umerilor şi greutatea trupului, dar parcă nici nu-l atingeau. Calem lăsă capul în jos, se curbă, sări cînd încoace, cînd încolo, şi se îndepărtă. Dooley nu mai rînjea. În gura plină de sînge se vedea locul gol unde odată fusese un dinte.

— Vino-ncoa la mine, lua-te-ar dracu! îl blestemă.

— Hai să dai ochi cu mine! zbieră Calem la rîndu-i.

Provocarea îl îmboldi pe uriaş înainte, într-un fel care părea a fi o fandare. Îl lovi cu umărul pe Calem în piept, şi sări înapoi, gata-gata să cadă. Dooley veni din nou spre el, Calem se aplecă, năpustindu-se cu pumnii în pintecul curbat al acestuia. Parcă dădea într-un zid de cărămidă uscată la soare. Simţi şocul în partea superioară a braţului. Burta lui imensă era străbătută de straturi de muşchi compacţi, zgrunţuroşi, puţin elastici. Din nou Calem se încovoie sub loviturile de pumn ale lui Dooley, răspunzînd şi el cu braţele; şocul era mai mic şi de astă dată Dooley începu să mormăie, cu trupul curbat de forţa izbiturilor. De îndată, Calem îl pocni în faţă cu amîndoi pumnii.

Erau loviturile cele mai puternice pe care le dăduse şi, în toiul luptei, Calem simţi dureri în braţ, venind de la pumnul mîinii drepte. Îşi fracturase un os şi senzaţia frecării acestuia îl orbea aproape de durere, cînd ripostele lui Dooley îl împinseră înapoi. Reuşi să scape, dar mîna dreaptă îi devenise inutilă. Deodată, mersul înainte, clătinat, al lui Dooley îl surprinse în dezechilibru, şi pumnii masivi îl loviră în cap. Calem era în mişcare cînd s-a abătut asupra lui, dar forţa loviturilor făcu să-i răsune capul şi să vadă stele verzi.

Partea dreaptă a obrazului îi era lovită, numai vînătăi, dar izbuti totuşi, oarecum, să se lase în jos şi, cu mîna stîngă, sănătoasă, începu să-i care din nou cu putere pumni sub centură. Atacul n-a fost tot atît de aprig ca acelea de mai înainte, dar ceva cedase — îşi simţi pumnul lunecînd pe muşchii şi grăsimea care cedau. Pe chipul desfigurat al lui Dooley se citea agonia; deodată ochii lui căpătară o pojghiţă putregăioasă parcă. Numaidecît Calem lovi din nou, folosind pumnul drept, deşi îl durea la atingere. Dooley se curbă şi mai mult. Căzu în mîini şi genunchi.

Calem se apropie, potrivi genunchiul şi-l proiectă în obrazul lui Dooley, dar mîinile, ca un îmblăci, ale acestuia, prinseră piciorul lui Calem şi împreună se prăvăliră pe duşumea. În aceeaşi clipă, Dooley se rostogoli, mîinile ajungîndu-i pe trupul lui Calem, cu o strînsoare de neîndurat. Calem simţi că-i trosneşte o coastă şi plămînii fură cît pe ce să-i plesnească — apoi picioarele încălţate în cizme se smuciră înapoi, nimerind ţurloaiele lui Dooley; uriaşul îi dădu drumul, cu un ţipăt ascuţit de durere şi mînie. Calem se zbătu sălbatic — se ridicase de jos.

Dooley Brion era aproape tot aşa de iute. Plămînii lui trăgeau aerul cu mişcări convulsive, iar burta îi tremura, săltînd în sus şi-n jos, înăuntru şi în afară. Dar picioarele lui înspăimîntătoare îl mînau înainte. Îl lovi cu umerii pe şerif; cei doi bărbaţi se prăvăliră din nou la pămînt, lovind cu pumnii în neştire. Izbiră în peretele de lîngă fereastra din faţă — Calem sări într-o parte şi Dooley, ca un taur, îl prinse şi zburară amîndoi pe fereastră, într-un zuruit de geamuri sparte. Cînd se lovi de trotuar, bucăţile ascuţite îl zgîriară pe Calem în spate, dar se rostogoli pe o parte, Dooley prăvălindu-se lîngă el. Calem se ridică cel dintîi, dîn-

du-i înainte fără să mai aştepte ca uriaşul să-şi revină barem puţin. Pumnul cel sănătos se cufundă în pintecul care tremura — un ţipăt ca din gură de şarpe izbucni de pe buzele lui Dooley. Apoi, cu braţul lui ca un îmblăci, îl izbi pe Calem şi-l azvîrli cît colo, în colbul străzii murdare.

Oamenii le făceau loc. Se produsese învălmăşeală mare şi se formă un cerc de privitori aliniaţi pe amîndouă laturile străzii. Calem se ridică în picioare înainte ca Dooley să fi putut pune mîna pe el. Braţul drept îl durea de moarte, dar putea să-l mai mişte şi, văzînd mişcările chinuite ale lui Dooley, căpătă putere.

— Ai vrut să te lupţi, dracu-să-te-ia, Dooley! zbieră. Acum vino şi luptă!

Răspunsul lui Dooley a fost o nedesluşită sudalmă. Dar se opinti înainte ca vai de lume, în pas iute. Ochii îi ieşeau din orbite de furie, forţa îl părăsea şi nu mai putea să respire. Burta părea strivită de şira spinării, şi şuvoaie înflăcărate de mînie se rostogoleau pe faţa lui bătucită. Încerca să se apere de mîna stîngă cumplită, care se cufundă pînă la încheietură în stomacul făcut harcea parcea, dar nu izbuti. Răsufla în cascade, iar Calem lovea mereu, mereu.

Orbeşte, poticnindu-se, Dooley strînse braţul şi mai mult, şi strînsoarea lui era plină de triumful de care deodată deveni conştient. Tăbîrcindu-şi picioarele în murdăria împrăştiată peste tot pe stradă, apucă trupul lui Calem Ware, punînd întreaga lui energie într-un ultim efort zdrobitor. Spatele ţeapăn al lui Calem cedă, se curbă sub această groaznică presiune, faţa i se înnegri de sîngele congestionat.

Pentru Calem, acest ultim moment îngrozitor părea că nu se mai termină. Puterea i se irosea atît de repede

încît simțea că picioarele îl lasă. Își propti mîinile în pieptul lui Dooley, smucindu-se îndărăt, chinuindu-se să scape de strînsoarca uriașului. Rămase înțepenit încă o clipă, apoi cu fiecare picătură de energie pe care și-o mai putea aduna, își făcu vînt cu brațele încrucișate și pocni cu fruntea în obrazul lui Dooley, lovindu-l cumplit. Dinții lui Dooley îi zdreliră fruntea — lovitura a fost teribilă și Dooley zbură pe spate, brațele i se răschirară, se clătină înapoi, poticnindu-se bezmetic. Îndată, Calem se luă după el, înfundîndu-i pumnul stîng în mușchii moleșiți ai pîntecului. Ochii lui Dooley se încețoșau, dar el tot mai căuta să se lupte; apoi, încet, se aplecă înainte, prăvălindu-se în praf, plin de murdărie pe față.

Recurgînd la ultima rezervă de energie, Calem se năpusti, împleticindu-se, asupra lui. Slăbiciunea lui Dooley ar fi trecut — dintr-o clipă într-alta putea să se ridice și, cu brațele acelea groaznice, zdrobitoare să-l fi încleștat pe Calem și astfel lupta să fi luat sfîrșit. Calem simți cum strada îi joacă de-a valma înaintea ochilor; văzu mușchii de la umerii lui Dooley încordîndu-se, brațele aruncîndu-i-se în sus, picioarele smucindu-i-se sub el.

Calem Ware făcu un pas exact între picioarele lui Dooley; lăsă brațele în jos și i le apucă, răsucindu-i-le. Învățase acest șiretlic de la indieni. Nu mai putea fi vorba de o ripostă. Însemna ori să se dea bătut — ori moartea. Simți eșafodajul de mușchi și oase strîngîndu-se în jurul piciorului său — se azvîrli înainte, cu trupul ca o pîrghie vie. Dooley se încovoie pe spate, formînd bara pîrghiei.

Rămase locului, folosind ultimul strop de energie ca să se țină drept — dacă ar fi căzut înainte, Dooley murea numaidecît, frîngîndu-și spinarea. Văzu cum

brațele uriașului cedează și cum se rostogolește pe fața plină de vînătăi. Un țipăt izbucni din pieptul său, un urlet înfiorător, de agonie, furibund. Trupul lui monstruos se îndoi, curbîndu-se pe spate sub presiunea crescîndă a forței împovărătoare a lui Calem Ware.

Calem se ținea drept, aplecîndu-se, folosind piciorul liber drept pîrghie. Dar nu merse prea departe —. nu voia să ucidă un om pe care nu-l putea urî, și pe Dooley Brion nu l-ar fi putut urî. Presiunea sporea din ce în ce, încordarea fiind mai mare decît era în stare să suporte spinarea unui om — dar Dooley, rezista, încă mai rezista. Apoi un fior îl trecu prin corpul tremurînd ca varga, grumazul arcuit se aplecă, și capul îi căzu inert în praful plin de sînge. Corpul i se moleșise, cu mușchii vlăguiți. Calem se smuci numaidecît îndărăt, tocmai la timp. Șira spinării lui Dooley era curbată, adînc, ca și cum spatele masiv i-ar fi fost despicat în două, dintr-o lovitură de cuțit.

Calem avu nevoie aproape de mai multă forță decît mai putea aduna ca să se desprindă, să se pună în mișcare. Dar nu izbutea să-și tragă piciorul stîng, pentru că îi era împiedicat de picioarele încrucișate ale lui Dooley, și cînd se lăsă cu toată puterea în el, piciorul i se îndoi și căzu. Oamenii din jur se uitau uimiți la el și la Dooley Brion, de parcă nu puteau da crezare celor ce vedeau cu proprii lor ochi.

Înaintea lui Calem, vălătuci de nori negri străbătuți de trăsnete roșii, tălăzuiau dinspre capătul străzii. Se căzni să se ridice, apoi, încet, se prăbuși în murdărie. Mai auzi doar vocea ascuțită și iute a doctorului Wynn, poruncind oamenilor să-l ridice de jos. Apoi nimic altceva decît o beznă haotică.

CAPITOLUL X

Inelul

Taleen părăsi scena aproape pe orbecăite, simțind nevoia să se sprijine cu o mînă ca să-și păstreze echilibrul. O încerca o emoție mai puternică și mai ascuțită decît își închipuia că ar fi fost capabilă să simtă. Rana inițială pricinuită de faptul că-l părăsise pe Calem, în urmă cu zece ani, fusese o lovitură de care nu se vindecase. Din cînd în cînd, o năpădiseră remușcări și dorințe deșarte, dar o dată cu trecerea anilor și cu ascensiunea în cariera ei i s-a părut mai lesne să uite și să-și amintească numai de lucrurile plăcute împărtășite laolaltă — pînă în ziua cînd l-a întîlnit din nou în Medicine Bend.

Clătină din cap. Ce se petrecea cu ea? Nu mai era o școlăriță, ci o femeie matură, o femeie care văzuse multe în viață, multe după placul inimii ei. Remușcări deșarte și năzuințe, toate acestea erau foarte bine venite și poate necesare pentru felul de a fi al oricărei femei — dar n-ar fi trebuit s-o chinuie în halul ăsta. Își îndreptă umerii și porni cu pas hotărît prin harababura din culise, spre cabina ei. Închise ușa și se cufundă, obosită în șezlongul de satin alb. Cabina ei era împodobită la fel de plăcut ca oricare dintre cele văzute pînă

atunci, chiar și în cele mai mari teatre din estul îndepărtat. Mobila frumoasă, tapetele scumpe din hîrtie — îndărătul tuturor acestora se simțea noutatea frustă de la graniță, cu un plus de grandoare, de rafinament. Într-un fel, oglindea impresiile ei despre Dorry Dean; i se părea că vede dincolo de înfățișarea lui respingătoare. Era bine crescut, vorbea cu familiaritate de meleaguri îndepărtate, dar cel mai acasă era aici, în Medicine Bend. Într-un fel, orașul i se potrivea, iar Taleen intuia sub aparența nobleței, primitivismul unui om trăit la graniță. De aceea nu putea decît să-l stimeze și mai mult. Clătină iarăși din cap. Nu Dorry o tulbura, nu, ci Calem — omul pentru care își irosise o treime din viață, încercînd să-l uite. Chipul lui din seara asta — atît de măcinat, de obosit, cu niște ochi hăituiți care dădeau impresia că cerșesc înțelegere. Pînă atunci nu observase niciodată acest lucru...

Oare îl cunoștea, într-adevăr? Începea să se îndoiască. Dar omulețul acela absurd de la hotel, doctorul Amos Wynn! Cum îl numise pe Calem? Un rău necesar, astfel se exprimase.

— Coniță, cred că n-ai mai văzut niciodată un oraș de frontieră populat de oameni fără pic de bun simț sau de decență.

Ea se gîndea la Apache Wells, cu zece ani în urmă, și își ascunse un fior. Calem, pe stradă, trăgînd cu arma în stînga și-n dreapta, apoi prăvălindu-se în față, rănit îngrozitor...

— Nu-i o priveliște cu îngerași, coniță, continuase doctorul Wynn, plin de sobrietate. Oameni ca șeriful Ware au băgat în sperieți un oraș sălbatic... și n-are să mai fie sălbatic de acum încolo, ci un loc în rînd cu lumea, unde să se poată viețui. Femei ca dumneata n-ar fi în siguranță aici dacă n-ar exista oameni ca șeri-

ful. Sigur, oamenii ăştia şi-au aprins paie-n cap... şi trebuie să facă pe dracu-n patru — pardon de expresie — să-i ţină în frîu pe zurbagii şi pe ticăloşi. Tot timpul numai cu arma-n mînă — şi pînă la urmă nici unul nu moare de moarte bună! Nu, nu! Dar cînd ticăloşii se poartă de parcă n-ar fi nişte fiinţe umane, cînd ripostează pînă ce cad cu nasu-n pămînt... şi pun mîna-n foc că toţi au la activul lor multe vieţi. Şi atunci, se înţelege de la sine, răufăcătorul trebuie strîns cu uşa. Cel puţin aşa simte el.

Iar Calem îi spuse azi dimineaţă — *„...Femeile pot merge nestînjenite pe stradă, în oricare din oraşele regiunii, copiii lor se pot duce la şcoală fără a mai fi ţinta călăreţilor beţi...*

Oare să fi greşit ea? Să fi greşit oare de la început?

Era palidă la faţă; îşi apăsă amîndouă mîinile pe tîmple. Chipul lui Calem, atît de uscat, de aspru... de deznădăjduit. Ca un om care nu mai aşteaptă nimic de la viaţă... Cele citite în ziarele din răsărit!.. Cronici în care era ridicat în slăvi marele „şerif luptător" din Medicine Bend. Se ştia că ultimul roman poliţist al lui Ned Buntline se baza pe viaţa şi isprăvile lui Calem Ware. Omul veşnic cu arma-n mînă, omul pentru care a ucide era o îndeletnicire cotidiană. Asta era tot ce-i fusese dat să vadă, şi şocul, teroarea, chinul din ziua aceea groaznică de la Apache Wells... Dar chiar dacă ea greşea şi faptele lui Calem ar fi fost justificate, mai putea oare să se întoarcă la el, ştiind ce suferinţă presupunea acest pas? Grija că într-o bună zi o să-l vadă zăcînd mort pe străzile cine ştie cărui oraş de graniţă... Şi ce dacă făcuse totul pentru ca alţii să trăiască în siguranţă pe meleagurile astea... dar ea, drepturile ei asupra lui şi asupra vieţii lui?

Duse mîna la gît, la lănțișorul de argint pe care-l purta, și îl desfăcu. Un inel micuț de aur se balansa în centrul lui. Se uită cu atenție, apoi îl strînse în palmă Pentru ea nu mai putea exista un viitor alături de Calem. Știa acest lucru, și atunci de ce să se mai împotrivească luptînd? Cu Dorry ar fi fost la adăpost. Viitorul alături de el era asigurat; nu era el omul care să rămînă în vest. Existau pe lume lucruri mai mari și mai bune — ar fi putut să-l ajute. În mintea ei, o hotărîre se contura încet dar sigur. Dar mai întîi trebuia să-i spună lui Calem...

Cineva ciocăni ușor în ușa cabinei și ea încremeni. Sîngele îi zvîcnea în vinele gîtului, cu putere. *Calem ! Calem ! te mai iubesc încă !* Era un fel de a se trăda pe sine. Apoi se prinse de marginea șezlongului și o strînse cu toată puterea. Cînd se duse la ușă, era aparent calmă, cu chipul destins, fără emoții. Dar nu era Calem, ci un băiețandru slab ca un ogar, care rînjea la ea.

— Fir-ar să fie, doamnă, pierdeți o luptă mare de tot! Calem Ware s-a încăierat cu Dooley Brion, care-a făcut harcea-parcea afurisita aia de bombă „New Frontier"... Luptă corp la corp cu mîna goală. De cînd lumea și pămîntul luptă ca asta nu s-a pomenit!

Taleen simți că-i tremură genunchii și se agață de ușă ca să nu cadă. Iarăși în luptă, poate că e rănit..

Băiatul plecase și echipa de tehnicieni de culise, și actori, iuțeau pasul pe alee, grăbiți să ajungă în stradă. Deodată, porni și ea în goană — nu se mai putea opri. Se afla printre ceilalți, luată pe sus; inima îi bătea nebunește.

— Oh, Calem, Calem! rosti în șoaptă.

De la fereastra de sus a birourilor, Dorry Dean avea o priveliște bună asupra străzii Texas și asupra ulti-

mei etape a luptei dintre Ware și Dooley. Îngenunche la fereastra în evantai, ferindu-și fața; ținea în mîinile lui, cu degetul mare butucănos, un revolver cu țeavă scurtă. De două ori îl ridicase, țintind spinarea lată a lui Calem Ware, dar lăsă arma în jos. N-ar fi făcut bine dacă-l ucidea — prea mulți țineau la Calem Ware, și răzbunarea lor ar fi fost rapidă și sigură. O funie nouă de cînepă și o bîrnă potrivită — acest tablou îl făcu pe Dorry să se înfioare și, în cele din urmă își vîrî revolverul la loc în buzunarul vestei, ca nu cumva ispita să fie prea mare.

Urmări din priviri lupta și din cînd în cînd își lingea buzele; nu se vedea nici pic de emoție pe obrazul lui dolofan, dar stropi de sudoare rece i se prelingeau pe nesimțite pe față. Numai cînd Calem a fost la un pas de moarte, cu trupul încordat, prăvălit înainte, un mormăit îi scăpă din beregată și își încleștă mîinile una într-alta. Deodată sări în picioare, strecurîndu-și mîna în buzunar după armă. Dar în clipa aceea o femeie se avîntă din mulțimea de pe stradă, lîngă șerif. Era Taleen, care săruta fața însîngerată, numai răni, a lui Calem...

O clipă, pe Dorry Dean îl mistui o furie cum niciodată nu mai cunoscuse; în momentul acela l-ar fi ucis pe Calem Ware cu sînge rece, naiba s-o ia de spînzurătoare! Dar femeia stătea între el și cel căzut. Și la fel de iute cum apăruse, furia i se risipi. Se îndepărtă de la fereastră, cu pași mari, iuți, străbătu biroul și coborî grăbit scara. Își croi drum cu coatele prin mulțime pînă veni lîngă ea și o apucă de braț.

— Totul e în ordine, Taleen... Calem a învins; are să se pună pe picioare.

Femeia se uită țintă la el, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji. N-o mai văzuse pînă atunci plîngînd și asta îl șoca. Avusese impresia că e o fire rece, ceea ce-l

bucurase, considerînd-o o contrapondere față de inima lui aspră. Acum, această iluzie se destrămă; Taleen era plină de feminitate și din pricina asta o dorea și mai mult, nebunește.

— Oh, Dorry, Dorry, e rănit!

— Prostii... nimic altceva decît un cartuș între ochi nu i-ar putea veni de hac lui Calem Ware. Mai bine haide să mergem de aici. O să mă ocup eu să capete toată îngrijirea. Iată-l și pe doctorul Wynn.

Taleen se aplecă, atinse cu buzele ochii lui Calem, îl mîngîie încetișor cu mîna pe față. Apoi încuviință din cap și se ridică. Dorry se uită după ea cînd porni, apoi se aplecă și-l așeză pe Calem în capul oaselor. Doctorul Wynn dădu buzna, îngenunche lîngă el.

— Măi, omule măi! Ai mai văzut vreodată asemenea scărmăneală, Dorry? Pe tine te întreb, omule, ai mai văzut vreodată asemenea hal de scărmăneală? Niciodată namila de Dooley n-are să mai fie același ca înainte. Ah, Calem băiete! Gata, băiete... încet!

Calem deschise ochii. Pupilele i se limpeziră aproape numaidecît. Se uită în jur, îl văzu pe Dooley Brion zăcînd la pămînt și deodată zîmbi.

— Nu... nu mi-am putut închipui că o s-o pot scoate la capăt! spuse în șoaptă, răgușit.

Un bărbat ieșea din local aducînd armele lui Calem. I le înmînă, grijuliu.

— Frumoasă treabă, șerifule!

— Mulțumesc!

Calem se tăbîrci nesigur pe picioare.

— Mai bine vezi ce-i cu Dooley, doctore... Trebuie să-l iau pe sus. Crezi că poate fi urnit din loc?

Doctorul Wynn încruntă din sprîncene cînd îngenunche lîngă Dooley, căzut în nesimțire. O clipă,

Calem privi în juru-i și Dorry băgă de seamă acest lucru. Șeriful căuta ceva — sau pe cineva.

— Ciudat lucru, Dorry, spuse. Am crezut, o clipă, că Taleen a fost aici...

— Nu! minți Dorry, fără să mai stea pe gînduri. Sper din toată inima, Calem, că n-a văzut nimic... spre binele tău. Știi cum se simte cînd e vorba de luptele tale...

Dooley Brion se ridică de jos, scuturînd capul. Fața îi era o mască de praf și sînge. Calem se apropie.

— Vedeți dacă poate merge... ia să vină doi oameni să-l ducă pe Dooley.

Îl purtară aproape pe sus pînă la închisoare, doctorul Wynn agitîndu-se tot drumul pe lîngă ei, iar Calem Ware mergînd țeapăn, cu pași mari, în urmă. Dorry îl privi cum pleacă, apoi se întoarse la Operă. Șopti cîteva cuvinte directorului de scenă și reprezentația se repetă, iar spectatorii se întoarseră în sală, unul după altul. Dorry intră în culise. Bătu la ușa unei cabine și Taleen deschise repede.

— Calem..?

— E bine. L-a cam zgîlțîit puțin, dar n-are nici o fractură, poate una sau două coaste. Parcă și-a scrîntit mîna dreaptă. I s-a umflat repede. În două-trei zile are să se simtă bine, ca un nou născut.

— Mulțumesc, Dorry. N-ar mai fi trebuit să însemne ceva pentru mine... după toți anii aceia... dar.

— Înțeleg.

Se apropie și-l sărută delicat.

— Cred, Dorry. Ăsta-i unul din motivele pentru care simt ceea ce simt pentru tine. Ești un om înțelegător, pe care te poți bizui...

Dorry deveni rigid, pălind la față. Nu mai zîmbea și ceva din răceala lui lăuntrică i se reflecta în priviri. O prinse cu amîndouă mîinile, aproape prea tare.

— Asta-i tot ce simți pentru mine, Taleen?

Privirile li se întîlniră o clipă, apoi ea lăsă ochii în jos.

— Eu... eu, nu sînt sigură, Dorry. Simt mai mult decît atît pentru tine, dar...

— Dar nu iubire.. nu-i așa?

— Îmi... îmi pare rău, Dorry, dar nu știu.

O eliberă din strînsoare.

— Încă mai există pentru tine Calem Ware? După toți anii ăștia? Ciudat lucru, ani de zile am fost unicul prieten al lui Calem, fără să știu, fără să-mi dau seama că aș putea să-l urăsc cum n-am urît pe nimeni altul vreodată.

— Cred că nu vorbești, serios, Dorry...

Deodată, lui Dorry îi reveni zîmbetul pe buze și clătină din cap.

— Dacă stau să mă gîndesc bine. Taleen, nu. Doar știi ce simt eu pentru tine. Faptul că șeriful a apărut din nou în viața ta nu schimbă nimic.

Cînd dădu să plece ca s-o lase să se îmbrace pentru a doua apariție, o făcu să rîdă de o glumă a lui, iar rîsul cu care-i răspunse el era aproape jovial. Nu mai avea nimic din răceala și asprimea de care fusese stăpînit. Dar odată singur, în biroul lui, lăsă să-i cadă masca și fața i se schimonosi. Începu să izbească cu pumnul în birou, iar și iar, cu putere, lovituri crîncene.

Se uită în stradă, pe fereastra sub formă de evantai și-l văzu pe Cody Clark care tocmai ieșea de la „New Frontier". Proprietarul de tripou avea un bandaj în jurul capului, și pasul nu-i era prea sigur. Se

opri o clipă și Dorry îi văzu ochii negri căutînd în sus, spre ferestrele Operei. Atunci Cody traversă strada și cîteva minute mai tîrziu se auziră bătăi în ușă.

— Intră, strigă Dorry.

Cody intră, închise ușa în urma lui. Era plin de vînătăi pe față, și pielea lui întunecată părea pămîntie în lumina lămpii. Se trînti pe un scaun din fața biroului uriaș, și întinse picioarele. Era posomorît.

— Dă-i drumul, hai spune, la naiba!

— Ăm să-ți spun, Cody, am să-ți spun! exclamă Dorry, cu asprime. Ești un zănatic al dracului de tîmpit... gata să dai ortul popii de atîta mardeală. Ce-aș mai putea să-ți spun... dacă aș fi știut de jocul trăsnit pe care aveai de gînd să-l faci...

— N-ai fi mișcat nici măcar un deget! îl întrerupse Cody. Mi-e lehamite, Dorry, de toate parascoveniile tale. Vorbe și iar vorbe... o dată nu te-am văzut și eu să pui la cale ceva ca lumea. Credeam că Dooley o să facă altceva decît să umble cu niște trucuri idioate de zevzec... E de mirare că șeriful nu i-a ars un glonte, la repezeală.

— Nu cumva ai crezut, Cody, că Dooley avea să-și pună pielea-n joc pentru tine? Asta a fost cea mai mare greșeală a ta. Dar nu iremediabilă.

Cody Clark se ridică de jos.

— Naiba știe ce vrei să spui. Ai măcar vreo idee mai de Doamne-ajută?

— Ți-am spus azi dimineață. Tocmai am primit vestea, Harley Baskam se află în oraș. A venit cu cursa de patru patruzeci de la Kaycee. Am trimis după el. Are să fie aici în cîteva minute. Vreau să fii și tu de față.

Un zîmbet încreți buzele numai vînătăi ale lui Cody.

— N-aș pierde ocazia!

— Harley Baskam, repetă Dorry, dus pe gînduri. Răsuci scaunul ca să se uite încă o dată pe stradă. Ți-a fost vreodată teamă, Cody? Teamă de ceea ce ești pe cale să faci? Ochii lui căprui se întunecară parcă. Ceasul răfuielilor a sosit, Cody... pentru Medicine Bend, pentru tine și pentru mine.. ultima răfuială cu Calem Ware. Mă întreb dacă își dă seama, dacă își dă seama că și-a trăit traiul?

Între ei se așternu tăcerea; clipele treceau. Clark făcu semn spre stradă.

— Uite-l pe Calem... colo, din nou, pe stradă.

Silueta înaltă, zveltă, a șerifului, se mișca, rigid, pe stradă, peste drum de ei. Fațada luminată a localului, butoaiele cu smoala în flăcări, făceau strada aproape la fel de luminoasă ca ziua. Calem mergea cu pași mari, făcîndu-și rondul, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Oamenii îi răspundeau la salut și se dădeau la o parte ca să se uite la el cînd trecea.

— O legendă vie, Cody, spuse Dorry încet. Poate oare cineva ucide într-adevăr o legendă?

— Ducă-se dracului toată povestea asta... un glonte-n cap l-ar doborî ca pe oricare alt om... iar Harley Baskam a pus la pămînt oameni mai ceva decît Calem Ware.

— Mă întreb, rosti Dorry, încet.

Calem ajunse chiar în dreptul lor. Un bărbat ieși de la „New Frontier". Mic de stat, subțire la trup, purtînd un costum închis la culoare și o pălărie de fetru neagră, cu calotă rotundă. Dar partea superioară a pieptului era curios de umflată, și lumea bănuia că purta o pereche de revolvere, atîrnînd de umeri. O bărbuță deasă, blondă, îi acoperea gura și bărbia. Dinții îi luciră într-un zîmbet cînd îl văzu pe Calem

Ware, şi intră în vorbă. Nu puteau auzi ce spun, dar văzură reacţia lui Calem.

— *Ia uită-te*! exclamă Cody, aproape şuierînd; spatele lui Calem devenise ţeapăn, iar mersul şovăitor, poticnit. Apoi bărbosul, cu pălăria lui de fetru elegantă, trecu pe dinainte-i zîmbind aproape dispreţuitor. Traversă strada spre Operă.

— Asta-i Harley Baskam, spuse Dorry încet, dar Cody Clark nu asculta.

Se cocoţase pe marginea scaunului, cu faţa-i schimonosită de ură. Privea silueta înaltă a şerifului cînd îşi reluă mersul hotărît în josul străzii.

— Dorry! spuse Cody Clark în şoaptă. Ai văzut faţa lui Calem... i-ai văzut faţa? Avea o notă de mare bucurie în glas şi rîse cu asprime. Se duce legenda... praful se alege de „şeriful luptător" al tău... şi e speriat... aşa de speriat că-i tremură picioarele! Se întîlneşte cu un om pe stradă şi-i e frică de el... s-a zis cu ăsta... nici nu mi-am închipuit c-am să văd aşa ceva! Merită să faci orice, Dorry... orice!

Se auziră paşi afară, în dreptul uşii; cineva bătu uşurel în lambriul de lemn.

— Intră! strigă Dorry.

Uşa se deschise. Un bărbat păşi în încăpere. Era Harley Baskam din San Antonio. Rîdea încetişor, parcă de o glumă pe care numai el o înţelegea.

CAPITOLUL XI

Adio, Calem

Țipătul fiarei se auzea tot mai aproape de Calem Ware, în valuri de pseudosunete obsedante. Era un zbieret care te îmbăloșa, flămînd, gros, venind din pămînt, dinspre clădirile îngrămădite pe strada Texas, de la oamenii care mergeau pe lîngă el. Și mai cu seamă era concentrat în preajma figurii subțiratice și taciturne a lui Harley Baskam, pe cînd străbătea străzile spre Operă.

Simpla bravadă l-a mînat pe Calem să bată străzile, în ciuda chelfănelii primite din mîinile lui Dooley Brion. Bravadă necesară însă, la urma urmelor. Dacă ceda acum, chiar pentru o clipă, era un semn de slăbiciune și nu se mai putea arăta în fața nimănui de teamă să nu tabere pe el ca niște lupi hămesiți. Își simțea picioarele sfîrșite, îi era greu să se miște și iar îl cuprinse amețeala; dar se forță să se urnească din loc, fără a mai privi înapoi.

Harley Baskam... San Antonio, 1868. Primii pași spre progres, cît de cît, după stagnarea din pricina războiului; politicienii aventurieri, agenții comerciali yankei și crescătorii de vite săraci din Texas, luptînd pentru posibilitatea de a-și vinde prisosul turmelor.

Focuri de armă în noapte; bande sălbatice, care se plimbau pe străzi ca și cum ar fi fost proprietatea lor, cu Ben Wryson în frunte și Harley Baskam alături. Calem își amintea fața cătrănită a lui Wryson cînd a căzut în praful amestecat cu sînge de pe strada Comerțului, răpus de cele trei gloanțe trase în burtă de către Calem Ware.

„Blestematule, m-ai ucis!" exclamase în clipa cînd își dăduse sufletul. Apoi holbase ochii sticloși. „Ferește-te de... Ferește-te de Harley, Ware... Ia seama la Harley Baskam... o să te ucidă la sigur..."

Numai un neghiob ar tăgădui teama; teama de locuri cufundate în beznă, de anumiți oameni, de unele animale. Senzația de teamă era puternică în cazul lui Calem, tot așa de puternică precum e la orice om. Dar se stăpînea impunîndu-și o voință de fier. Avea o teamă animalică față de Dooley Brion, o teamă cerebrală de fiara imaginară din Medicine Bend, avidă de viața lui — și mai exista o foarte reală teamă de răzbunarea lui Harley Baskam, de care n-a uitat niciodată. Se temea de acest om și totuși simțea o ciudată certitudine că frica lui o împărtășea și Harley Baskam. Texanul nu-l uitase, l-ar fi recunoscut oricît după ochii albaștri deschis. Iar cum faima lui Calem crescuse uluitor în ultimii ani, Harley Baskam ar fi putut da de el, dacă acea ură veche dintre ei n-ar fi fost dublată de teamă. Dar Harley Baskam îl ocolise, așa cum și el îl ocolise pe Baskam în noaptea aceea la San Antonio, cu treisprezece ani în urmă.

Existau două cauze evidente care justificau prezența lui Baskam în Medicine Bend.

Mai întîi, pur și simplu întîmplarea; dacă ar fi fost așa, atunci Calem era sigur că Baskam va pleca a doua zi dimineață. Un singur lucru ar fi putut să-l silească

pe Harley Baskam să-şi trădeze intenţiile: banii, dar o sumă mare. Calem simţi că-l trec fiori reci prin şira spinării. Mai întîi bruta de Dingo Brion; apoi împuşcăturile de pe alee şi, cel mai recent, atentatul nesăbuit al lui Dooley Brion la viaţa sa...

Calem ajunse la colţ şi se opri. Amorţeala din corp era dureroasă, mîna dreaptă i se umfla — un deget dacă mişca îl treceau toate năduşelile. Durerea din coaste nu putea proveni doar de la nişte simple vînătăi; după toate probabilităţile fusese serios betegit. Dar cu timpul avea să se tămăduiască, numai de i-ar fi dat să aibă timp. Întîmplările se ţineau lanţ, ca o forţă ce sporea încetul cu încetul, îndreptată numai spre el, tinzînd să-l zvîrle în uitare, încercnindu-l.

Scutură sălbatic din cap. Încă nu fusese răpus. Putea merge, deşi cu preţul chinului şi al efortului, iar mîna stîngă îi era la fel de sigură şi iute ca şi dreapta. Pentru asta îşi irosise destui ani de grea practică, de năduşeli.

Străbătea agale străzile. Oraşul era liniştit. Nici urmă de Harley Baskam. Trecuse de zece şi nu mai avea de făcut în noaptea aceea decît un singur rond. Sufla un vînt rece; folosi mîna sănătoasă ca să se înfăşoare mai bine în haină. Îi vîjîia capul şi simţea nevoia să bea ceva. Îşi înăbuşi această dorinţă şi îşi văzu de drum.

Oraşul îşi închidea porţile pentru noapte cînd Calem făcu ultimul rond şi porni pe strada Texas. Prăvăliile aveau obloanele trase şi mai toate cîrciumile erau de pe acum închise. La Operă se stinseseră luminile, doar la ferestrele în formă de evantai, de deasupra foaierului, se mai vedea un licăr. Deslușea parcă umbre de oameni în mişcare, dar nu putea fi sigur. Localul lui Cody

Clark, „New Frontier", era închis; poloboacele cu smoală sfîrîiau gata-gata să se stingă, iar ferestrele din față, cu geamuri sparte, aveau obloanele trase. Un bărbat, care închidea pe dinăuntru ușa de la intrare, făcu semn cu mîna, prin geam, spre Calem. Cîțiva oameni călări treceau pe stradă; un camion greu urui prin preajmă, îndreptîndu-se spre bariera orașului, în drum spre minele îndepărtate. Cizmele lui Calem bocăneau pe trotuarul de scînduri și amuțiră cînd trecură peste o porțiune numai gunoaie și lut, apoi din nou răsunară înfundat, în locul unde începea iar trotuarul.

Ajunse în dreptul tribunalului cu ușile duble închise, dădu colțul și se uită la placa luminată de un lampion, *Biroul șerifului*. Făcu o grimasă și deschise ușa. Doctorul Amos Wynn se așezase la pupitrul său, moțăind, cu capul lui ca de pasăre. Cînd Calem intră, tresări, îndreptîndu-se din șale. Pe un scaun de lîngă perete, cu spetează înaltă, ședea o femeie. Calem îngheță. Era doamna Brion; fața ei chinuită păstra urmele plînsului, ochii tiviți cu roșu erau ațintiți asupra lui.

Doctorul Wynn sări în picioare.

— Bună, Calem. Mi-am zis să te mai văd o dată pînă te duci acasă. Doamna Brion așteaptă și dînsa.

Femeia se ridică nesigură în picioare. Se vedea că era pe cale să nască. Corpul ei avea un aspect grotesc, umflat peste măsură.

— Întîi Dingo... acum Dooley, spuse încet.

Văzu că fața lui Calem se împietrește și clătină din cap.

— Nu-ți port gînd rău, domnule șerif. Ai făcut ce trebuia să faci. Dingo nu era bun de nimic, nici pentru el, nici pentru nimeni. Da, Dooley nu-i om rău, zău, nu-i rău, nici zgîrie-brînză. Doar că-i așa de mare,

de-aia n-a fost luat niciodată drept o ființă omenească și nu se pricepe la oameni. Oamenii totdeauna s-au purtat urît cu el și altceva nu știe decît să lovească îndărăt. Da-i bun... Dumnezeu știe cît e de bun.

Îl iubea pe uriașul ăsta primejdios. Gîndul acesta avu efectul unui șoc asupra lui Calem. Îi venea greu să considere astfel de oameni drept ființe umane, ca toate celelalte, la fel de vii și de reale precum el însuși. Și totuși ei nu erau doar niște nume, niște umbre pe fundalul vieții. Aveau o existență reală ca și a lui — dar mult mai tragică. Să fie căsătorită cu un netrebnic, cu un criminal ca Dingo, și tot timpul să iubească namila aceea cu minte de copil... Calem clătină din cap, încet.

— Eu cred că-l urăști pe Dooley, dom'le Ware. Da' nu te condamn cînd văd ce-a vrut să-ți facă. Ăsta-i un miracol că pîn-la urmă nu te-a ucis. Nimeni pînă acu' nici n-a-ncercat barem să-i țină piept... mărimea lui, puterea lui făcea să le-nghețe sufletu-n ei de frică... și-atunci au început să-l întărîte, să facă haz pe seama lui, și el știa asta da' n-avea încotro. Femeia se opri. Îl privea în ochi. Azi dimineață ziceam că nu de Dingo-mi pare rău... ci de'mneata. Da' nici nu credeam ce spuneam. M-am gîndit la toate astea și mi se pare că văd ceva ce foarte mulți niciodată nu văd. Adicătelea, nu-i vorba de persoana 'mneatale și de ce faci, e vorba de ce însemni 'mneata. Totu' nu-i să ucizi sau să fii ucis, ci să faci pe alți oameni să scape... de unii de teapa lu' Dingo. Respira anevoie. — Am înțeles toate astea cînd am aflat de încăierare. Nu l-ai omorît pe Dooley cînd s-a luat de'mneata, și numai Dumnezeu știe c-ai fi putut s-o faci, și nimeni nu ți-ar fi luat-o-n nume de rău. Asta mă-ndeamnă că sper c-ai să faci ceva și mai mult... și mai gren. Vocea ei deveni șop-

tită, joasă. — Ai putea să-l ţii pe Dooley, de o parte vreme-ndelungată, dom'le Ware, pentru ce-a încercat să-ţi facă. Şi cred că ălora la care le-a pus mîna-n păr o să le placă grozav. Da'poate că-ţi dai seama ce-ar fi pentru Dooley dacă rămîne închis mai multă vreme, ce-o să se aleagă de el. Dooley a mîncat o papară zdravănă, şi asta s-a-ntîmplat pentru prima oară. N-ai tras în el ca-ntr-un ciine turbat; l-ai înfruntat ca pe orice alt om, şi Dooley ştie asta. Are să-njure de mama focului, are să spumege de mînie, da' niciodată n-o să mai sară la 'mneata... pot să jur. Şi doar un cuvînt de la 'mneata i-ar putea reţine pe alţii ca să-l mai împingă la rele. Asta-i ce vreau să-ţi cer, să te rog cu lacrimi în ochi.

Femeia se lăsă încet, căznindu-se, în genunchi. Calem se apropie şi o ajută să se ridice.

— Nu trebuie să faci una ca asta în faţa mea, rosti, molcom.

Calem respira anevoie, conştient că doctorul Wynn îl privea atent. Se întoarse încetişor şi urcă scările. Descuie uşa şi pătrunse în arest. Charley Drew stătea la uşa celulei, cu ochii lui negri, luminoşi. Dădu din cap dar nu spuse nimic. Calem trecu mai departe. Se opri, într-o atitudine rigidă, dinaintea celulei lui Dooley. Uriaşul zăcea tolănit pe pat, cu picioarele atîrnîndu-i peste margine, mai jos de glezne. Ţinea ochii deschişi, pironiţi în tavan.

— Scoală, Dooley, rosti Calem.

Namila îşi roti ochii în jur. Faţa lui numai cicatrice era întunecată, plină de tăieturi şi vînătăi. Un ochi îl avea pe jumătate închis. Se ridică în capul oaselor, dar gemu din pricina efortului. Duse mîna la spate, apăsîndu-se, dar se puse pe picioare. Aştepta.

— Ţi-ai făcut pofta, Dooley... acum poţi pleca acasă.

Calem descuie uşa celulei. O dădu în lături şi Dooley ieşi. Îi trecuse furia, înlocuită de posomoreală. O clipă se uită în jos la Calem, de la înălţimea lui grozavă, apoi se întoarse şi porni pe coridor fără să vorbească.

— *Dooley*! Vocea lui Calem îl opri brusc locului; se răsuci pe călcîie, stînjenit.

Calem veni spre el, cu un pas domol, şi Dooley se dădu înapoi. În ochii lui trecu o umbră de frică. Fusese bătut şi, la fel ca un cîine ciomăgit, îi era teamă de omul care-l bătuse.

— Aş vrea să ştii, Dooley, de ce te las să pleci. Glasul lui Calem se auzea ca nişte lovituri de ciocan. — Ei bine, pentru că văduva lui Dingo se află jos, în aşteptarea ta. Din partea mea, puteai să putrezeşti în puşcărie pentru tot restul vieţii tale mîrşave. Dar din pricina ei, de hatîrul ei, îţi dau drumul. A căzut în genunchi ca să se roage pentru tine, Dooley. Auzi? A căzut în genunchi la picioarele mele. S-ar cuveni să fii mîndru de astă, Dooley... fiindcă te iubeşte. Da, pe tine, Dooley Brion! A căutat să te apere, întîi de Dingo, acum de mine... şi tu ce i-ai dat în schimb? Nici cît negru sub unghie!

Matahala stătea, zgîindu-se la el; încet-încet roşeaţa dispăru de pe obrajii lui hidos stigmatizaţi.

— E speriată, Dooley, reluă Calem, necruţător. A rămas singură singurică şi are nevoie de sprijinul unui bărbat... al unui bărbat puternic, Dooley. Şi, suflet blestemat, tu ai să fii bărbatul acela! Ascultă bine ce-ţi spun, căci, Dooley, dacă vreodată greşeşti faţă de ea, vin eu după tine. Şi n-am să trag cu pumnii, ci cu arma. Coborî mîna stîngă, şi cît ai clipi revolverul greu,

Smith & Wesson se îndreptă asupra lui. Dooley scoase un zbieret și o luă la sănătoasa. O clipă mai tîrziu cobora bocănind pe scări.

Calem vîrî arma din nou în toc. Charley Drew îl urmărea din priviri, fără să zîmbească.

— Are să priceapă felul ăsta de a i se vorbi, spuse el simplu; și Calem simțea că avea oarecum dreptate.

Cînd coborî în birou, nu mai era acolo decît doctorul Wynn. Auzi zgomotul înfundat, de copite, huruitul roților docarului. Trebuie să fi fost cel al lui Dooley și al văduvei Brion, întorcîndu-se la biata cocioabă și la cine știe ce viitor îi mai aștepta. Calem închise o clipă ochii: depăna în sinea lui o rugă fierbinte: *Doamne fă-le și lor parte de ceea ce n-au avut niciodată pînă acum.*

— Perfect, Calem, spuse doctorul Wynn, trezindu-l la realitate. Dă jos de pe tine boarfele alea. Ia să vedem ce-ți-a făcut gorila asta afurisită.

Vineri dimineață cînd Calem se trezi, tot corpul îl durea mai mult ca oricînd. Închise cîteva clipe ochii și se întinse precaut, ca să-și mai dezmorțească mădularele. Ațipi puțin, apoi un gînd îl făcu să se ridice în capul oaselor în pat, gemînd tare din pricina durerilor din mîna dreaptă. Se umflase dublu față de proporția ei normală. Doctorul Wynn era sigur că nu putea fi vorba de o fractură, dar asta nu însemna că n-o să dureze săptămîni pînă să poată folosi iarăși mîna ca de obicei. Scutură din cap, aruncă pledurile cît colo cu mîna stîngă, și-și balansă picioarele lungi peste marginea patului.

În timp ce se ștergea cu prosopul, după ce-și cufundase capul în apă rece, dădu cu ochii de un bilet, împăturit, pe masa de toaletă. Se încruntă și mai mult. Era

de la Taleen — voia să-l vadă în dimineaţa asta, şi-i sugera să facă împreună o plimbare afară din oraş, cu trăsura. Simţea nevoia, dorinţa puternică, de a-o vedea, la care se adăuga şi împotrivirea ivită din pricină că ştia ce avea să-i spună. Clătină capul, se privi în oglinda de la toaletă. Părul părea mai albit, ochii mai înfundaţi în orbite, lucind aproape de palizi ce erau. Petele galben-cafenii de pe faţă constituiau o dovadă a tăriei pumnilor lui Dooley şi cînd îşi scoase cămaşa de noapte, alte pete urîte, vinete-negre, apărură la coaste şi pe pîntece. Dar pe măsură ce se îmbrăca, durerea din trup începu să-l mai lase.

Îşi puse centironul cu arme; tresărind sub apăsarea acestuia peste mijlocul numai vînătăi. Apoi, voit, şi cu o iuţeală din ce în ce mai mare, îşi exersă stînga în manevrarea armelor. Lucră alternativ cu amîndouă pistoalele, încercîndu-le din orice poziţie în care putea să-şi răsucească trupul. Cînd se opri, fruntea-i era numai broboane de sudoare, dar se simţea mai sprinten, mai uşor decît în ultimele trei zile. Se spălă, îşi rase barba cu anume grijă. Cînd în sfîrşit îşi puse haina pe el, se cercetă în oglindă — nu-şi putea stăpîni un uşor tremur în picioare. Se ducea să o vadă pe Taleen, el singur cu ea! De cîte ori visase la clipa asta anume, şi acum...

Se sili să-şi alunge gîndurile. Coborî scările repede. Molly O'Brien îl întîmpină cu nişte ochi blînzi, plini de compasiune.

— Bună, Molly!

Se aşeză. Femeia îi turnă cafea în ceaşcă, rămînînd de o parte. Sticla de coniac era la îndemînă. Se încruntă văzînd-o, apoi scutură din cap şi sorbi din cafea. Termină în grabă şi părăsi hotelul.

Zece minute mai tîrziu, conducea o droşcă uşoară — luată cu chirie de la grajd — pe strada Texas, în jos. Mergea încet, atent la oamenii care se uitau la el. O văzu pe Taleen stînd în faţa hotelului. Privea în susul străzii, spre dînsul, şi-i zîmbi cînd trase de hăţuri să oprească. Sări jos. Nu scoaseră nici o vorbă cînd o ajută să se urce în droşcă, apoi sări şi el înăuntru. Îndemnă caii să gonească afară din oraş; liniştea care domnea între ei dură cîteva minute. Porniră spre vest. Trecură de nişte camioane încărcate cu marfă, de care grele cu minereu, hodorogind, cu cîte doi şi trei trăpaşi, caii trăgînd anevoie, aplecaţi înainte, din pricină greutăţii mari a poverii. În gara de încărcare şi descărcare a mărfii, la o milă depărtare de oraş, un marfar fluiera, şi pufăitul ritmat al locomotivei ajungea desluşit pînă la ei.

La prima geană de pini care tiveau drumul, coti, făcînd caii să urce panta lină a unui dîmb. Pe vîrful colinei îi struni din hăţuri; aveau la picioare cea mai mare parte a văii, întinzîndu-se la răsărit, către marile şesuri. Dincolo de care, munţii zbucneau spre înălţimi ameţitoare, vineţii pe cerul de cobalt.

O bună bucată de vreme, Taleen rămase cu privirile pironite în zare, apoi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, Calem, că a trebuit să se termine astfel, spuse ea. De fapt însă, totul s-a terminat cu zece ani în urmă, nu-i aşa?

— S-ar putea. Pentru tine.

— Pentru mine.

Se uită la el. Chipul ei era palid, ochii căprui, aproape bruni, întunecaţi. Acum băgă de seamă, pentru întîia oară că părul ei de un blond platinat avea, ici-colo,

fire de argint. Îi şedea bine şi se potrivea cu împlinirea obrazului ei oval.

— La drept vorbind, zise el, nu m-aş fi aşteptat să te mai găsesc vreodată, aşa că acum n-are să fie prea dureros. Omul îşi face uneori visuri, chiar dacă ştie că niciodată nu vor deveni aievea. Tu ai fost întotdeauna o parte din visurile mele, Taleen... şi vei fi întotdeauna.

— Mai există şi alte femei, Calem.

— În cazul meu, nu!

— Cred că nu vorbeşti serios, nu poţi vorbi serios. Există femei care te-ar putea înţelege şi accepta aşa cum eşti. Eu n-am izbutit să fac acest lucru cu zece ani în urmă — şi nu izbutesc nici acum. De fiecare dată cînd porneai pe stradă cu insigna de argint la vestă, simţeam că mor puţin cîte puţin. Te lăsam să pleci dimineaţă de dimineaţă fără a fi fost cîndva sigură, nici măcar o singură dată, că am să te mai revăd în viaţă. Asta a ucis ceva în mine. N-aş mai putea rezista. Te-am văzut aseară bătîndu-te pe stradă... ţi-am văzut chipul plin de sînge, lovit.. Ridică mîinile, într-un gest abia schiţat, ca şi cum ar fi vrut să-i atingă vînătăile de pe faţă, apoi şi le lăsă din nou în poală.

— *Ai fost* acolo? Calem se încruntă deodată. Mi s-a părut că erai aproape, ţinîndu-mă... dar cînd am reuşit să mă ridic, plecaseşi...

Ea clătină din cap, cu mîinile încleştate pe genunchi.

— Calem, tu nu poţi înţelege cum s-a petrecut. Am citit despre tine, despre lucrurile grozave pe care le-ai făcut... răsfoiam toate ziarele, mă aşteptam să aflu despre moartea ta, că ai fost împuşcat...

— Nu! Vocea lui se înăsprise. Taleen, lucrurile se schimbă. Nu-ţi dai seama? Va fi altfel...

— Poate, Calem, dar prea tîrziu pentru noi.

Nu se mai uita la el, ci spre contururile abrupte, de forme cubice, ale orașului. Șuieratul strident al trenului de marfă, pornind, se auzea limpede.

— Dar n-ar fi corect, nici din partea ta și nici din-tr-a mea, s-o ducem așa mai departe. Duse mîna la gît și desprinse ceva de-acolo. Întinse apoi mîna spre el. Calem văzu verigheta subțire, de aur, și se înfioră.

— Atunci, ai luat o hotărîre?

— Da, Calem, am luat o hotărîre. Mă întorc la Chicago. Divorțez acolo, în liniște. Am vrut să te întîlnesc astăzi... să-ți spun.. adio, Calem!

El luă inelul fără să se uite și-l vîrî în buzunar.

— Trebuia să mă aștept la asta. Și cu Dorry cum rămîne?

— Încă nu știu, Calem. Nu sînt sigură. Dacă mă mărit cu Dorry ar însemna să trăiesc aici, aproape de tine... n-aș putea să nu te văd, să nu aud despre tine...

Calem trase puternic aer în piept și ridică hățurile. Deși știa ce avea să-i spună Taleen, totuși a fost ca o lovitură, un sfîrșit a ceva ce niciodată nu-i aparținuse cu adevărat.

Drumul de întoarcere a decurs în aceeași tăcere care se așternuse cînd au ieșit din oraș. Opri la hotel, coborî. O clipă, în timp ce o ajuta, ținînd-o de braț, să se dea jos din trăsură, ea se află alături de el; îi simți mireasma subtilă a parfumului, care avea să-l chinuie. Apoi ea se întoarse, încet. Zîmbi și-i întinse mîna.

— Adio, Calem, șopti.

El își luă pălăria de pe cap și o urmări din priviri, pînă intră în hotel. Apoi se urcă din nou în droșcă și mînă în susul străzii. Lăsă trăsura la grajd. Se simțea

rău. I se părea că nu mai vede. Porni în pas iute, nerăbdător, ca să fie singur, să închidă ochii, să lupte împotriva sentimentului de solitudine și de pierdere de care era năpădit. Merse de-a lungul străzii Texas, coti orbecăind pe aleea care dădea în spatele primăriei și al biroului său.

N-a observat cînd Juan Tobrez s-a furișat în urma lui, ivindu-se dintr-un prag umbrit. În mînă îi licărea oțelul dezgustător al unui pumnal.

CAPITOLUL XII

Harley Baskam intră în acțiune

Cody Clark era un om cu oarecare sensibilitate și foarte puțin sperios, totuși o comunicare din partea lui Asaph Dean îl făcea întrucîtva să se frămînte. Ținea biletul în mînă; îl mototoli încet, întunecîndu-se la față. Nu găsi nici o aluzie la intențiile lui Dean, ci un mesaj cît se poate de lapidar: *Vreau să te văd.* Cody azvîrli biletul pe masa lui de lucru și se ridică în picioare.

Pe el îl tulbura ideea că o femeie de categoria Corei Dean se cam întrecea cu gluma. Dacă îi vorbise cumva lui Asaph despre legătura dintre ei, acest lucru l-ar fi compromis total; Cody se întunecă și mai mult. Vîrî mîna înăuntrul hainei croite pe corp; simți duritatea rece a revolverului micuț pe care totdeauna îl purta la el. Apoi zîmbi. Văduva lui Asaph Dean ar fi valorat milioane — iată un gînd demn de a fi luat în seamă. Dădu din cap solemn, și se îndreptă spre ușă.

Era prea devreme ca să deschidă localul „New Frontier"; servitorii curățau dușumeaua cu șomoioagele, presărînd în jurul barului rumeguș galben proaspăt. Un geamgiu potrivea noua fereastră de la fațadă; în curînd avea să apară și o firmă aurită. Cody împinse

ușile batante și ieși pe trotuar. Calul lui era legat de bara pentru pripon; îl încălecă ușor. Nu se grăbea, așa încît lăsă calul la pas, pe strada Texas. De îndată ce ieși din oraș, dădu pinteni calului și porni mai iute.

Reședința lui Asaph Dean era așezată pe o colină, cale de vreo trei mile în partea de apus a orașului — un amestec ciudat de arhitectură înzorzonată și de stil simplu. Oglindea oarecum primitivismul lui Asaph Dean, un parvenit care făcuse din nimic avere mare. Alesese ce era mai de valoare începînd cu domurile de un rococo strident și ornamentele în formă de ciucuri de la streașină și sfîrșind cu piatra greoaie de Colorado, cenușie, a clădirii principale. Cărămidă roșie și piatră cenușie; lui Cody îi plăcu efectul. Struni calul și își aprinse un trabuc. Continuă drumul în pas domol.

Pe peronul spațios din fața casei, un bărbat de culoare îi luă calul și Cody urcă repede scările. Ușa se deschise înainte de a fi ciocănit și Asaph Dean se încruntă.

— Bună Cody, mormăi, văd că ai venit devreme.

Asaph Dean avea un chip pătrat, în timp ce Dorry Dean unul rotund; pielea aspră dădea trăsăturilor lui șterse un ciudat aspect de granit. Încruntarea lui era ceva permanent, iar ochii de un cenușiu închis, păreau la fel de enigmatici ca și cei gălbui ai fratelui său. Cody se simți tulburat de aceeași emoție ciudată ca și mai înainte. Nu era o teamă fizică; desigur, nu se temea de acest om, ca persoană. Era poate forța covîrșitoare a lui Asaph Dean care îl făcu deodată să se simtă mic, de parcă Asaph ar fi fost în stare să-l strivească dintr-o lovitură. Zîmbetul sumbru al lui Cody îi miji pe buze; își trecu nervos mîna peste linia subțire a mustății.

Omul masiv îl conduse pe un culoar întunecat, pînă intrară pe niște uși lustruite, într-un birou. Pe pereți erau rînduite cărți; cotoarele legate în piele, cu litere aurite se înșirau mîndre. Cody știa, bineînțeles, că nici una dintre ele nu fusese citită de personajul din fața lui. Dean îi făcu semn cu mîna către un scaun și trase pentru sine un al doilea.

— Despre două lucruri vreau să-ți vorbesc, Cody, rosti el. Scoase o țigară de foi din vestă, rupse capătul cu dinții și o aprinse. Pufăia vîrtos, uitîndu-se pieziș la Cody, țintuindu-l din ochi. Am auzit, ieri, din gura celor de la „North American" că au de gînd să vină la Medicine Bend. Au închiriat terenuri pentru o topitorie, și construcția pornește în toamna asta, la început. Tu ești omul de la care au căpătat terenul.

Cody clipi, apoi încuviință din cap.

— Exact, și n-am intenția să fac un secret din asta.

— Hm! Bine, n-are a face. Dar eu voiam topitoria aici... în condiții preconizate de mine. Tu mi-ai luat-o însă înainte. Eu nu iau niciodată omului în nume de rău așa ceva. Treaba ta... numai că n-o să fie așa de lesne după cum poate ți-ai închipuit. N-o să rămîn cu buzele umflate. Am să ripostez. Te așteptai la asta... ești pregătit, fără îndoială. Voiam doar să știi.

Cody zîmbi și se ridică în picioare. Fusese mai simplu decît ar fi crezut; se simțea ușurat.

— Fiecare le știe pe ale lui.

— Stai jos, Cody. N-am terminat încă. Chipul lui Asaph Dean se înăspri cînd acesta se aplecă înainte în scaun. Clark, eu nu umblu cu cioara vopsită. Am luptat din greu pentru tot ce-mi aparține... și știu să mă apăr împotriva unor oameni ca tine. Astă noapte Gregg s-a întors beat acasă; nu-i a bine cu băiatul

ăsta, e un descreierat! A spus ceva despre tine și... Cora.

Cuvintele au venit pe neașteptate, ca un trăsnet. Lui Clark i se tăiară picioarele și căzu înapoi, în scaun. Se sili să rîdă, dar îi păru rău cînd auzi cît de dogit sună. Fața-i era lac de sudoare.

— I-o aiureală, Dean!

— Asta a fost și prima mea reacție, Cody. Dar o cunosc și pe Cora. Poate că-i adevărat, poate că nu. Nu mă privește ce se petrece între voi doi. Dar mă simt obligat să te previn... Dean se opri, dădu fumul afară într-un nor gros. Cody, sînt prea bătrîn ca să provoc pe cineva la duel, dar aș face-o. Dacă mă silești să procedez astfel, îmi voi lua anumite măsuri de precauție. În primul rînd, dacă m-ai ucide, Cora nu va primi nici o lețcaie din banii mei; al doilea, înainte de a părăsi casa asta, dau sfoară în țară că plătesc zece mii de dolari, fără alte întrebări, celui care te va omorî, fie că sînt în viață ori pe lumea cealaltă. Înțelegi ce vreau să spun, Cody!? Cred că da. Există destui care ți-ar tăia beregata și pentru a suta parte din suma asta. Dean se sculă în picioare. E tot ce-am avut să-ți spun. Ieși afară!

Cody își luă tălpășița. Era alb ca varul la față, fără pic de sînge în vine, parcă. Apoi, treptat, îl cuprinse mînia. Încălecă din nou pe cal, lovind bezmetic din pinteni. La naiba cu toate femeile! Trebuia să se aștepte la așa ceva, și partea afurisită era că Asaph nu glumea. Dacă ajunsese să-l provoace în halul ăsta... Cody se simțea încolțit. Un lucru era sigur — Dean trebuie să moară și încă al dracului de repede!

Doctorul Wynn era îngrijorat; îl așteptase pe Calem Ware în biroul lui mai bine de o oră, dar șeriful nu se arătase. Doctorul părăsi biroul, rămase un moment

afară, privind în stînga şi-n dreapta; se neliniştise. Îl văzu pe Calem dînd colţul pe alee — văzu şi umbra întunecată care se furişă dinapoia lui.

— *Atenţie, Calem!*

Instinctiv, muşchii lui Calem reacţionară chiar înainte de a-i fi ajuns la urechi cuvintele tunătoare ale acestuia. Sări într-o parte; prinse o înjurătură rostită printre dinţi în spaniolă; apoi un braţ de bărbat se smuci lîngă el, şi o lamă de oţel zgîrie cărămida roşie din zidul primăriei. Scîntei micuţe săreau în umbră. Braţul stîng, nevătămat, al lui Calem se repezi în jos şi revolverul Smith & Wesson îl atinse pe agresor în mînă. Cuţitul căzu pe pămînt, mexicanul scoase un ţipăt, apoi sări înainte şi o zbughi spre intrarea în alee. Calem ridică arma, dar pînă să tragă el, fugarul dădu colţul aleii către strada Texas.

Doctorul Wynn se uita atent la el. Calem se răsuci pe călcîie, picioarele sale lungi îl duceau în goană spre strada din faţă, scăldată în soare... veni la timp ca să-l vadă pe mexican, cam la o sută de paşi depărtare, luînd-o la fugă spre localul „New Frontier". Calem înălţă arma, ochi spatele acestuia, apoi clătină din cap. Coborî ţeava pistolului spre picioarele fugarului. Trebuia să pună mîna pe acest om viu, să-l facă să vorbească! Negreşit. Ochi cu băgare de seamă...

În clipa aceea Cody Clark intră în scenă. Îl văzuse pe Calem... văzuse silueta lui Juan Tobrez fugind... trase o înjurătură şi scoase un revolver micuţ. Trei pocnituri, cu un ecou scurt, precipitat şi slab. Mersul lui Juan Tobrez se întrerupse brusc — căzu prăvălindu-se greoi în praful străzii. Cody se apropie zîmbind.

— Ăsta n-a scăpat, Calem? spusă repede Cody. Te-a tăiat împuţitul ăla de mexican? Am văzut toată povestea.

Calem scutură din cap. Doctorul Wynn ieşi din alee, clipind şi tamponîndu-şi faţa cu batista. Şeriful trecu pe lîngă Cody şi se duse lîngă mexicanul care zăcea la pămînt.. Pe sub el, sîngele se prelingea în praf. Calem îi pipăi pulsul slab, la beregată. Doctorul Wynn se uita ţintă la dînsul. Calem clătină din cap abia perceptibil. Se ridică în picioare.

— Ai lovit în plin, Cody, zise Calem. A murit.

— Atîta pagubă! mormăi Cody. Cred că am intervenit la timp, nu-i aşa, şerifule?

O clipă, Calem mîji ochii, apoi încuviinţă din cap.

— Din punctul tău de vedere, Cody, cred că da.

— Adică ce vrei să spui?

Cody împietrise.

— Orice-ţi face plăcere. Calem dădu din umeri. A murit. N-aş fi vrut să se întîmple asta. Ar mai fi putut vorbi... şi, cred că pe amîndoi ne-ar fi interesat ce avea de spus. Nu vreau să te mai reţin, Cody. Mulţumesc că m-ai ajutat.

— Nu face nimic, oricînd.

Cody plecă. Faţa îi era albă ca varul, ochii gînditori, cu o expresie de îngrijorare reînnoită.

Doctorul Wynn îngenunchease lîngă cel doborît.

— Ajută-mă să-l duc la tine în birou, Calem.

Cei doi îl traseră pe rănit de-a lungul aleii. Lumea se îngrămădea în urma lor; Calem se opri o clipă.

— Vedeţi-vă de treabă, porunci. Doar nu-i prima oară că daţi cu ochii de un om mort.

Ajunşi înăuntru, doctorul Wynn lepădă haina de pe el şi îşi sumese mînecile.

— Dă-mi nişte apă, Calem. Cît se poate de multă şi dacă e fierbinte cu atît mai bine. Apoi o să am nevoie de cîteva cîrpe curate.

Calem ezită.

— Doctore... există șanse să trăiască barem atît cît să poată vorbi?

Doctorul Wynn scutură din cap.

— Nu știu. O șansă există totdeauna. Ei, și acum dă-i drumul, hai, grăbește-te cu apa aceea!

Cody lăsă calul în fața localului „New Frontier" și traversă strada. Vinerea nu se dădea matineu, așa că Opera era închisă. Una din ușile principale rămăsese neîncuiată. Dădu buzna înăuntru. Răsufla din greu și era tot numai sudoare. Odată intrat în clădire, înjură încet, pe întuneric, bîjbîind drumul pînă la scări, pe care le urcă agale. La ușa lui Dorry șovăi, apoi se auzi un glas strigînd:

— Intră, Cody.

Era Dorry.

Proprietarul tripolului deschise larg ușa și intră. Statura masivă a lui Dorry se contura întunecată în lumina ferestrelor în evantai. De o parte, pe un scaun rezemat de perete, cu pălăria trasă peste ochi, ședea Harley Baskam.

— Afurisită afacere, Dorry... toată chestia ne-a explodat în obraz!

Zîmbetul teatral al lui Dorry îi încremeni pe buze. Harley Baskam își tufli pe spate pălăria care-i ascundea ochii strălucitori, umezi.

— Ce mai e și asta? întrebă. Ce se petrece aici, Dean?

Dorry ridică din umeri.

— Cody, mi se pare, a băgat-o pe mînecă.

— Eu? Pe naiba! Chiar acum l-am ucis pe Juan... voia să înfigă un cuțit în spinarea lui Calem Ware... dar blestematul ăla de medic s-a vîrît pe fir. A trebuit

să-l ucid pe Juan, ca nu cumva Calem Ware să-i scoată viermii din nas. Calem însă a mirosit ceva, am înțeles din felul cum vorbea.

— Ce joc tîmpit mai e și ăsta? Harley Baskam lăsă scaunul să cadă încet. Eu credeam, Dorry, că totul se face cu cea mai mare precauție!

— Așa și este, Harley, interveni Dorry, iute. Ești tulburat, Cody. Gîndești prea mult... și prea dai altora prilej să aibă bănuieli. Calem, fără îndoială a mirosit ceva în privința ta... ne așteptam la asta.

— Ne așteptam, zău? repetă Cody, sarcastic. Ehei, poate te așteptai ca frate-tu, capsomanul ăla, să-și vîre nasul și în treburile altora, nu-i așa? Știi unde am fost? Tocmai la locuința lui Asaph, și ce-a spus nu mi-a venit bine. A prins din zbor tărășenia noastră, zicea că nu se lasă el cu una cu două.

Dorry se întunecă la față, apoi, tot așa de brusc, își reveni.

— A noastră? A aflat că am și cu un amestec aici, Cody?

Cody Clark dădu din colț în colț.

— De unde dracu să știu? Nu mi-a spus, dar cu siguranță știe că nu-s singur în treaba asta.

— Se prea poate, Cody. Dorry Dean își închise ochii căprui. Răsuci scaunul ca să se uite pe fereastră. Holbă ochii, privind, o clipă, fix strada, înainte de a aduce scaunul în aceeași poziție. Am avut și eu unele îndoieli asupra ta, Cody. Cînd tînărul Gregg a trăncănit despre tine și Cora.. atunci am venit de acasă. Nu mi-aș fi închipuit că ai putea fi în halul ăsta de tîmpit!

— Nu primesc lecții de la tine! sări proprietarul de tripou.

— Nuu? Ba cred c-ai să primești, Cody. Te-ai învîrtit peste tot cu Cora.. Ai fost destul de smintit

cînd ai mizat totul pe-o carte. Dar lucrurile au luat o întorsătură bună, Cody. Nu pe *noi* ne-a prevenit Asaph, ci pe tine, numai pe tine. Aș putea bănui ce ți-a spus de-a dat strechea în tine. Să-ți fie de bine, lua-te-ar dracu! Treaba ta... fii cu ochii în patru! Asta n-are cu mine nici în clin nici în mînecă!

Se înfruntară unul pe altul peste masa de lucru spațioasă; Cody răsufla din greu. Apoi, brusc, făcu un gest cu mîna dreaptă spre haină.

— *Nici o mișcare!*

Harley Baskam sta în picioare. Ținea în mînă un revolver colt „Frontier Model", cu țeavă lungă. Cody îngheță locului, i se dusese tot sîngele din față.

Dorry Dean oftă adînc. Ridică mîna dreaptă de pe masă. Pregătise un Derringer micuț cu două țevi. Îl aruncă înapoi într-un sertar al mesei lui de lucru.

— Mulțumesc, Harley. Ai salvat viața unui nebun de legat. Mai bine așa, desigur. Nu se cade să ne batem între noi ca chiorii!

— Să mor, dacă n-ai dreptate! mîrîi texanul cu barbă blondă. Da' ați cam luat-o razna amîndoi, și nu-i bine deloc. Vi se pare că l-ați prins pe Dumnezeu de-un picior. Da' nu-i așa. M-ați băgat și pe mine în jocu' ăsta și, zău, vreau să-l duc pînă la capăt! Străbătu încăperea, cu dreapta strecură arma înapoi în haină, apoi îi arse una lui Cody peste față. Lovitura răsună puternic. Încă o greșeală boacănă ca asta, Clark, și te ucid eu, cu mîna mea. Cu cît văd despre ce este vorba aici, cu atît îmi place mai mult. Da' nu pot spune același lucru despre voi doi, și mă-ntreb dacă o să fiți în stare să luați ce vi s-a oferit pe tavă.

— Cred că ai vorbit destul, Harley, spuse Dorry.

— Cuum? He, he, n-aș crede. N-am venit să cerșesc nimic... voi ați trimis după mine. De trei zile vă

ascult balivernele şi mă gîndesc ce idiot aţi procedat. Tu, Cody... parcă te-ai tîmpit. Întîi ai tocmit un tîriie brîu ca Dingo Brion să doboare pe unul ca şeriful Calem Ware... mai mare rîsul! Şi pe urmă pe mexicanul ăsta nătîng... singurul lucru pe care-l puteai face era să-l ucizi, Cody, că dacă punea şeriful mîna pe el viu, l-ar fi silit să vorbească. N-ar fi fost hazliu? Calem Ware nu-i poliţist de oraş, cu baston de cauciuc. El e şerif de frontieră, şi-i trecut prin ciur şi prin dîrmon. El' îi zice mereu cu arma. La naiba cu legile scrise. Ai să reziştî împotrivă lui ca un fulg de zăpadă în iad. Se oprî, răsuflînd anevoie. Chipul lui era o mască de corupţie, din oţel. Da' n-o să mai fie aşa. Mă ocup eu de oraşu' ăsta. Las' pe mine. O să-l doborîm pe Calem Ware cu nasu-n ţărîna de pe strada Texas... şi pe urmă ne aşezăm toţi trei să-mpărţim cea mai gustoasă ciorbă care s-a pomenit vreodată.

Dorry Dean se legăna în scaun înainte şi înapoi, uitîndu-se atent la ţintaşul bărbos.

— Vorbe şi iar vorbe, Harley, spuse domol.

Baskam se întunecă, apoi zîmbi din nou. Ochii lui fără culoare păreau acum că se dilată.

— Vreau să ridic ancora, zise, încet. Să pornesc chiar acum la acţiune!

CAPITOLUL XIII

Țărîna de pe strada Texas

Simțea mai aprig ca oricînd presiunea aceea mistuitoare în capul pieptului, și tremurul mîinilor. Bătaia luată de la Dooley Brion îi nimicise ultimele rezerve, își dădea seama de acest lucru. Cînd nevoia de energie și precizie era mai mare, tocmai atunci rămînea de căruță. Calem Ware își trecu îngrijorat mîinile peste ochi.

După amiază; biroul se afla în semiobscuritate. Era zăpușeală și un aer stătut, deși ținea fereastra deschisă. Se ridică din locul unde ședea dinaintea biroului cu capac glisant. Se duse la geam și rămase acolo privind afară. O străduță murdară, numai gunoaie — Doamne, cîte străzi întinate a mai străbătut, și de cîte ori îl cuprinsese oboseala care se risipea doar cînd trebuia să intre în acțiune... De astă dată are să fie altfel... un fior îl trecu prin tot trupul lui subțiratic. Era horcăitul prevestitor al fiarei. Aproape, mai aproape ca oricînd. Își sprijini mîna stîngă de cerceveaua ferestrei și parcă o simți cum vibrează de acel sunet perceptibil. O fiară hămesită, pîndindu-l prin întinderile pustii ale vestului, și acum încolțindu-l ca să-l omoare. Astfel gîndea și această senzație înspăimîntătoare n-o putea

destrăma. Pentru un luptător cu arma în mînă vine întotdeauna o vreme cînd prea se îngrămădesc multe încurcături, prea multe griji îi năpădesc mintea și-i slăbesc brațul; cînd sosește clipa asta, tot ce-i rămîne de făcut este să moară..

Clătină din cap, alungînd gîndurile negre. Se retrase de la fereastră. Era încă devreme și avea nevoie de odihnă. Urcă scara și încuie ușa în urma lui.

— Te-a prididit oboseala, Calem?

Charley Drew își vedea mai departe de interminabilul joc de unul singur, cu cărțile întinse dinaintea lui, pe masa rudimentară.

— Aș vrea să fac ceva, Charley, rosti Calem. Naiba știe ce...

— Avem cu toții astfel de zile.

Calem încuviință din cap și trînti la loc ușa celulei, fără să o încuie. Făcu domol cîțiva pași și se scotoci în vestă după o țigară de foi. Găsi, îi aruncă una lui Drew, după care le aprinse pe amîndouă.

— Charley, aici, în Medicine Bend, lucrurile se apropie de un deznodămînt. Calem suflă încet fumul. Dacă se întîmplă ceva — ești un om liber. Părăsește orașul. În biroul meu de jos găsești ce-ți aparține. Calul tău se află în grajd. Altceva n-am ce să-ți mai spun decît ceea ce, presupun, știi la fel de bine ca și mine și anume că numai un nebun de legat s-ar mai putea gîndi la răzbunare.

Charley zîmbea într-o doară.

— Ai vreo idee, Calem?

— Prea multe, al naibii de multe și nici una realizabilă. Cu siguranță că e Cody Clark la mijloc... E băgat pînă peste cap... dar nu e singur. Poate că mai e și Asaph Dean, sau doctorul Wynn... la dracu, ai putea fi chiar și tu sau Dorry, mai știi.

Zîmbetul lui Drew se şterse pe nesimţite.

— Un lucru — cînd vrei să trişezi trebuie să-ţi asiguri asul. Eu sînt în măsură să ştiu.

— Nu te amesteca, Charley. E jocul meu. Se opri măsurînd încăperea în lung şi-n lat. Prea sînt de mult în slujba asta — mă pricep eu să-mi apăr pielea, dar...

— Aş putea face ceva dacă lucrurile nu merg după cum ţi-ai pus în gînd?

Calem se opri locului şi se răsuci, încet. Încuviinţă din cap.

— Mi-am încheiat testamentul. Sînt căsătorit, Charley. Am avut ceva bani şi mi-am cumpărat o fermă, mai spre vest de aici. M-am gîndit că poate într-o zi o să ajung să-mi petrec timpul acolo. Dar Cody are dreptate cînd spune că sorţii de izbîndă s-au micşorat.

— Aşa e totdeauna cînd jocul e pe sfîrşite, rosti Charley Drew, monoton. Începi să joci pe sume mari cînd simţi că zilele ţi-au intrat în sac. Poate că aşa e şi cu Cody Clark.

— Poate. I-am cerut doctorului Wynn să aibă grijă de ea — de soţia mea — să primească tot, în afară de arme. Astea ţi le las ţie, Charley.

— Niciodată n-am văzut o pereche de arme pe care să le fi dorit mai puţin; oricum, îţi mulţumesc, Calem. Jucătorul de cărţi mijì ochii. Poate să mă folosesc de ele chiar aici.

— Adu-ţi aminte, ţi-am spus să nu te amesteci.

— Mi-aduc aminte. Drew oftă. Nu prea am obiceiul să cer unui prieten să joace cu mine, dar sînt şi excepţii. Facem o partidă, Calem?

— Banii pe masă, Charley. Am la mine patruzeci de dolari.

— Destul de bine. Şi eu am tot pe atît. Ce-ai zice să mergem cel mult la trei dolari?

— E bine așa. Fă cărțile.

Cea mai mare parte a timpului au jucat în tăcere și jocul a fost strîns. Pe măsură ce trecea timpul, Calem simți că se relaxează, treptat-treptat starea de tensiune îi scădea. Cîștiga într-una. Fie că potul era de zece dolari sau de o sută de ori mai mare, Charley Drew mergea la cîștig. Era un cartofor înveterat, cutezător, gata oricînd să profite, dar jocul metodic al lui Calem îi reteza apa de la moară. Mai mult decît atît, era o mostră de noroc de care Calem n-avusese niciodată parte pînă atunci. El nu putea să piardă. Stropi mici de sudoare se iviră pe fruntea lui Charley Drew; trase încet o înjurătură.

— Fi-ți-ar bafta a naibii... nu te mai părăsește?

Calem se încruntă.

— Poate că da.

Charley Drew începu numaidecît să rîdă.

— Chestia e că n-am avut niciodată un adversar atît de băftos. Puteam să te trișez cu ochii închiși... dar naiba să mă ia dacă aș fi vrut să cîștig un pot de la tine, în condițiile astea!

Se întuneca în celulă cînd Drew dădu din nou cărțile.

— Asta-i. Sînt lefter. Zîmbi. N-ai vrea să pui cincizeci de dolari pe calul meu?

— Pune miza, Charley. Îți spun ce-am să fac.. taie cărțile, dacă eu cîștig, tu îmi făgăduiești să te ții departe de încurcăturile mele.

Drew încuviință domol din cap.

— Nu pot refuza un rămășag. Nici măcar unul ca ăsta.

Calem amestecă de astă dată cărțile, le împărți.

— Cartea mai mare cîştigă. Numără patruzeci de dolari şi-i puse pa masă. Charley Drew se linse pe buze, apoi tăie. Era un şeptar. Oftă.

— Dă-i drumu', Calem. Ai să cîştigi.

Dar nu cîştigă. Trase un trei de treflă. Se uită bine, încruntat. Charley Drew zîmbi, trase banii spre el.

— Mulţumesc, sîntem chit. Mai încercăm? Cred că te-a părăsit norocul.

— Acum nu, Charley. Ai cîştigat, totuşi...

— Taci din gură, Calem, sau o să-mi închipui că vrei să-mi tragi chiulul la rămăşag. Ai de gînd s-o porneşti la drum? Curînd vine şi haleala... în orice caz prea se dă multă pentru un singur om.

Calem mai ţinea în mînă treiul de treflă. Clătină încet din cap.

— Trebuie să-mi fac rondul. Mă întorc mai încolo.

Charley Drew reluă jocul de cărţi de unul singur după ce uşa se auzi închizîndu-se cu un zăngănit în urma şerifului. Mînuia cărţile cu dexteritate, într-un ritm neîntrerupt. Se încruntă. Nu ieşeau la număr. Strînse cărţile laolaltă, le amestecă şi le întinse din nou. Iarăşi nu ieşeau la număr. Le socoti pe îndelete. Cincizeci şi una. Lipsea o carte. Ochii lui negri se mijiră şi se uită dus pe gînduri la uşa închisă din capătul arestului.

Taleen Ware sta rigidă dinaintea oglinzii frumos lucrate din salon, şi imaginea chipului ei i se părea aproape stranie. Era palidă, ochii cu cearcăne negre, de atîta plîns. Îi închise domol şi îşi acoperi faţa cu mîinile. Fusese greu, mai greu decît şi-ar fi închipuit că e posibil — să-i spună adio lui Calem. Cu zece ani în urmă împărtăşiseră doar pentru cîteva luni viaţa laolaltă şi de atunci trecuse multă vreme. Totuşi, îşi

putea aminti clipele petrecute alături de Calem, pe cînd altele, clipe mai importante, le dăduse uitării. Jocul luminii focului pe chipul lui, chiar și atunci cu trăsături aspre, nete, cu ochii aceia cenușii plini de dîrzenie, care parcă niciodată nu șovăiau...

Clătină iute din cap. Totul se terminase. Nu putea să se înhame la chinul pe care l-ar fi atras după sine viața alături de Calem. Noapte de noapte, cînd ar străbate străzile, inima ei s-ar afla în preajma lui, bătîndu-i de spaimă la fiecare colț întunecat pe unde ar trece. Orice țipăt, orice urlet, orice detunătură auzită în noapte, ar fi fost pentru ea un chin groaznic. Nu exista altă cale — și totuși, în sufletul ei, mai era și un firicel de ură față de sine însăși. Se purta ca o lașă, ca o egoistă. Calem o iubea; n-o uitase niciodată. Avea nevoie de ea, poate în mai mare măsură decît au majoritatea bărbaților nevoie de o femeie. Să-l ajute, să vegheze alături de el, să înfrunte primejdiile pe care le-a înfruntat el, și să-l sprijine să le uite... Prea tîrziu pentru regrete. Prea tîrziu pentru orice.

Se auzi o bătaie slabă în ușă. Tresări.

— Da? strigă ea.

— Eu sînt, Dorry. Pot să te văd o clipă, Taleen?

Ea se ridică în picioare, se întoarse la oglindă, își șterse lacrimile de pe obraji. Avea ochii roșii, dar acum nu mai putea face nimic.

Deschise ușa și Dorry intră. Zîmbea, ținea în mînă un buchet mare de trandafiri. I-l întinse, stîngaci. Taleen îl luă și-l așeză într-o vază.

— Mulțumesc, Dorry. E frumos din partea ta. Totdeauna te-ai purtat frumos.

— Da? Zîmbetul de pe fața rotundă a acestuia se spulberă. Poate că n-am ales bine momentul, Taleen, dar aș vrea să știu în ce poziție mă aflu. M-am... m-am

gîndit că cel mai bun lucru pentru tine ar fi să pleci pentru o vreme în est. Aș veni și eu acolo... dacă...

Ea clătină din cap, încet.

— Nu te poți eschiva la infinit, Taleen. Mai curînd sau mai tîrziu, tot trebuie să iei o hotărîre.

Se întoarse cu spatele. Era inutil să mai aminе. Nu se putea preface și, alături de Dorry, gîndindu-se la el, ducînd viața împreună — ar fi izbutit, poate, să-și vindece rana care simțea că i se deschide în suflet.

— Îmi pare rău dacă par stupidă, Dorry. Cred că orice femeie se hotărăște pe loc, chiar dacă trebuie să-și ascundă hotărîrea, să răspundă evaziv. Știi... știi, cred că nu te iubesc, nu în felul în care ai dori tu.

El dădu din cap.

— Nu sîntem copii, Taleen. Eu am trecut de patruzeci de ani, iar tu ești o femeie în toată firea. Știi ce-i în inima ta. Nu spun că l-aș putea înlocui pe Calem... nici prin gînd nu-mi trece să încerc măcar. Dar ne-am putea înțelege, tu cu mine. Nu există bariere, nu văd ce ne-ar împiedica. Putem trăi la New York, Chicago, oriunde-ți place. Acolo sînt alți oameni, alte preocupări. Cu timpul...

— Am să uit? Asta ai vrut să spui, Dorry? Zîmbetul ei era molcom, dulce-amărui. Ce nu-nțelegi tu, Dorry, este că am atît de puțin de uitat. Șovăia. Dar cunoscînd ceea ce simt, dacă tot ai mai vrea să fii cu mine..

— Știi foarte bine că da!

— Atunci, dacă-mi dai timp... mă mărit cu tine.

Veni aproape de ea, dar nu făcu nici un gest să o atingă; asta o determină să se simtă rușinată. Îl sărută, delicat, și o clipă Dorry își petrecu brațele în jurul ei. Îi simți tremurul corpului, apoi el se dădu un pas înapoi, răsuflînd anevoie.

— Te iubesc, Taleen. Voi încerca să-ți arăt cît de mult de iubesc. O să ai tot timpul de gîndire pe care-l dorești. Pot aștepta. Nu încerc să-ți spun ce înseamnă asta pentru mine. Dar poți fi sigură că omul cel mai mîndru, cel mai fericit din toată regiunea se numește Dorrance Dean.

Cînd rămase din nou singură, se uită în oglindă căutînd să zîmbească. Fața-i era palidă, împietrită, privirile răvășite. Apoi, încet, se porni din nou pe plîns.

Cody Clark era beat. Stătea pe trotuarul podit din fața localului „New Frontier", împresurat de zgomotele orașului. Rînji cu viclenie cînd luă o bucată de cretă roșie ca să scrie pe tablă.

— Cine pune rămășag? zbieră el. Pun doi contra unu' că șerifu' a băgat-o pe mînecă. Doi contra unu' că Harley Baskam îl doboară pe șerifu' nostru care poartă medalie de tinichea!

— Ești beat, Cody, lua-te-ar dracu! Cody se îndreptă din spate ca să fixeze chipul cu favoriți al doctorului Wynn. Micuțul doctoraș mormăi din nou. Nu-i de-ajuns balamuc în orașul ăsta ca să mai faci și tu?

— Naiba să te ia, măi frînge-oase! urlă din nou Cody. Se strînsese lume acolo, înțesînd strada, împingîndu-se în local. Poloboacele cu smoală ardeau cu flacără înaltă, iar toboșarul în uniforma lui țipătoare bătea nebunește în darabană. Știu eu de ce-i aici Baskam... crezi că-i un secret? Ha, ha! A venit să-i aducă un ultim salut lui Calem Ware, de-aia a venit!

Doctorul Wynn se dădu înapoi cînd Cody se aplecă spre el, pus pe harță, apoi un bărbat cu barbă trecu pe lîngă dînșii. Era scund, zvelt, cu un păr blond cîrlion-

țat, sub gardinile largi ale pălăriei Stetson, pe care o purta.

— Tacă-ți gura, Clark! exclamă printre dinți. Vorbești ai naibii de mult!

Cody se îndreptă din șale ca și cum celălalt l-ar fi lovit.

— Aa, fir-ar al naibii, făceam și eu haz..

— Atunci fă-l mai tîrziu!

Harley Baskam se întoarse domol, privind mulțimea, iscoditor. Avea o față osoasă, brăzdată de crețuri din pricina încordării. Mișca nervos mîna dreaptă, plesnind-o de stînga, cu palma desfăcută. Oamenii se învîrteau în jurul lui, fără să-l atingă vreodată. Un zîmbet îi încreța linia subțire a gurii.

Doctorul Wynn dădu să plece cînd vocea lui Harley Baskam îl opri.

— Mi se pare că îi ești prieten lui Calem, spuse. Vorbea cu accentul celor din Texas. Și eu îi sînt. Am o treabă cu el care a tot fost amînată de multă vreme. Dacă-l vezi, spune-i că-l aștept.

Toba își încetă bătăile cînd Baskam începu să vorbească; liniștea se așternu peste mulțimea strînsă. Cuvintele lui Baskam, rostite molcom, răsunară deslușit. Doctorul Wynn făcu un pas îndărăt, apoi încă unul. Pe urmă, o mînă îl prinse și îl ținu așa.

— Lasă, doctore... l-am auzit. Calem Ware trecu pe lîngă doctorul Wynn.

Înalt, zvelt, era înclinat puțin înainte, mîna dreaptă, la care fusese rănit, atîrnîndu-i liberă, lateral.

— Bună Harley!

Acesta încremeni. Ceva aidoma unui șoc electric păru să treacă prin trupul lui subțiratic, și tot atît de brusc se destinse. Începu să rîdă.

— Salve, Calem. Văd că-ți amintești de mine.

— Da, îmi amintesc.

— Aa, așa cum îți amintești de Ben Wryson, poate?

— Întocmai așa! Calem se oprise la zece pași de texanul mic de statură. Harley, există o lege în Medicine Bend pe care noi nu totdeauna o aplicăm. Este vorba de portul de arme pe stradă. Rămîne la voia șerifului din acest oraș cînd să o aplice. De pildă, în cazul de față. Îți iau armele.

Oamenii făcură o mișcare îndărăt. Era ca și cum moartea, cu coasa ei mută, i-ar fi atins; se dădeau la o parte din cale-i, înfricoșați pînă și de cea mai slabă atingere. Cercul din fața localului „New Frontier" se lărgi. Butoaiele de smoală aruncau umbre prelungi, jucăușe, în stînga și-n dreapta, peste chipurile oamenilor, peste panourile stridente de dinaintea localului.

— Nu, Calem, se împotrivi Harley Baskam, liniștit. Nimeni nu-mi poate lua armele.

— Atunci, folosește-le.

Provocarea era categorică și aspră. Calem duse mîna într-o parte, în dreapta, apucînd cu stînga mînerul armei. Dar Harley Baskam se mișcă uimitor de iute. Se aplecă înainte, apoi în spate și arma îi apăru în mînă. Pistolul cu țeavă lungă străluci la lumină și primul glonte răbufni, mai înainte ca șeriful să fi scos arma din toc.

Calem înlemni. Pălăria albă îi zbură cît colo de pe cap. Sîngele țîșni șiroaie peste fața lui slabă, ca de vultur. Se clătină, pe jumătate aplecat, apoi căzu, greoi. Un oftat șuierător se desprinse de pe buzele mulțimii. Apoi răsună rîsul isteric al lui Cody Clark, și Harley Baskam păși înainte, cu arma pregătită pentru împușcătura de siguranță.

Doctorul Wynn îi sări în față. Mîinile lui ca niște gheare se înălțară, ținînd arma lui Calem. Era îndrep-

tată în clipa aceea asupra lui Harley Baskam, care înainta.

— Nu mai trage, Baskam! strigă doctorul. Ajunge... e mort!

Harley Baskam se opri din mers, făcînd fețe-fețe. Ținea arma prea jos ca să o mai poată înălța înainte ca degetul nervos al doctorului Wynn să fi apăsat pe trăgaci. Avea șanse prea reduse. Harley Baskam se dădu îndărăt, schimonosindu-se.

— Bine, dom'le, spuse încet. Fie cum zici. Cu Calem Ware m-am răfuit. Dar să te ferești din calea mea... te previn.

Risul lui Cody Clark se revărsă din nou.

— Marele luptător, șeriful din Medicine Bend... marele Calem Ware. Scuipă cu răutate. Așa, oameni buni, băutura e înăuntru. Orașul și-a deschis larg porțile... e declarat deschis!

Lumea dădu buzna în local. Toboșarul bătea de mama focului. Urlete, hohote sălbatice de rîs răsunau peste tot. Cineva descărcă un cartuș în aer, cu nesăbuință. Un călăreț trecu în goană, trăgînd cu arma.

— Calem e mort! Calem Ware e mort! se auzeau zbierete repetate la tot pasul.

Doctorul Wynn a fost lăsat singur cu trupul lui Calem Ware. Tony Cabrillo, frizerul, se apropie nervos. Se aplecă.

— Vai, dom'doctor... c-c-redeți c-că l-l-a îm-m-pușș-cat m-mor-tal?

Doctorul Wynn înălță capul. Avea ochii în lacrimi.

— Lasă trăncăneala, Tony! Înghiți cu greutate. Fir-ar să fie, pesemne c-am îmbătrînit. Ajută-mi, Tony, să-l duc de-aci.

Tony se îndoi ca să-l apuce pe Calem de picioare, apoi sări îndărăt, scoțînd un țipăt de uimire.

— Da', dom'do-do-doc-tor... n-n-nu-i...

— Știu, Tony, fir-ai al naibii! mormăi doctorul Wynn. Am spus-o anume pentru Harley Baskam. Acum, hai să-l luăm de aici înainte ca cineva să descopere că nu-i mort!

CAPITOLUL XIV

Un oraș înnebunit

Cîțiva ani mai tîrziu, doctorul Wynn avea să caracterizeze destul de bine situația, spunînd: „Niciodată în viață n-am văzut un oraș ducîndu-se mai iute de rîpă".

De fapt, în vest, asemenea lucruri se mai petrecuseră de multe ori înainte. Dodge City, Hays City, Amarillo, Central City, toate au trecut prin aceleași transformări dramatice. Totuși, două lucruri au făcut remarcabilă decăderea orașului Medicine Bend. A avut loc într-un timp record și s-a realizat prin Harley Baskam.

Mărunțel, pirpiriu, Baskam avea în suflet o notă de cruzime rece care-l deosebea de ceilalți oameni și în special de alți luptători cu arma. După 1870 își făcuse „studiile" la San Antonio — ani cu o efectivă înrîurire asupra sa. Pînă la moartea lui Ben Wryson, Harley Baskam trăise ca o broască mică într-o baltă foarte mare; după aceea a fost prea tîrziu căci îi lipsea voința neînduplecată de a se impune în lupta pentru putere care a urmat. Cînd Baskam a părăsit San Antonio în vreme ce John Wesley Hardin umbla pe stradă cu limba scoasă după el, și-a luat pe veci tălpășița din Texas.

Anii următori au fost, în mare, ani buni pentru Harley Baskam. Iute la minte, un oportunist cu revolverul în mînă, dibaci şi rapid în mînuirea armei alese, iată ce l-a ţinut în viaţă, pe socoteala prea multora care au umplut mormintele. Fusese plătit nici mai mult nici mai puţin decît cu o mie de dolari, bani gheaţă, ca să ia parte la o încăierare dintr-un oraş, şi ucisese un om la o bătaie dintr-o cîrciumă, pentru un pahar de bere în valoare de cîţiva cenţi. Cînd Dorrance Dean a trimis după el, trăgea targa pe uscat, situaţie care nu-i convenea deloc. Şi ceea ce i s-a părut la început doar o treabă de trăgător rutinat, a înflorit în ochii lui inteligenţi luînd proporţii uluitoare. Medicine Bend nu era de lepădat şi Harley Baskam avea să fie omul care va trage din plin foloasele.

Desigur, existau şi anumite probleme de înfruntat şi Harley Baskam le-a întîmpinat într-o manieră tipică, cu cizma piciorului stîng călare pe bara de alamă a localului „New Frontier", cu mîna stîngă turnîndu-şi whisky dintr-o sticlă aflată la îndemînă, iar cu dreapta totdeauna la un deget de mînerul negru al revolverului Colt.

În primul rînd, trebuia să ţină seamă de Cody Clark. Buzele subţiri ale lui Harley Baskam se despărţiră ca să strecoare între ele păhărelul de alcool. Îl goli dintr-o înghiţitură, apoi îl puse jos cu băgare de seamă şi se încruntă. Cu unul de teapa lui Clark exista totdeauna riposta pregătită: un cartuş în tigvă. Şi o să vină şi asta, deoarece Clark era un nesăbuit care lăsa să i se strecoare printre degete o ocazie de aur, unică în viaţă. Cît despre Dorry Dean, asta era cu totul altă treabă. Baskam, jucător prea abil de poker, nu putea să ignoreze importanţa covîrşitoare a unei cărţi bune. Îi trebuia unul ca Dean dacă voia să ducă jocul pînă

la capăt, şi dovezi în legătură cu iscusinţa lui Dean în această direcţie avusese. Ei doi vor mușca o halcă barosană din regiunea Colorado şi vor stoarce ce-i mai bun din ea.

Harley Baskam dădu din cap cu oarecare satisfacţie. Oraşul aştepta să acţioneze, să vadă dincotro bate vîntul. Oare o să vină cineva în locul lui Calem Ware, sau Harley Baskam va prelua funcţiunea acestuia cu o mînă de fier? Baskam se bucura de acest provizorat, la fel ca toată lumea, şi nu se grăbea. Era încă seara, devreme.

Îşi mai turnă un pahar de whisky; îi plăcea că nu-i tremurau mîinile. Ca întotdeauna de altfel. Totuşi, pînă atunci nu înfruntase vreun om cu faima lui Calem Ware. Caraghios lucru — îi văzuse soarta pecetluită, din prima zi cînd l-a întîlnit pe Calem pe stradă. Era un om ruinat, cu nervii la pămînt, muncit de griji. Iar lupta cu acel mălai mare de Dooley Brion nu i-a slujit la nimic — în asta, cel puţin, îi dădea dreptate lui Cody Clark. Al naibii de rău că uriaşul acela nu l-a scutit pe Harley Baskam de bucluc — dar şi treaba asta îşi are răsplata ei. Omul care-l omora pe Calem Ware avea să fie însemnat, pus la loc de cinste. Şeriful din Medicine Bend ajunsese legendar, şi uciderea lui îl făcea pe Harley Baskam să treacă drept cel mai bun luptător cu arma din regiunea de frontieră. Numele lui va figura în ziarele din Kansas City, poate chiar în marile periodice de prin răsărit. Baskam savura acest gînd şi se linse pe buze, vrînd parcă să simtă gustul gloriei.

Cu regret, îşi umplu paharul pentru a treia şi ultima oară. Ştia pînă unde putea merge. Încă puţin şi s-ar fi apucat să tragă numai ca să vadă cum cade

un om în fața armei lui. Și nu era acum momentul să piardă o ocazie. Goli paharul și-l aruncă înapoi pe tejghea. Coborî piciorul de pe bară și trase aer în plămîni. Se uită jur împrejur după Cody Clark, pe care-l zări în fundul încăperii. Proprietarul tripoului era beat, cu ochi sticloși, buimaci. Harley Baskam lăsă buzele în jos și se duse spre el. Clark îl văzu venind și rînji.

— Uite omu' care l-a doborît pe Calem Ware! zbieră, beat de abia mai sta în picioare.

Cu o lovitură, Baskam făcu să-i zboare paharul din mînă.

— Scoală, Cody. Avem treabă.

Cody clipi nedumerit la el. Se îmbujoră de mînia care-l cuprindea, încet.

— Cu cine dracu crezi că vorbești?

— Cu tine! Baskam îl apucă de gulerul hainei, zgîlțiindu-l.

Cody se ridică, bălăbănindu-se pe picioare. Apoi Baskam îl plesni cu putere peste gură.

— Trezește-te, lua-te-ar dracu! Avem treabă!

O flacără bezmetică se mistui în aburii de băutură din ochii lui Cody Clark, apoi deodată se stinse. Încuviință din cap.

— Ai dreptate, dracu să te ia!

Se întoarse, porni cu pași mari, țepeni, poticnindu-se prin încăpere. Baskam băgă de seamă că lumea se dădea în lături din calea lui, făcîndu-i loc să treacă, și simți o furnicătură în șira spinării. Se simțea bine. Al naibii de bine se mai simțea!

Dorry îi aștepta în birou. Stătea la fereastră, privind în stradă. Avea un zîmbet triumfător.

— Ai făcut-o și pe-asta, Harley, pe Dumnezeul meu!

— Mda! Baskam stătea cît se poate de liniştit, urmărind din ochi faţa lui Dorry. Da' văd că ne pierdem vremea. Ştiţi ce e de făcut. Hai la treabă. Cody e beat mort... da' are să vină dacă-l tîrăsc după mine.

— Sigur, sigur! Dorry rise; sunetul teatral umplu odaia. Acum urmează actul al treilea, cortina... şi partida e a noastră..

— Numai că mai sînt şi eu amestecat. Harley vorbea mieros, dar ochii lui albaştri, luminoşi, erau reci. Nu cumva crezi c-o să mă plăteşti, şi cu asta basta, mușamalizăm totul. Nu, trebuie să am şi eu partea mea. O treime. Ne-am înţeles?

— Ia stai puţin... Cody clipi, frecîndu-se la ochi.

— Tacă-ţi gura, Cody. Aranjez eu asta. Dorry ocoli masa de lucru. Un singur lucru, Baskam. Singur nu poţi rezista mult. Pricepi? Ai nevoie de mine tot aşa cum şi eu am nevoie de tine. Dacă ne-am înţeles în privinţa asta... o să fim cu toţii în fruntea bucatelor. Există berechet cu ce să se îndoape o duzină ca noi.

Baskam încuviinţă din cap.

— S-a făcut. Acum hai să mergem. S-a isprăvit cu restricţiile, noi dăm frîu liber oraşului ăsta. Dar mai întîi avem nişte vizite de făcut. Care-i numărul unu pe listă?

Dorry rîse — un gîlgîit din beregată.

— Ăsta-i muzica ce-mi place, Baskam. Primul e Abe Deland, proprietarul localului „Prairie Rose". Ăsta-i numai lege şi ordine. Ducînd-o aşa înainte, ne stînjeneşte în afacerile noastre.

— Atunci să-l facem să n-o mai ducă aşa. Ai o listă?

— Da.

— Atunci, să-i dăm drumul de-aici.

Orașul era în plină viață cînd au ajuns în stradă. Vestea se răspîndise în lung și-n lat, oamenii veniseră buluc de pe la gospodăriile lor, de prin mine și din direcția barierei nevăzute care împărțea orașul în două — toți erau în păr pentru a-și petrece noaptea, umblînd creanga de colo-colo. Nu avusese loc nici o cioc-nire. Orașul aștepta să vadă ce are să se întîmple, aș-tepta un impuls care să-l facă să treacă peste orice limită, într-un soi de dezmăț necontrolat.

Apariția celor trei bărbați a fost ca un semnal — se așternu liniștea, o liniște aproape mormîntală! Doar de la periferia străzii Texas se mai auzeau zgomote care se pierdeau treptat. Oamenii din oraș se aflau dinapoia celor trei, la oarecare depărtare. Pe chipurile lor cu greu se putea desluși altceva decît nesiguranța și, întrucîtva, așteptarea. Pentru Harley Baskam era o senzație binecunoscută, care totdeauna îl amuza. Întinse pasul; cu dreapta, desprinse arma din tocul de formă prelungă.

În cazul lui Dorry, era prima manifestare deschisă de ruptură cu respectabilitatea, și își dădu seama că-i plăcea. Apariția, în sprijinul lui Harley Baskam, era necesară pentru planul său. Avea să urmeze o perioadă de dezmăț necontrolat și trebuia să intervină înainte de a se lua măsuri. Harley Baskam va fi numit șerif municipal și astfel primenirea orașului Medicine Bend va fi completă. Astă-noapte, mîine și mîine noapte; apoi, duminică, la sugestia lui, va avea loc o întrunire adhoc a consiliului municipal — și orașul va fi în mîi-nile sale. Rînjetul lui Dorry se întinse și mai mult.

Pentru Cody Clark, în timp ce-și tîra picioarele, împleticindu-se pe lîngă cei doi oameni mai puternici, situația deveni repede altceva decît s-ar fi așteptat. El era un aventurier și nici măcar unul adevărat. Avea

capacitatea să pună la cale o uneltire, agerimea de a recunoaşte urmările inerente ale unei asemenea uneltiri, dar îi lipsea energia care să-l susţină în îndeplinirea ei. Acum ştia ceea ce înainte doar intuise. Îi era teamă, lui Cody Clark, se temea de Harley Baskam, ei, da, se temea chiar şi de Dorry Dean. Grăsanul se schimbase din clipa în care Calem Ware căzuse în praful străzii Texas. Frigiditatea ascunsă în el mustea, făcîndu-l un om de gheaţă, fără nervi. Cody Clark se înfioră şi îşi strînse mai mult haina pe corp.

Abe Deland era un omuleţ cu o faţă blîndă, chel şi cu nişte ochi bulbucaţi. Dar îndrăzneala lui era neîndoielnică, şi cînd cei trei bărbaţi intrară pe uşile batante de la „Prairie Rose"., Abe nu fu mirat. Chipul nu i se schimbă. Se aplecă să cureţe o pată de pe tejgheaua barului din mahon lustruit.

— Bună, Dorry. Se uită la Harley Baska , la Cody Clark.

Dorry zîmbi.

— Obiceiul e să ridici paharul, nu-i aşa Abe, cînd are loc un omor pe cinste?

— Poate... dar din partea mea, eu unul nu beau pentru moartea lui Calem Ware.

— Îmi pare rău că te porţi astfel, Abe. Zîmbetul lui Dorry se îngustă. Dar atunci poate are să-ţi fie mai uşor să te hotărăşti să-mi vinzi totul mie. Îţi dau zece mii de dolari pentru „Prairie Rose". Plătibili în şaizeci de zile. Iată aici un act pe care să-ţi pui semnătura.

— *Cuum*? Abe holbă ochii şi mai mult. Se înroşi la faţă. Ai înnebunit de-a binelea, Dorry? La drept vorbind ce căutaţi aici? Ai nimerit-o prost, nu crezi?

— Treaba mea, Abe, şi află că nu-s nebun. Este o afacere bună. Susţinîndu-l pe Calem cum l-ai susţinut

întotdeauna, nu mai ai ce căuta în Medicine Bend. Gîndește-te puțin și ai să înțelegi asta.

Abe înghiți în sec, apoi brusc se lăsă în jos, mîinile foindu-i-se sub tejghea. Focurile detunară și un fum negru se învolbură, risipindu-se deasupra barului. Ochii bulbucați ai lui Abe Deland se înfundară parcă îndărăt în cap și, încet, omul căzu în față, peste tejgheaua barului, lunecă într-o parte, apoi nu se mai văzu. Harley Baskam ținea arma în mînă, sus. Mai trase un glonte în tavan.

— Ascultați aici, oameni buni! zbieră Dorry. Vocea lui exersată la teatru răsuna puternic. Ați auzit chiar acum că Abe mi-a vîndut „Prairie Rose". E un local bun, și așa îl voi ține și eu. Pentru tot restul nopții, băuturile vă stau la dispoziție! Cît vreți... veniți și luați!

— Iu-hu-hu! hăuli cineva din mulțime. Aici e de mine! La naiba cu legile și ordinea... băutură pe daiboj pentru mine!

Deodată se produse o tălăzuire spre bar și Dorry se dădu la o parte, urmat de Baskam și Clark. Luptătorul cu arma zîmbea.

— Numărul unu, spuse. Hai s-o luăm din loc!

Vestea se împrăștie în lung și-n lat prin oraș, ca flacăra unui foc de iască.

— Orașul și-a deschis larg porțile! Harley Baskam a luat șefia!

Oamenii se îngrămădeau în spatele celor trei, discutînd, punînd la cale în sinea lor ceva sălbatic, ceva demențial. Era un delir al gloatei, repetat la nesfîrșit, și pe care Dorry îl atița. Stătea în fața poloboacelor, cu smoală aprinsă, chipul lui rotund lucind de sudoare, zbierînd în gura mare pe stradă.

— Prea îndelung a făcut sluj orașul ăsta! zbiera. Voi sînteți bărbați, nu o haită de lupi păzită de un venetic cum e Calem Ware! E orașul vostru... luați-l în stăpînire!

A urmat un vacarm din ce în ce mai mare. Focurile de armă sfîșiau liniștea nopții, cotropind-o. Oamenii spărgeau prăvăliile. Zăngănitul geamurilor făcute zob se adăuga la tumultul crescînd. Oameni beți, călări, goneau în sus și-n jos pe stradă, împrăștiind gloata. Un miner a răsturnat pe stradă ditamai camionul de marfă. L-a dat de-a berbeleacul în fața hotelului și cineva i-a pus foc.

Cei trei mergeau în jos, pe strada Texas. Din cînd în cînd se opreau, și vestea le-o lua înainte. Nimeni nu se împotrivea pentru că mulțimea din spatele lor își ieșise din minți. Ajunseră în capul străzii și porniră înapoi pe cealaltă parte cînd vuietul se stinse. Trei bărbați treceau strada venind spre ei.

— E primarul! zbieră cineva, și Dorry se uită repede la Baskam. Acesta rînji.

— Acu-i acu, spuse. Vorbește tu, Dorry. Ești bun de așa ceva.

Oamenii se dăduseră de partea lor, observă Dorry. Avea să-și aleagă vreo sută, toți gata să lupte pentru șansa de a căpăta ceva la împărțirea prăzii ce urma să vină. Făcu, țanțoș, cîțiva pași în mijlocul străzii. Cele două tabere se opriră cam la vreo patru metri una de alta. Cîțiva se aflau alături de primar; Dorry îl recunoscu pe Willets, băcanul, și pe Farston, tipograful. Alții erau în urma lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dean... ce te-ai apucat să faci? Fața primarului Kent era udă de sudoare. Ajută-ne să stăvilim gloata asta înainte de a ne scăpa complet din mînă.

Se auzi un răcnet sălbatic și șase gloanțe fură descărcate în geamurile vitrinelor.

— Prea tîrziu pentru asta, Kent, îi replică Dorry. Ți-am spus dinainte ce-o să se întîmple dacă acoperi orașul cu un capac... acum ce trebuia să se întîmple s-a întîmplat, și nu există ființă vie care să mai poată pune stavilă. Așa că dă-te la o parte din calea noastră. Am anumite treburi de făcut.

— Treburi! Vorbea Willets. Ce-ai de gînd să faci, Dean? Ați devastat vreo zece prăvălii, numai într-un ceas.

— Ia ascultați, oameni buni! Glasul lui Dorry se ridică brusc. Ăsta e primarul vostru... primarul Kent. Vrea să pună capăt distracției voastre. Dar am să vă spun de ce! E vorba să se construiască o topitorie în Medicine Bend — care o să aducă un venit nemaiîntîlnit în vest! Eu vreau însă ca totul să se facă pe față... vă făgăduiesc asta. O treabă cinstită pentru oricine, un prilej ca fiecare să facă ce-i trăsnește prin minte! Nimeni n-are să mai spună cuiva ce are de făcut și nimeni n-are să-l mai curețe în plină stradă dacă nu ascultă!

Un răcnet răsună puternic, din ce în ce mai tare. Oamenii dădeau buzna înainte. Și, deodată, speriat, primarul Kent făcu ultima greșeală din viața lui. Duse mîna înăuntrul hainei. Baskam sări în față și arma lui bubui. Kent se prăvăli, Willets dădu să sară într-o parte, dar căzu, deoarece arma lui Baskam detună din nou. Apoi Farston, tipograful, se întoarse să fugă, dar al treilea glonte tras de Baskam îl pocni, cu fața la pămînt, mort.

— Asta-i legea noastră! urlă Baskam. Orașul e al nostru. Înfruptați-vă din el!

Oamenii se învolburau, umblau de colo colo, împrăștiindu-se. Răsunau împușcături. Băutura pe gratis curgea din belșug. Era începutul unei nopți cum Medicine Bend nu mai cunoscuse niciciînd, nici chiar în vremea de deplină sălbăticie. Baskam, vîrîndu-și armele în toc, scuipă într-o parte.

— S-a făcut, Dorry. Orașul e-al nostru.

Dorry îl privi fix pe Cody Clark; acesta se uită la cele trei trupuri cinchite de-a valma pe strada prăfoasă. Era alb la față, cu privirile încremenite.

— Doamne sfinte! se văicări el. Doamne sfinte! Apoi deodată i se făcu rău.

— Stai, Cody! Ține-te bine! îl avertiză Dorry. Nu poți face omletă fără să spargi ouă. Ce-a fost mai greu a trecut.

Baskam se uită atent pe stradă, capul lui bărbos se înălță într-o parte, un zîmbet jucîndu-i pe buzele subțiri.

— Strașnic, s-a făcut! Hai s-o roim de pe străzi în noaptea asta. Să le punem orașul la picioare. Spre dimineață or s-o pornească și ei pe drumul bun. Atunci ne-om isprăvi și noi treaba.

Camionul de marfă în flăcări nu era lăsat să se stingă. Oamenii aruncau în foc obloanele de la ferestre. A fost înjghebat un tobogan din scînduri, iar butoaie cu whisky erau rostogolite de la „New Frontier". Oamenii se îmbătau, se luau la bătaie, mureau. Fețe asudate, ochi tulburi. Armele bubuiau, dar hărmălaia era atît de mare încît nu izbuteau să o străpungă. Focul se întindea, distrusese o prăvălie și lumea se învîrtea prin preajmă, rîzînd, în timp ce prada era împărțită. Unul cu călăreț cu tot se prăvăli, înainte ca vreo împuș-

cătură să se fi auzit, şi omul muri în clipa următoare sub o ploaie de gloanţe. Trei bărbaţi fuseseră spînzuraţi dinaintea hotelului, nişte forme prelungi, legănîndu-se în văpaia roşiatică a flăcărilor de la butoaiele cu smoală. Era o noapte de pomină. Se petrecuseră faptele cele mai cumplite, cele mai bestiale din istoria regiunii.

Medicine Bend se prăbuşea.

CAPITOLUL XV

Halal om Calem Ware

Primul şoc trecuse, şi totuşi Taleen nu putea plînge. Zăcea nemişcată în pat, cu mîinile apăsate strîns pe tîmple, dar degeaba. Mai auzea încă larma tumultoasă a oraşului, şi zgomotul era odios. Prea îşi amintea bine coşmarul din Apache Wells; şi acolo Calem fusese la un pas de moarte. Numai că de astă dată norocul îl părăsise...

Se ridică în capul oaselor, tremurînd, la auzul unui ciocănit uşor, repetat, în uşă. O clipă rămase neclintită, dreaptă, dîrdîind, speriată. Nu se auzea nici un zgomot pe coridorul hotelului. Al doilea spectacol de operă fusese anulat şi se întorsese devreme. Despre Dorry nu mai ştia nimic, dar îi ajunseseră la urechi vorbe brutale, urîte, venite din sufrageria hotelului.

Ciocănitul se auzi din nou, aproape imperceptibil, apoi o voce joasă:

— Doamnă Ware! Doamnă Ware!

Era prima oară, de ani încoace, cînd i se adresa cineva astfel, şi nimeni în Medicine Bend, în afară de Calem şi de Dorry, nu-i cunoştea numele ei legal. Simţi cum inima îi bate mai iute.

— Un moment! Vin îndată! strigă ea. Găsi un capot, îl îmbrăcă și se duse grăbită la ușă. Cine e?

Ciocănitul se auzi din nou.

— Vă rog mai iute. Sînt doctorul Amos Wynn. Trebuie să vă văd neîntîrziat.

Taleen deschise ușa, se dădu un pas înapoi și i se înfățișă un om scund, cu aspect de pasăre. Clipi spre ea, lăsîndu-și capul pe o parte. Închise ușa după el, apoi schiță un zîmbet și își strînse buzele fluierînd încetișor, în triluri.

— Scuză-mă, doamnă! Trebuia să-mi închipui că soția lui Calem arată astfel. Apoi scutură din cap și o mînă serioasă înlocui zîmbetul. Doamnă Ware, ai auzit, presupun, că s-a tras cu arma în șerif... Calem a vrut să te înștiințeze că n-a fost rănit grav.

Un moment camera părea că se învîrte cu ea bezmetic. Avea impresia că, adormind, visase toate acestea. Doctorul Wynn văzînd cît e de palidă, se apropie și o ținu de braț ca să nu-și piardă echilibrul.

— Ține-te bine! E un șoc nervos, cred, după ce-ai auzit că e mort și acum că nu-i nici măcar grav rănit. Un glonte i-a trecut razant peste moalele capului, atîta tot. O să aibă totdeauna cărare în păr și poate a pierdut o așchioară de os, și mult sînge. Are să trăiască însă. De fapt a și început să se dea jos din pat și de mîine o să poată merge pe străzile orașului.

— Nu, asta n-o s-o facă! Rosti cuvintele într-un suflet. Nu-i ajunge prin cîte a trecut? Oare nu-și dă seama că el nu-i pe măsura unui ucigaș profesionist ca Harley Baskam?

Doctorul Wynn se retrase. O privea mirat.

— Doamnă, cred că niciodată Calem n-a văzut lucrurile astfel. Îmi pare rău, trebuie s-o spun, că aud

asta din gura dumitale. Abia acum încep să înțeleg unele lucruri neclare pentru mine.

Ea rămase tăcută.

— Te gîndești că sînt o lașă... dar poate că și sînt. Însă mai mult decît atît. Calem nu-i un băiețandru, nu-i un aventurier care să-și facă o faimă din mînuirea armelor. E un om în toată firea, aproape de patruzeci de ani. Credeam că a murit și cu gîndul ăsta mă puteam obișnui — dar să știu că trăiește, stăruind în nebunia de a fi șerif într-un oraș sălbatic de frontieră — cu asta nu m-aș putea obișnui.

Doctorul Wynn se întunecă de tot. O privi timp îndelungat, căutînd s-o înțeleagă, să prindă tîlcul vorbelor ei. Apoi dădu din cap.

— Fiecare om, doamnă Ware, are un fel diferit de a vedea lucrurile. Și ăsta este privilegiul dumitale. Nu sînt eu cel care să pună chestiunea la punct.

Ea se depărtă, întorcîndu-se din fața lui.

— Ce-ar fi de pus la punct aici? Soțul meu nu-i altceva decît un ucigaș cu simbrie, un om care-și cîștigă existența cu arma-n mînă. Aș înțelege, dacă ar fi vorba de un om ca Harley Baskam, fără suflet, cinic, ahtiat după crime. Dar el nu-i așa. Cel puțin Calem Ware pe care l-am cunoscut ea nu era!

— Și nici acum nu-i! Doctorul Wynn se înflăcără brusc. Pentru Dumnezeu, dumneata ai vrea să discuți și mie numai de asta nu-mi arde, obosit și înnebunit cum sînt.

Se apropie de ea și Taleen se întoarse să-l înfrunte. În clipa aceea el păru să se amplifice, devenind mai mare, mai puternic. Nu mai zîmbea și aspectul de pasăre se șterse.

— Mai întîi de toate, am să-ți spun chiar acum, dumneata nu ești o femeie potrivită pentru Calem

Ware. Nu ești destul de tare... și poate nu ești nici destul de bună! Mă auzi? Îl cunosc pe Calem de cinci ani, și tot de cinci ani știu că ceva îl roade, ca un acid. Acum îmi dau seama ce-a fost... dumneata! Ai ucis ceva în el, făcîndu-l să fie slab atunci cînd avea cel mai mult nevoie să fie puternic. L-ai numit ucigaș cu simbrie — și ai dreptate. A ucis oameni — opt sau zece ori o duzină — i-a doborît pe stradă și în cîrciumi, iar eu și alții, cu miile, datorăm tocmai faptelor lui posibilitatea de a trăi. Cu arma-n mînă e necruțător — dar niciodată n-a tras în cineva care să nu fi meritat să moară.

Făcu o pauză, cu răsuflarea întretăiată, fulgerînd-o din priviri, cu ură.

— Știi de ce am venit aici? Am venit deoarece Calem n-a vrut să te năpăstuiască și mai mult decît ai fost năpăstuită. M-ar ucide cu mîna lui dac-ar ști că ți-am spus ce ți-am spus. Cu toate astea, tot ți le spun. În Medicine Bend a intrat dihonia. În următoarele douăzeci și patru de ceasuri ai să vezi lucruri de care nici n-ai visat că ar fi cu putință. Vrei să știi de ce? Pentru că nu mai există pe aici un al doilea Calem Ware. Să te uiți în jurul dumitale mîine dimineață. Să te uiți cu atenție — pentru că așa o să se întîmple aici întotdeauna dacă nu există un șerif de talia lui, cu medalie. Uită-te în jurul dumitale, zic, și fii mîndră, fiindcă dumneata și oameni ca dumneata se dau la o parte și-i lasă pe ticăloși să-și facă de cap, peste tot. Se opri răsuflînd anevoie. Am spus ce-am avut de spus și acum plec. La revedere, doamnă Ware. Pierzîndu-te din nou, Calem ar suferi, dar nu mai mult decît a suferit pînă acum... Zău, ar fi mai bine să se dezbare de o femeie ca dumneata.

Trînti ușa după el. O chinuia dorința să-l cheme înapoi, să țipe, să tăgăduiască lucrurile spuse de el, dar nu putea. Spusele lui erau adevărate. O obsedau, slăbindu-i nervii. Tot ce spusese era adevărat, nu putea tăgădui nimic.

Încuie ușa, își scoase capotul, îi dădu drumul pe jos. Aproape se prăvăli pe pat și rămase nemișcată, ascultînd. Orașul își ieșise din minți — vacarmul creștea din ce în ce. Focuri de armă, glasuri, bocănitul copitelor de cai. Dincolo de toate acestea — tactul unui ritm nebunesc, care o fascina, îi atrase și-i reținu atenția. Urgia unui oraș de frontieră care o rupe cu trecutul — dar mai mult decît atît. Era un exemplu de viață fără restricții, fără legi. Acum, pentru întîia oară, înțelegea acest lucru.

Primele raze de lumină matinală se furișau pe cer, cînd căzu într-un somn neliniștit, stînjenit la răstimpuri de zgomotele care atingeau paroxismul, pentru ca apoi să coboare și să se stîrnească din nou. O chinuiau vise efemere, de coșmar. Se zvîrcolea în fel și chip, și în cele din urmă deschise ochii, lac de sudoare și tremurînd de frică. Se dădu jos din pat. În odaie era o zăpușeală înăbușitoare. Simțea că-i plesnește capul de durere. Turnă apă în lighean, se spălă. Irosi vreme îndelungată pieptănîndu-și părul lung, blond-platinat și privindu-se în oglindă. Încerca senzația irealului.

Termină cu îmbrăcatul înainte de a da în lături obloanele de la ferestre. Larma orașului părea că se stinge. Văzu doi, trei oameni călări pe stradă; trecea o trăsurică stîrnind nori de praf. Un miner beat zăcea răscrăcărat la picioarele scărilor de la hotel, de parcă ar fi fost mort. Taleen se înfioră și se întoarse pe călcîie.

Se auzi o ciocănitură, și un bilet fu strecurat sub ușă. Era de la Dorry, cîteva cuvinte: *Taleen, rămîi în hotel. Ferește-te să ieși pe stradă. Cei din oraș și-au luat cîmpii. Cînd am să pot, vin la tine, Dorry.*

Sufrageria era aproape goală cînd intră ea. Cîteva femei stăteau adunate pe la ferestre, privind afară. Și holul era aproape pustiu. Ocupă masa cea mai îndepărtată de stradă și comandă gustarea de dimineață. Mîncă puțin și, în cele din urmă, se întoarse în camera ei. Încercă să se odihnească, să se destindă, dar era tare încordată. În cele din urmă, extenuată, adormi; un somn fără vise care s-o stînjenească. Cînd se trezi, era după amiază tîrziu. Ferestrele nu mai erau luminate puternic. Soarele trecuse dinapoia hotelului. Se spălă și simți o foame ciudată, aproape îmbietoare.

Spre deosebire de dimineață, salonul era ascum ticsit. Bărbații, se foiau agitați, cei mai mulți dintre ei vorbeau despre oraș, despre crime, detunături, răzmeriță. Alții stăteau tăcuți în dreptul ferestrelor, privind afară. Tensiune, gălăgie, primitivism — iată caracteristicile. Taleen se îndreptă spre sufragerie și de astă dată luă o masă la fereastră. Răbufni o armă, undeva, afară, apoi se auzi un urlet sălbatic de cowboy, sfîșietor. Curios, nu-i era frică. Comandă masa, privi pe stradă. Două camioane goneau în linie în josul drumului, iar vizitiii, în picioare pe capră, foloseau niște bice din piele neagră de șarpe ca să gonească mai iute caii. Răsunau tot soiul de zbierete sălbatice.

O droșcă opri în fața hotelului, ceva mai încolo de locul unde treceau camioanele. Văzu un bărbat și o femeie cu fața chinuită și mai mulți copii. Bărbatul coborî grăbit, ajută femeia din trăsură. Porniră spre peronul hotelului. Camioanele de marfă care făcuseră o cotitură deșuchcată, primejdioasă, la capătul străzii,

veneau înapoi. Deodată, un țipăt îi încremeni pe buze Taleenei. Un băiat, un băiețaș firav alerga pe stradă. Îl văzu; scaunul i se răsturnă cînd sări în picioare. O altă femeie țipă și ea.

Camioanele veneau în goana mare. Băiatul le văzu, își acoperi fața cu mîinile, și vaierul lui se pierdu în tropotul copitelor. Taleen observă cum vizitiul sări cît colo pe drum — se izbi de crupa calului din față, care îl azvîrli în lături. Îl văzu o clipă și pe băiat, țipînd, paralizat de groază — apoi caii îl luară în picioare. Roțile grele....

Un bărbat ieșit din minți deschise focul asupra camioanelor care se îndepărtau. Un cowboy de peste drum se întoarse, ridică arma, și omul căzu. Femeia alergă, coborînd scările de lemn, în norul de praf al străzii și se prăbuși peste forma aceea gingașă, ghemuită. Praful se așeza pe ea, adăpostind-o, ascunzîndu-i durerea...

— Lupi ucigași și smintiți! Un bărbat de lîngă ea rostise aceste cuvinte, zbierînd cu amărăciune. Dacă ar mai trăi Calem Ware...

— Nimeni nu i-ar mai putea opri acum! spuse un altul. Ar trebui să se alcătuiască un comitet pentru menținerea ordinei publice, și asta cît mai curînd posibil!

Alte glasuri, alte țipete, dar nimeni nu se mișca. Stăteau acolo, vorbind, și Taleen ar fi vrut să strige la ei, să-i admonesteze. Niște netrebnici fricoși și neghiobi! Îi întreceau numericește pe nelegiuiți. Orașul ar fi fost al lor, dacă pur și simplu l-ar fi luat în mînă. Dar fără un om care să-i conducă, și să meargă înaintea lor, n-ar fi acționat.

Se ridică în picioare, agitată. Străbătu sufrageria și ajunse la ușa din față a hotelului. Un bărbat o apucă de braț.

— Doamnă, nu cumva vreți să plecați, îi strigă, ar fi o nebunie...

— Lasă-mă să plec! Se desprinse din strînsoarea care o ținea locului, apoi ezită. Doctorul Wynn... unde locuiește... spitalul?

Omul se uită la ea o clipă, după ce se dumiri.

— Stă în afara orașului, la vreo două mile depărtare... dar, vai de mine, doamnă, nu puteți merge într-acolo... sînt tot felul de derbedei, precis că v-ar face vreun rău!

— Trebuie neapărat să mă duc!

Omul veni după ea.

— Dacă vă duceți, cineva trebuie să vină cu dumneavoastră. Am o trăsurică în spatele hotelului. Și așa voiam să plec din oraș. Am venit doar să văd și eu ce se petrece aici, dar mi-ajunge cu vîrf și îndesat!

Își croiră drum prin mulțimea de oameni adunați, care încercau să pătrundă în hotel. Trăsurica era o droșcă trasă de o pereche de cai greoi. O urcă pe Taleen, apoi se sui și el. Nu mai pierdu vremea și o porni afară din oraș, biciuind caii, în galop. La un moment dat, un cowboy goni chiar lîngă ei. Era îmbujorat la față, cu niște ochi sălbatici. Se aplecă spre Taleen.

— Ce-ar fi să te sărut ca să-mi meargă bine? întrebă. Dar se lăsese prea mult în șa și căzu, trosnind din toate încheieturile.

Apoi ieșiră din oraș, în galop. După puțin, omul încetini mersul și struni caii pe un drum lăturalnic... Înaintea lor se zărea o clădire pătrată. Nu era terminată, schelăria goală arăta unde avea să se construiască o nouă aripă.

— Aici e spitalul, doamnă! strigă el și trase de hățuri.

Taleen nu aștepta să o ajute, sări jos și alergă spre clădire. Ar fi putut deveni spital, dar deocamdată mare lucru nu se vedea. O izbi un miros de lemnărie de curînd dată la rîndea, și de vopsea proaspătă. Apoi ușa se deschise și doctorul Amos Wynn apăru, clipind din ochi. Taleen trecu pe lîngă el.

— Trebuie să-l văd pe Calem!

Doctorul ezită.

— Nu știu, doamnă, dacă-i prea dispus să te vadă!

— Greșești! izbucni ea. Unde-i?

— Aici, în spate.

Doctorul Wynn i-o luă înainte străbătînd un coridor lung. De o parte și de alta se înșirau camere. Auzi un om gemînd, un copil care țipa. Doctorul Wynn se uita la ea.

— Ăștia-s cei norocoși, spuse el, cu amărăciune. Au scăpat cu viață. Azi-noapte au murit pe stradă nouă oameni... mai este un băiețaș cu un glonte în piept. Se opri, ridică din umeri. Am făcut tot ce-am putut. Încă un an și orașul ăsta ar fi ajuns ceva. Nădăjduiam... Se întrerupse. Am ajuns la Calem.

Taleen era în fața ușii; începu să bată. Doctorul Wynu o urmărea din ochi. Deschise ușa, intră. Îl văzu pe Calem așezat în dreptul unei ferestre, bandajat la cap. Era îmbrăcat și dinapoia lui, pe speteaza înaltă a scaunului, spînzura centironul cu armele. El se ridică în picioare, dar Taleen îi făcu semn să se așeze din nou.

— Calem, a trebuit să vin la tine. Stătea locului, cu soarele de asfințit pe chip, cu ochii închiși, palmele strînse. A trebuit să vin și să-ți spun cît de greșită am fost. Prietenul tău, doctorul Wynn a trecut aseară pe

la mine... mi-a vorbit urîcios, aspru, dar cred că n-am ştiut nimic pînă atunci. N-am ştiut, n-am văzut ceea ce am văzut astăzi. Oraşul...

Calem veni mai aproape.

— Aici nu-i locul pentru o femeie ca tine, îi spuse. Îmi dau seama de asta. Totdeauna mi-am dat seama. Ai să pleci din nou în răsărit, să uiţi de locul ăsta...

— Niciodată n-am să-l uit, spuse în şoaptă. Ochii i se întristară. Întotdeauna am socotit necazurile pe care le-am avut noi doi drept o chestiune personală. E prea tîrziu, poate, să mai fac ceva în acest sens. Dar aş vrea să-ţi comunic ce-am văzut... ceea ce tu ai văzut de multe ori pînă acum. Am văzut un copilaş ucis de nişte oameni beţi, mînînd în plină viteză. L-au doborît din mers...

— Ştiu. Totdeauna-i aşa. Aici, în Medicine Bend, nu-i nici o deosebire faţă de ce-a fost în Apache Wells ori în Hays City sau în oricare oraş luat dintr-o sută. Cel slab e doborît.

Ea îl înfruntă.

— Opreşte-i Calem, îi ceru cu asprime. Trebuie să-i opreşti.

Taleen făcu o mişcare, apucă centironul greu, ţinîndu-l în sus.

Calem dădu din cap. Zîmbetul lui era ciudat de duios.

— Am să mă duc, curînd. Luă centironul, îl ţinu într-o parte. Eşti emoţionată, copleşită de ce s-a întîmplat, de ce ţi-a fost dat să vezi. Dar totdeauna e aşa, Taleen, cînd un oraş îşi ia lumea-n cap. De asta e necesar şeriful, pentru a împiedica asemenea întîmplări, pentru a le stăvili pînă a nu începe. Am dat greş în Medicine Bend, dar am să fac tot ce-oi putea ca să îndrept lucrurile.

Existau anumite cuvinte pe care Taleen nu le putea rosti, nu le putea desprinde de pe buze. Ar fi vrut să-i spună lui Calem tot ce simțea, tot ce învățase în noaptea teroarei, să-i vorbească despre întîmplarea groaznică de pe stradă; mai mult chiar, ar fi vrut să-i spună că-l iubește, că totdeauna l-a iubit. Dar cuvintele nu i-au venit pe moment, și pe urmă a fost prea tîrziu.

Doctorul Wynn intră în odaie.

— Calem... Juan Tobrez e pe moarte. Știe că nu mai are mult de trăit și vrea să vorbească. Cred că ar fi bine să-l asculți.

— Bine, doctore.

Calem se încruntă, apoi își prinse armele grele pe după mijloc. Mîinile executau gesturi scurte, iar armele alunecau în sus și-n jos în tocuri. Veni în fața ei; ochii lui fără culoare, cenușii, erau luminoși.

— Mulțumesc, Taleen. Venirea ta aici, acum... nu-ți pot spune ce înseamnă pentru mine. Știu că între noi totul s-a terminat. Poate că n-o să te mai văd niciodată. Așa că, rămîi cu bine!

Ea tot nu putea vorbi, ci sta doar privindu-l cum iese cu pași mari din cameră. După ce Calem plecă, picioarele îi cedară și căzu domol în genunchi.

— Rămas bun, Calem, rămas bun! spuse, în șoaptă. Apoi încetișor: Te voi iubi întotdeauna.

CAPITOLUL XVI

Omul legii

Era sîmbătă seara și urma să aibă loc un adevărat pîrjol în Medicine Bend. Minerii își primiseră după amiază simbria și tărăboiul începuse în oraș cam de pe la prînz. Vestea se răspîndise că orașul se afla în afara legii, și oamenii veneau într-acolo în șuvoi neîntrerupt, privind în jur, rînjind unii la alții, făcînd glume, pregătindu-se pentru o noapte de pomină. Despre noua topitorie se știa peste tot, era subiectul numărul unu de conversație. Într-o săptămînă, vestea avea să facă ocolul în răsărit și un puhoi de cartofori, cocote, pungași, ucigași, avea să năvălească în orașul cu porțile deschise. Se și spusese că Medicine Bend urma să devină un oraș înfloritor, fără seamăn în vest, și începuturile erau impresionante. Doisprezece oameni muriseră prin violență în ultimele douăzeci și patru de ore; nouă magazine fuseseră prădate și apoi li se dăduse foc — hotelurile erau ticsite, străzile înțesate de lume, deși încă nu se înnoptase de-a binelea.

La fiecare capăt al străzii Texas se aprinsese cîte un foc și se instalaseră ringuri pentru lupte, împrejmuite cu funie groasă. Doi bărbați, despuiați pînă la brîu, se bătuseră pînă căzuseră în nesimțire, în urle-

tele pline de satisfacție ale mulțimii. Și asta nu era totul. Abia acum orașul se dezmeticea; aburii beției din sălbatica noapte precedentă se risipiseră și oamenii trebuiau să se pregătească pentru alte cantități de whisky, oferite la discreție. Asta va mai dura — ținînd seama de faptul că orașul era atît de aglomerat — dar nu prea mult. Pe la ora nouă, totul va fi în toi, și nimic nu-i va putea ori pe oameni s-o țină așa pînă în zori.

Se făcuse opt și jumătate cînd Calem Ware ajunsese la capătul îndepărtat al străzii Texas. Era îmbrăcat în costumul său negru cel mai bun, pe cap cu cea mai fină pălărie albă Stetson, cu gardini largi. Fuma trabuc și zîmbea cînd își începu traseul lung, pe jos. Era conștient de geamătul fiarei, care ajunsese la proporții intolerabile, dar ceva se schimbase; nu pentru el, nu de moartea lui era înfometată fiara. Acum știa acest lucru și zîmbetul de pe buze i se întinse pe tot chipul. Își dăduse seama de acest lucru în clipa cînd glontele lui Harley Baskam îl doborîse pe stradă, pentru că geamătul fiarei nu se stinsese, ci sporise, îndreptat acum către triumfătorul Baskam. Sunetul se prefăcuse într-un spectru ireal, dar el l-a putut recunoaște ca atare și și-a bătut joc. Pentru că fiara era pe moarte. Nu cunoscuse niciodată o existență reală, fusese o stare de spirit, aparentă doar pentru puținii cărora li se adresa. Știind acest lucru limpede pentru întîia oară, pașii lui Calem au devenit mai sprinteni și zîmbetul i-a rămas neclintit pe buze.

Un bărbat ridica de jos o ladă ca s-o azvîrle în foc — în clipa aceea își făcu apariția Calem. Omul îl văzu, rînji; apoi zîmbetul îi îngheță și chipul i se înălbi de spaimă.

— *Uite-l pe Calem Ware !* vocea-i era un țipăt ascuțit și rămase pironit locului, cu lada deasupra capului.

— Da, eu sînt, încuviință Calem. Lasă jos lada aia... stinge focul... apoi șterge-o din stradă. Am să-nchid porțile orașului.

Omului nu-i venea să creadă. Calem se apropie de el, încă zîmbind. Nu mai spuse nimic, nu făcu nici o mișcare, dar omul puse lada jos, se clătină pe spate, de parcă l-ar fi lovit cineva.

— Am înțeles, dom'leee! zbieră. Așa am să fac. Nu trage!

S-au mai agitat și alți oameni șovăielnici. Calem se întoarse domol, infruntîndu-l, unul cîte unul.

— Ați auzit, oameni buni. Închid porțile orașului. Plecați de pe stradă. Chiar în clipa asta.

Un miner se oțărî, belicos.

— Da' cine naiba spune asta?

Calem a fost cît se poate de prompt. Sări înainte și cu stînga scoase arma. O propti în falca omului care se prăvăli la pămînt. Duse arma în poziție de ochire, trase și cineva care tocmai voise să îndrepte pistolul spre el, gemu, se apucă de umăr și căzu.

— Părăsiți strada!

Ordinul era dat pe un ton categoric, cuvintele rostite printre dinți, și oamenii se puseră în mișcare. Se retrăgeau, ieșind în orice caz din bătaia armei. Calem le întoarse spatele și își văzu de drum. Ajunse în fața ruinelor unei prăvălii unde fusese pus foc. Acolo, cineva îl urmărea din priviri. Era Anderson, un om care sprijinise legea și ordinea în Consiliul orășenesc. Veni pe trotuar, posomorît.

— Slavă Domnului că trăiești, Calem! Asta-i cea mai plăcută surpriză pe care am avut-o vreodată.

Nu-i nevoie să-ți mai spun că te susțin întru totul... și ca mine mai sînt alți o sută.

Calem dădu din cap, brusc.

— Mai bine ai porni să-i aduni laolaltă. Străzile trebuie să fie curățate, spun asta cu toată seriozitatea. Închid porțile orașului.

Anderson încuviință din cap.

— De cînd așteptam să aud asta. Voi fi alături de tine.

Calem porni cu pași mari. În urma lui strada era curățată. Oamenii stingeau focurile, aruncau gunoaie peste tăciuni. Lăsau drumul liber, retrași lîngă clădiri, dar nimeni nu-l urma, și nimeni nu umbla pe străzi. Pe unde trecea se așternea o liniște plină de încordare. Ajunse în dreptul primei cîrciumi și se opri. Un vacarm sălbatic zguduia clădirea din temelii. Pătrunse înăuntru. La început n-a fost văzut, apoi lumea se retrase în grabă din calea lui. Se duse spre tejghea.

— Închid porțile orașului! spuse, pe un ton categoric. Dacă în cinci minute localul ăsta nu se golește și luminile nu se sting, mă reîntorc pe ușa aceea și fac prăpăd cu arma!

După acest avertisment se lăsă o liniște apăsătoare, apoi se auzi un glas tunător, strigînd:

— Băieți, ăsta care vorbește e Calem Ware! Și e sigur precum moartea că ce spune și face. Hai s-o roim de aici!

Vestea ajunse înaintea lui cînd trecu strada, în drum către cel de-al doilea local. Ieșeau trei bărbați de acolo și Calem se opri în mijlocul străzii. Ținea mîinile îndreptate spre piept. O clipă, cei trei rămaseră nemișcați, apoi unul se dădu înapoi săltînd mîna spre armă. Întîi trase Calem cu pistolul din mîna stîngă, iar omul zbură pe ușile batante și căzu ca un sac. Al

doilea bărbat trase o dată şi glontele împroşcă gunoaie în picioarele lui Calem. Pe urmă omul căzu, ca răspuns la a doua şi a treia împuşcătură a lui Calem. Al treilea bărbat ridică mîinile în sus, retrăgîndu-se îndărăt, spre zidul localului.

Calem se apropie. Ajunse lîngă el şi, cu stînga în care ţinea pistolul, îi arse una peste tigvă. Omul lunecă la picioarele zidului, bălăbănindu-se bezmetic, mai mult mort decît viu. Calem împrînci uşa cu cizma, şi intră în sală. Domnea o linişte sumbră. Simţi ochi aţintiţi asupra lui. Îşi dădea seama de spaima pe care o stîrnise, puternică, copleşitoare.

— Ieşiţi afară! porunci. Localul se închide. Dacă-l mai găsesc deschis peste zece minute începînd din acest moment, îl fac una cu pămîntul.

Plecă şi o larmă se învolbură îndărătul său. Cînd ajunse în stradă, nu mai era singur. Îl văzu pe Anderson, mohorît; taciturn, şi alţi oameni cu chipuri împietrite, toţi înarmaţi pînă în dinţi, mergînd în urma lui. La un colţ se opri, privi înapoi. Pe stradă nici ţipenie de om. Luminile se stingeau, întunericul cuprindea strada. Dădu din cap. În faţa lui se afla localul lui Cody Clark „New Frontier" — şi Harley Baskam...

Pentru Cody noaptea fusese lungă şi plină de profit; totuşi nu era în apele lui. Se afla într-o stare sufletească greu de definit, destul de puternică, însă, ca să-l ţină treaz şi să-l oprească de a mai bea. Sărise peste cal, acum îşi dădea seama. Planul păruse la început atît de simplu, dar se dovedise a fi atît de sîngeros. Willets, Kent, Farston, Calem Ware — patru într-o singură noapte, oameni pe care i-a cunoscut, cu care a băut, a discutat. Cody se înfioră. Stătea la capătul cel mai îndepărtat al tejghelei barului „New Frontier", cu un

pahar dinaintea lui, întors cu gura în jos. Lîngă el se afla Harley Baskam, fața lui posacă, blonzie, acoperită de un rînjet, mîna dreaptă prinsă în brîul cu cartușieră lîngă mînerul revolverului Colt.

— Asta-i doar începutul, spuse aventurierul. Ai să vezi de-astea noapte de noapte, la fiecare cîrciumă din oraș. Făcu un semn grăitor cu stînga. E prima oară cînd mă bucur că mă aflu în mulțime. Asta poate pentru că o parte din ce vor cheltui ei are să-mi revină mie, nu?

Cody încuviință din cap fără nici un cuvînt. Aceasta era altă latură a planului care mersese anapoda. Amestecul lui Baskam în afaceri. Una era să tocmești un om dibaci în ale armelor ca să îndeplinească o treabă spurcată, și alta să-l ai asociat, și să facă după capul lui. Dorry Dean nu părea să fie îngrijorat, dar atunci... Un gînd îi fulgeră lui Cody prin minte. Mîji ochii și se întoarse să privească profilul dur al texanului de lîngă el. Dorry avusese nevoie de el cînd pusese treburile la cale, ca de un paravan pentru negocierile lui funciare, dar acum cînd totul ieșise la suprafață, unul ca Harley Baskam ar fi răspuns mai bine necesităților lui. Și dacă se împarte numai în doi...

Un fior de gheață îi lunecă lui Cody pe spate. Strînse buzele. La naiba, de ce nătîngul acela de Juan a avut ghinionul de a-l forța să-l ucidă? Ar fi putut să se slujească de el acum, pentru a da lovitura în treaba asta. Lovitura de grație, mortală, la nevoie din umbră. Cody zîmbi. Mai existau și alți Juan Tobrezi. Alți oameni plătiți care să tragă în plin, și el îi cunoștea. Mîine...

Gîndul se frînse și Cody încremeni, ascultînd. Ceva nu era în regulă. La început nu știu exact ce anume. Se uită înspre bar, la grupul de oameni adunați ce umpleau salonul. O fată, pe scenă, cînta fals; pianul

dogit zdrăngănea o melodie, pierdută aproape în vacarmul de voci. Se făcuse un șuvoi neîntrerupt, pe scări în sus, spre mesele de joc. Dădu din cap cu satisfacție apoi privi în altă parte. Mineri, călăreți, crescători de vite, muncitori de la căile ferate, străini de oraș, chipuri familiare, amestecate de-a valma într-o masă de fețe asudate. Nimic în neregulă, nici cel mai mărunt semn de violență, de tulburări, și totuși ceva îl sîciia pe Cody. Lîngă bar, cam la vreo șase scaune depărtare, stătea tînărul Gregg Dean, aproape beat. Nu se arătase în oraș pînă ce nu-i ajunsese la urechi vestea morții lui Calem. Laș spurcat și ticălos! Buzele lui se desprinseră de pe dinți într-o schimonoseală.

Nu, nu era în localul „New Frontier". Era ceva afară. Afară.

Ciuli urechile — nu auzi nimic. Și deodată simți o răceală în pîntece. Nimic! O liniște din ce în ce mai adîncă, mai apăsătoare. Fără focuri de armă, fără urlete, fără galopat de copite. Liniște deasă care se întinde, înăbușitoare.

— Baskam, ceva nu-i în regulă, rosti printre dinți.

Texanul se întoarse, domol, încă rînjind.

— Te-ai scrîntit la cap? Totu-i fain și gigea. Ia privește!

— Nu aici, naiba să te ia! Vocea lui Cody se subțiase, devenind confuză. Afară... ascultă... n-auzi un zgomot?

— Ce fel de zgomot?

— Nu știu. Dar ia ascultă... Se auzea tropăit de pași, chiar și prin gălăgia din local. Ușile batante se dădură în lături și înăuntru apăru un bărbat. Era cu capul gol, răsuflînd anevoie. Se opri brusc și glasul lui răsună sfredelitor, ascuțit.

— E Calem Ware! zbieră. Trăiește... a și ucis trei oameni.... o să curețe tot orașul ăsta afurisit!

Zgomotul se curmă. Se curmă cît ai clipi, topindu-se în neant, spart de zdrăngănitul de tinichea al pianului, pînă ce mîinile pianistului încremeniră pe claviatură. Fata sulemenită de pe scenă duse o mînă la gură.

— E însoțit de vreo sută de oameni... și al naibii de sigur, ăștia nu se țin de glume!

Omul se retrase, iute. Ușile batante reveniră, bălăbănindu-se domol, apoi încet, se opriră, închizîndu-se.

— L-ai auzit? Cody se dădu înapoi. L-ai auzit pe ăla, naiba să te ia, Baskam? Ți-a scăpat! Calem Ware ți-a scăpat... acum vine să te măsori încă o dată cu el. Ai auzit tu de vreunul care să-l fi înfruntat pe Calem Ware de două ori cu arma-n mînă și să mai trăiască?

— Blestematul ăla trăsnit de doctor! Rînjetul dispăruse de pe chipul lui Baskam. Fața lui se schimbase într-o mască a urii și mîniei. Trebuia să-mi fi dat seama! Trebuia să-mi fi dat seama!

În liniștea localului, nimeni nu se mai mișca. Apoi afară, pe trotuarul podit, se auzi zgomot de pași — limpede, regulat. Un boc-boc neîntrerupt, de cizme grele pe scîndură uscată.

Cody Clark sări înapoi de la bar.

— La dracu toate astea! zbieră și alergă în mulțime. Harley Baskam stătea pe loc, însă ceilalți se împingeau încetișor îndărăt, în afara liniei dintre el și ușile batante. Numai tînărul Gregg Dean stătea acolo, palid, sfidător.

Pașii se auzeau mai tare, mai clar. Se produse un șuierat cînd mai mulți oameni traseră deodată aer în plămîni. Apoi ușile batante se căscară și Calem Ware intră în salon.

Cody Clark își făcu drum cu coatele, înghesuindu-se către o ușă laterală. Se strecură afară, abia răsuflînd. Străbătu aleea în goană și trecu strada. Dădu buzna în Operă, împingînd un om la o parte din cale. Urcă scările cîte trei odată și se năpusti în biroul lui Dorry Dean. Grăsanul stătea pe întuneric, fără nici o lampă aprinsă, flăcările butoaielor cu catran de peste drum umplînd încăperea cu o lumină roșietică, sfîrtecată de umbre. Se afla cu fața la stradă și cînd intră Cody, se roti cu scaunul.

— L-am văzut, Cody, spuse grăsanul. L-am văzut pe Calem Ware umblînd pe stradă, cu pași mari, ca o nălucă vie, și am văzut orașul murind în fața lui. Pe unde trecea, se veștejea totul, Cody. E ceva de neînchipuit, nu-i așa? Un oraș întreg căzînd la pămînt pentru că un singur om are puterea să-l dea peste cap. N-aș fi crezut că o să se petreacă așa ceva. Dar s-a întîmplat. Am văzut cu ochii mei acest lucru.

— Ai văzut, pe dracu! urlă Cody. Te-ai uitat cum Calem ne-a nimicit tot planul și n-ai mișcat un deget. Ai armă... și știu că te pricepi s-o mînuiești. Era colo sus, mură-n gură, și te-ai zgîit la el cum trece pe lîngă tine.

Dorry Dean se încruntă.

— Nu fi tîmpit, Cody. Dinapoia lui Calem se aflau o sută de oameni. Nu-i puteam ucide pe toți... și nici n-aveam chef să spînzur de fereastra mea cu o funie de gît. Tu ești jucător de cărți — cîteodată trebuie să pierzi și să nu-ți pară rău. Așa și acum. O să mai salvăm ceva...

— Tu ești tîmpit — un tîmpit al naibii de orb și de afurisit, dacă-ți închipui că Ware are să te mai lase să salvezi ceva, chiar și viața ta păcătoasă! Cody o

porni din loc. Dracu să te ia pe tine și ideile tale grozave. Eu unul plec, și asta chiar acum!

Trînti ușa în urma lui. Dorry Dean clătină din cap, domol. „Ducă-se, nebunul ăsta! Prea departe și așa n-ajunge. Aici n-avea ce să mai facă. Totuși a fost o tentativă bună, și Medicine Bend era încă aici și va prospera, iar Dorrance Dean va prospera odată cu el. Dacă Baskam l-ar doborî acum pe Ware, ar mai fi o șansă... *dacă*". Dorry scutură din cap, încet, strînse buzele pungă și se întoarse din nou spre fereastră.

Calem intră pe ușa batantă și rămase locului. Mîinile-i erau puțin ridicate, vîrful degetelor îndreptate către piept. Îl văzu pe Gregg Dean, și dincolo de el pe Harley Baskam, venind dinspre bar, cu mîna dreaptă liberă pentru a acționa. Calem dădu din cap, mulțumit parcă.

— Hei, Gregg... ți-am spus să nu-mi dai mai niciodată ocazia să te văd bînd în orașul ăsta... și n-am glumit.

Gregg se linse pe buze. Mîinile-i tremurau vizibil. Dar adună un soi de curaj de la mulțimea din spatele lui. Buzele i se rotunjiră.

— Poate c-ai spus. Și ce-i cu asta?

Calem se apropie. Îi mai despărțea un pas. Cu stînga făcu o mișcare spre haină și afară. Îl văzu pe Gregg dîndu-se înapoi, văzu mîna dreaptă a lui Baskam zburînd în jos, estompîndu-se. Apoi arma lui Calem trosni peste tigva lui Gregg Dean... băiatul se lăsă în jos — și ca o continuare a aceleiași mișcări, Calem ridică pistolul Smith & Wesson și trase. Împușcătura lui o luă înaintea celei a lui Baskam cu o zecime de secundă. Harley Baskam din Texas era un om mic de statură; un glonte dintr-o armă de calibrul 44 îl sfîrtecă, lovindu-l chiar

în coșul pieptului său subțiratic și corpul cedă sub forța șocului... Alunecă pe picioare. Masca de pe fața lui păru că se fărîmă, că se rupe în bucățele pe dinăuntru. Se poticni, și arma lui nimeri în ușile batante dinapoia lui Calem, care se despărțiră, apoi se strînseră încet la loc. Harley Baskam, adunîndu-și puterile, încercă să-și concentreze ochii care aruncau văpăi. Calem trase din nou. Harley Baskam se tîrî înapoi, în tejghea. Un val gros de sînge care îi umplea gura, căscată, șiroi în afară, vopsindu-i barba blondă în roșu. Arma căzu. Se prăvăli peste ea, sîngele pătînd dușumeaua pe care era împrăștiat rumeguș.

Calem Ware se întoarse domol; arma lui părea țintită asupra fiecărui om din încăpere, cînd trecu pe lîngă ei. Avea o față calmă, ochii cenușii ca fumul.

— Plecați cu toții acasă! spuse categoric. Lăsați străzile libere. Medicine Bend își închide porțile. Acum are să dureze o săptămînă înmormîntarea celor morți... Nu vreau să se agraveze lucrurile în vreun fel.

Gregg Dean se ridică în picioare. De la o rană din creștetul capului sîngele îi curgea pe față. Calem luă o sticlă de whisky și turnă conținutul în capul băiatului. Apoi se întoarse și ieși, cu pași mari. Văzu gaura făcută de ultimul foc tras de Harley Baskam și un curent subțire îi înfioră fața, un suflu rece care trecu peste el. Se scutură de un fior și traversă trotuarul.

Privi în sus către Operă. Văzu ferestrele întunecate, se gîndi la Dorry Dean care îl pîndea, cocoțat acolo, țintind poate arma asupra lui. Apoi străbătu strada. Mergea încet, învingîndu-și imboldul de a fugi. Cînd ajunse în foaier, avea pe frunte broboane de sudoare rece și respira anevoie. Dar nimeni nu mai trăgea. Se opri privind strada Texas în sus și în jos. Era goală, iar oamenii se retrăgeau de pe trotuare, iute, tăcuți.

Un grup de cetățeni aflați în fața localului „New Frontier" îl urmăreau din ochi. Aveau grijă ca în oraș să fie liniște. Dădu încet din cap și pătrunse în clădire.

Dorry stătea la masa lui de lucru, cu amîndouă mîinile așezate deasupra, cînd Calem intră fără să ciocănească. Dorry zîmbi.

— Salut, Calem, văd că ai cîștigat.

— Am cîștigat, Dorry. Asta înseamnă că tu ai pierdut.

Grăsanul ridică din umeri.

— Am pierdut, ce anume? Despre ce e vorba, Calem? N-am făcut nimic rău.

— Ai făcut prea multe... sau nu de ajuns, depinde cum privești lucrurile, Dorry. Calem oftă. Juan Tobrez a mai trăit suficient ca să spună toată povestea. Își făcuse un obicei să asculte orice ați fi avut de discutat tu și Cody. Întreaga tărășenie. Mare nesăbuință din partea ta, Dorry. Nu pot înțelege. Așa cum nu te înțeleg nici pe tine. Am ținut întotdeauna la tine, te-am respectat. Și, culmea, mai țin încă. Dar acum și aici ia sfîrșit totul.

Dorry continua să zîmbească. Lumina roșie de la butoaiele cu păcură se stingea pe îndelete, umbrindu-i fața rotundă. Se porni pe rîs, un rîs aspru, nervos.

— Tu ești nesăbuit, Calem. N-ai cum să aduci nici o dovadă împotriva mea. Poate că l-am sprijinit pe Baskam — dar o să dureze mult și bine pînă să dovedești asta, după ce Baskam a murit. Niciodată n-ai să mă poți condamna sub învinuirea asta.

— Ai dreptate, Dorry. Nu te pot condamna — dar te pot ucide.

Dorry încercă să rîdă, nu-i merse însă. Din gîtlej îi ieși doar un fel de croncănit. Holbă ochii. Sudoarea

îi curgea pe față. Apoi, încet, se ridică. Scaunul său pivot lunecă înapoi, cu un scrîșnet al roților. Dorry se afla în picioare, un bărbat cît toate zilele, spătos. Nu mai avea nimic delicat, iar buna dispoziție îi dispăruse. În pumnul durduliu ținea un revolver, pe care îl pregătise din clipa în care Calem trecuse strada.

— Lucrurile se vor petrece invers., Calem, șopti. Nu tu ai să mă ucizi pe mine. Eu am să...

Calem se catapultă înainte, în încăpere, răsuci mîna stîngă, eliberînd arma. Împușcăturile lui Dorry străpunseră liniștea, lovindu-se în pereți. Apoi Calem trase o dată, de două ori, de trei ori, pe îndelete, în trupul mătăhălos.

Dorry Dean se smuci din pricina șocului și porni îndărăt, de parcă ar fi mers. Dar nu se opri. Izbi cu spatele fereastra în formă de evantai — se lăsase încet, cu toată greutatea, în ea și fereastra cedă. Cu o trosnitură, întreg geamul se desprinse laolaltă cu Dorrance Dean. Calem auzi cum se lovește de caldarîmul de ciment, singurul trotuar pavat din oraș. Se duse agale spre fereastră, privi în jos, apoi își puse domol arma în toc.

Cînd ieși din nou în stradă, nu-și aruncă ochii spre locul unde zăcea Dorry. Mergea prin mijlocul drumului. Lumea se uita la el, îl urmărea din priviri, dar nimeni nu scoase o vorbă.

Dădu colțul din dreaptul noului tribunal, de la capătul aleii. Lampa de deasupra firmei *Biroul șerifului* nu ardea, dar nu dădu importanță. Pentru cîteva ore, puține la număr, legea părăsise orașul Medicine Bend; dar se întoarse.

Îl durea capul, trupul și-l simțea ca pe jăratic. Voia să fie singur, să se odihnească. Să nu se mai gîndească la nimic, să fie fără griji, nu dorea nimic alt-

ceva decît odihnă şi iar odihnă. Închise uşa biroului după el. Bezna era calmă, paşnică. Oftă, îşi descătărămă armele şi le azvîrli pe pupitru. Porni spre scări, apoi se opri.

În beznă, dinapoia lui se auzi un zgomot. Ceva ca un şuierat, respiraţia unui om. Calem înmărmuri. Pe urmă, un obiect rece şi tare îl împunse în spate.

— Te-am prins, fir-ai la naibii! Te-am prins!

Era Gregg Dean, şi ţinea o armă în spinarea lui Calem Ware.

Iată cum se sfîrşeşte, îşi spunea Calem în sine. *Iată cum sfîrşesc întotdeauna oameni ca mine. Un puştan aiurit şi laş şi un glonte în spate. Rişti şi supravieţuieşti momentelor celor mai grele prin care trece un oraş şi pierzi pentru că nu te poţi gîndi la toate. Aşa e totdeauna. Se sfîrşeşte aici şi acum.*

CAPITOLUL XVII

Noi sorți de izbîndă

Lui Cody Clark îi tremurau în așa hal mîinile încît nu putea deschise seiful. Îngenunchease dinaintea cutiei din fier negru din biroul său, înjurînd de mama focului. Apoi își sili mîinile să lucreze încet, pe îndelete. Broasca țăcăni și ușile masive se deschiseră. Scoase caseta cu bani, hîrtiile, și le așeză pe birou. Le puse de-a valma într-o valiză neagră. Deodată împietri; duse mîna înăuntrul hainei și scoase un pistol Derringer cu două țevi.

Ușa biroului se deschise larg și Cody înjură.

— Sfinte Dumnezeule, cît pe ce să te împușc!

Cora Dean închise ușa în urma ei. Fața-i era chinuită, părea bătrînă.

— Cody, ce s-a-ntîmplat? Nu înțeleg...

— N-ai ce să-nțelegi, mormăi el, o șterg de aici... pur și simplu.

— Cody! Ea stătea în picioare și-l privea țintă.

— Jocul s-a isprăvit, gata, s-a dus... Am avut baftă că trăiesc, și-am s-o țin așa. Închise valiza cu un pocnet. Chipul lui era urît, brutal. Plec... mă duc singur. Așa e... așa a fost totdeauna, numai că tu ești al naibii de proastă ca să fi priceput.

— Vorbești serios? Tremura ca varga. Am auzit... am auzit că șeriful n-ar fi murit... că a ucis cîțiva oameni... mi-era teamă....

— Teamă pentru mine? Nu, i-am scăpat, și asta nu prea-ți face plăcere. Cody își păstra cumpătul. Judecă și tu... nu ești un copil... tu n-ai pierdut nimic. S-a terminat, gata. M-am gîndit o clipă... n-are importanță ce-am gîndit!

Cuvintele lui erau pentru ea ca niște palme. Se retrăgea, chircindu-se parcă. Încercă să vorbească, dar nu putu articula nici o vorbă. Cody luă valiza, ocoli masa și merse spre ușă. Se întoarse domol să se uite la ea.

— Asta-i în loc de adio, spuse. Mă bucur că s-a sfîrșit — grozav mă bucur. Nu ești bună de nimic, Cora... Dar Asaph nu știe asta. Întoarce-te la el, îmbrobodește-l mai departe. E singura șansă pe care o mai ai.

Nu se uita la el, nu-l asculta. Ținea ochii pironiți pe ușa dindărătul lui, și în ei era spaimă, groază. Cody se întoarse încet și rămase locului. În ușă stătea Asaph Dean, cu un pistol în mînă. Avea o față ca de granit întunecat, pe care nici o expresie nu se putea desluși.

Cody încercă să se uite în altă parte, să se urnească, să facă ceva, dar nu fu în stare. Ar fi vrut să urle, să se slujească de Derringer, dar îi era frică. Atît de frică încît mintea îi îngheță, iar trupul parcă i se lichefiase, incapabil să facă vreo mișcare coerentă.

O clipă Dean stătu locului, apoi se dădu la o parte.

— Voiam să te ucid, Clark. De-aia am venit. Dar m-am răzgîndit. Hai, pleacă... ieși de-aici. Ai să fugi... dar nu se știe cît. Celor de teapa ta li se înfundă totdeauna. Într-o lună și-așa dai ortu' popii. Însă n-o să te am eu pe conștiință. Ieși afară!

Cody șovăi o clipă, apoi se năpusti pe ușă afară. Asaph Dean puse arma la o parte. Cora se uita la el.

— Vino-ncoace, Cora.

Avea o voce aspră. Ea nu se mișcă, de aceea veni dînsul spre ea și o apucă de braț. Pe perete era o oglindă; o sili să se așeze în fața ei.

— Ia uită-te bine.. privește-te! Ești bătrînă, Cora... nu pricepi acest lucru?

Își privi chipul în oglindă. Ridurile, cearcănele de la ochi, firele albe din părul ei ca tăciunele... un fior o trecu prin tot corpul; își acoperi fața cu mîinile. Plîngea, încetișor.

O urmări din ochi o clipă, apoi îi luă mîinile de pe chip.

— Amîndoi sîntem prea bătrîni, Cora, pentru asemenea blestemății. Hai să mergem acasă.

Se uită la el. Apoi Cora dădu din cap, încet.

— Bine, Asaph, spuse. Bine.

În întunericul care domnea în Biroul șerifului, Calem Ware trase aer adînc în piept. Arma era șovăielnică, apăsîndu-l zdravăn în coaste. Putea auzi respirația șuierătoare a lui Gregg. Apoi un alt zgomot, surd, apropiat. Calem se lăsă în jos dintr-o săritură — un foc de armă roșu fulgeră în bezna încăperii. Mirosul fumului de pulbere neagră; Gregg Dean înăbușindu-se — strangulat, parcă. Pe urmă un corp lovi dușumeaua, zvîrcolindu-se puțin, apoi se potoli.

Se auzi din nou zgomot. Pași ușori, repezi. Un chibrit scăpără și Charley Drew îi zîmbi lui Calem. Ținea în mînă un revolver de buzunar cu țeavă scurtă, Colt. Se duse și aprinse lampa, apoi se uită mirat la Gregg doborît la pămînt.

— Nu-i rău, pe întuneric, spuse. Cele două gloanțe îl loviseră în piept, sus. Gregg Dean murise. Ciudat, am avut eu o presimțire că o să fiu chit cu tine înainte de a pleca din orașul ăsta.

Calem se ridică în picioare. Tremura din tot corpul. Charley Drew zîmbi, vîrî arma înăuntrul hainei.

— Am căpătat automatul ăsta noaptea trecută. Credeam c-o să-mi iau tălpășița în noaptea asta. Am avut eu presimțiri că degeaba te scoate doctorul Wynn din bătaia armelor lui Baskam. Totul a mers strună, Calem. Se opri, apoi clătină din cap. Dar acum e timpul să mă cărăbănesc. Asaph Dean nu-și dă seama ce serviciu i-am făcut că l-am scăpat de Gregg înainte ca el să fi pricinuit cine știe ce năpastă, și eu nu prea mă-mpac cu cravate din funie.

Calem dădu încet din cap.

— S-au încheiat toate socotelile. Toate în afară de Cody Clark. A șters-o.

— Aha! Charley Drew mîji ochii. Totdeauna am dorit să fac o partidă cu vițelul ăsta. Poate... *quien sabe* [1]. Se duse spre ușă. Acolo se opri. Ciudat lucru, dar aveam o presimțire că tu ai să cîștigi, Calem. Cody ți-a spus că sorții de izbîndă se micșorează... dar norocul la joc face feste... se schimbă pe nepusă masa. Chiar și acum aș spune că sorții tăi ca să trăiești pînă la nouăzeci de ani au crescut mie în sută. La revedere, Calem... cred că sîntem chit.

— Sîntem chit, Charley.

Dădu mîna cu celălalt, i-o strînse tare, sigur. Apoi Charley Drew plecă, închizînd ușa după el.

[1] Cine știe (sp.).

Calem se uită în jos la Gregg Dean și se încruntă. Cineva ciocăni în ușă — o deschise. Era Anderson; clipi în lumina lămpii.

— Am auzit împușcături; șerifule, și m-am gîndit că ar fi mai bine să vin încoace. Văzu corpul lui Gregg și fluieră. Acum cred că s-a-nvățat minte.

Calem dădu domol din cap.

— Așa e, ai dreptate. Șovăi. De acum încolo un polițist cu baston poate merge noaptea prin Medicine Bend... și cred că ar fi mai bine să te gîndești să angajezi unul de mîine. Eu plec. Duse mîna înăuntrul hainei, desprinse insigna ieftină, suflată cu argint. O azvîrli pe birou, lîngă armele lui. N-am s-o mai port niciodată. Poți fi sigur de asta. Chiar acum mă duc sus, și mă încui într-o celulă să dorm o sută de ani.

CAPITOLUL XVIII

Dealurile din Colorado

Calem părăsi grajdul cu trăsuri și cai de închiriat și porni în jos pe stradă. Era duminică dimineață și biserica, situată chiar la celălalt capăt al orașului, părea să aibă asistență mare, judecînd după puhoiul de lume care se îndrepta într-acolo. Clopotele bisericii băteau, răsunînd puternic. Era poate singurul zgomot în văzduhul calm; Calem se opri locului, nedumerit. Ceva părea că nu-i în ordine, dar încetul cu încetul își dădu seama că fiara dispăruse. Nici urmă de ea. Era moartă, la fel de moartă ca și vremurile care-i dăduseră naștere. Vor mai fi alte orașe ca Medicine Bend, alte orașe de graniță, primitive, dar Calem Ware nu le va mai vedea. Încruntarea îi pierise, avea un pas sprinten cînd își croi drum spre restaurant.

Deodată se trezi cu doctorul Wynn lîngă el, zîmbindu-i cu capul ca de pasăre, lăsat pe o parte.

— Cred, Calem, că știi să-ți ții cuvîntul. Văd că ți-ai pus serios în cap s-o ștergi de pe aici. Nu te condamn pentru asta. Și barem știi încotro s-o apuci?

— Sigur, doctore. Cam vreo șaizeci de mile mai spre apus, în munții aceia, se află o vale. Nu prea știu dacă locul face multe parale în privința bogățiilor

de sub pămînt, dar poți crește acolo o turmă mică de vite — eu am în proprietatea mea valea aceea de zece ani. Cred că e timpul să mă pun pe treabă.

— După cum spui, sună bine de tot. Șaizeci de mile nu-i așa departe, le pot face din cînd în cînd... și cred că ai să vii și tu la oraș după provizii.

— Bineînțeles! Calem se încruntă. Aici s-a sfîrșit, doctore. Pentru mine aici s-a sfîrșit, mai iute decît mi-aș fi închipuit că ar fi cu putință.

— Te gîndești la Taleen? doctorul Wynn clătină încet din cap.

— Da. Nu mai aveam nici o șansă. Știam asta. Și ucigîndu-l pe Dorry... eh, asta a pus capac la toate.

— Nu știu, Calem. Femeile sînt curioase uneori, înțeleg anumite lucruri pe care te-ai așteptat cel mai puțin să le-nțeleagă.

— Poate ai dreptate, doctore, dar nu de data asta. Am trecut pe la hotel azi dimineață. Plecase, totul era achitat. Nici un mesaj, nici un bilețel, nimic.

— Zău? Doctorul miji ochii lui înțelepți. E jale, Calem! Tuși. Cred că am să te părăsesc. Am luat masa și mai am puțină treabă la spital. Cînd am auzit că ai de gînd să pleci din oraș, mi-am spus că-i mai bine să trec pe aici. La ieșirea din oraș, oprește pe la mine. Am ceva să-ți dau să iei cu tine. Medicamente, bandaje, lucruri de-astea. O să ai nevoie de ele. Atunci ne luăm și rămas bun.

Calem încuviință din cap și se duse în restaurant. Se simțea gol, vlăguit, dar nu putea mînca. Aprinse un trabuc, plăti nota și se întoarse la grajd. Trăsura era ușoară și solidă și proviziile pe care le adusese de dimineață fuseseră încărcate la spate. De abia aștepta să plece, să părăsească Medicine Bend. Se urcă, îndemnă caii și porni la drum.

I se părea ciudat să treacă în trăsură pe strada pe care de atîtea ori o străbătuse pe jos. Oamenii îi făceau semn cu mîna și el le răspundea. Dădu cu ochii de Anderson, și lîngă el stătea un om înalt, ciolănos, cu o insignă prinsă cu un ac de cămașa roșie de lînă. Anderson îi zîmbi. Calem îi răspunse și își văzu de drum.

Trecu pe lîngă biserică, văzu lumea parcînd trăsuri, droște. Pe sub copaci se jucau cîțiva copii. Era o priveliște pașnică, pe care n-avea s-o uite. O pecete durabilă a ceea ce izbutise să facă în Medicine Bend. Observă și cimitirul dincolo de biserică, văzu pămîntul roșu strîns pe mormintele proaspete, și un fior rece îl trecu pe șira spinării. Harley Baskam; Dingo Brion; Dorry Dean — gras, zîmbăreț, Dorry inimă de piatră! O altă pecete pe care o lăsa în urmă...

Porni mai iute. Se simțea straniu de singur. Spitalul îi apăru înaintea ochilor; aripa pe jumătate construită, înălțîndu-se firav, cînd coti pe drumul numai hîrtoape. Doctorul Wynn stătea în portalul neterminat. Un număr de lăzi, unele peste altele, erau în așteptare. Calem se încruntă. Oare doctorul glumea cu el? Toate lăzile acelea...

Dinapoia doctorului Wynn se afla cineva. O zări pe ea, deslușit; îi zîmbea, cu soarele lucindu-i în părul de un blond argintiu.

— Iată medicamentele pe care le-am pregătit pentru tine, Calem! chicoti doctorul Wynn. Este singurul medicament din lume care te-ar mai putea însănătoși acum!

Veni apoi spre el și Calem îi sări în întîmpinare.

— Taleen! Taleen! șopti el.

— Da, Calem. Trebuia să vin la tine. Nimeni nu trăiește în trecut... și viitorul trebuie să fie așa cum ți-l faci. Acum știu, înțeleg acest lucru!

— O, Taleen...

— Nu mai vorbi, Calem. Nu acum. O s-avem vreme, ani și ani de zile, pentru asta. Ține-mă strîns lîngă tine, doar atît... și să nu-mi mai dai drumul niciodată.

În depărtare, se auzea dangătul clopotelor de la biserică.

CUPRINS

CAPITOLUL I
Sorții de izbîndă se împuținează 5
CAPITOLUL II
Calem Ware 17
CAPITOLUL III
Dooley Brion 31
CAPITOLUL IV
Din trecut 44
CAPITOLUL V
„Eu nu te-am uitat niciodată" 51
CAPITOLUL VI
Boicotul 58
CAPITOLUL VII
Complotul 70
CAPITOLUL VIII
La Operă 85
CAPITOLUL IX
La un pas de moarte 102
CAPITOLUL X
Inelul 113
CAPITOLUL XI
Adio, Calem! 124
CAPITOLUL XII
Harley Basham intră în acțiune 137

CAPITOLUL XIII
Țărîna de pe strada Texas 147
CAPITOLUL XIV
Un oraș înnebunit 159
CAPITOLUL XV
Halal om Calem W'are 171
CAPITOLUL XVI
Omul legii 182
CAPITOLUL XVII
Noi sorți de izbîndă 196
CAPITOLUL XVIII
Dealurile din Colorado 201

Tehnoredactor: ŞERBAN ION
Corector: Rădulescu G.

Bun de tipar: 1.03.1993. Format: 16/54×84
Coli tipo: 13

Tipărit la S. C. ROMCART S. A. Bucureşti
sub comanda 1/513